

Športnik

REVIJA JE BREZPLAČNA
Številka 51
september 2018
www.zsis.si

ISSN 1854-5254

SPINT 2018

str 6

**Darko Đurić
evropski prvak**

str 16

**IPC srečanje
v Madridu**

str 21

ZVEZA ZA ŠPORT INVALIDOV SLOVENIJE
PARALIMPIJSKI KOMITE

Kazalo

3	Imajo, pa nam ne dajo	29	LIDL	48	DRŽAVNA PRVENSTVA 2018
4	Uspešnih petdeset števil	30	Slovenski golbalisti pred	58	Na EP showdownisti do bron
	ŠPORTNIKA je za nami		Poljsko in po njej	60	Slepi in slabovidni kegljači
6	SP kot ga v Sloveniji še ni bilo	34	V Lidlu Slovenija za mlade		uspešni na EP v Romuniji
8	Barbara, Luka in Primož na SPINT		»Postani športnik«	62	Ekipno SP za slepe in slabovidne
11	Nestrpno pričakujemo Tokyo	36	Tadej Enci na 3. mestu	64	Šport je moja energija za življenje
15	Triglav	37	Mednarodni teniški turnir gluhih	66	Pokazati mladim, kaj zmoremo
16	Dublin 2018	38	Eno leto Zakona o športu za	68	Druženje z Goranom Dragičem
18	Kobilica in ekipa na dobri poti		izjemne športne dosežke	70	Socialni in medicinski model
20	Toyota	39	Atletinja Iris evropska prvakinja		invalidnosti pri vključevanju
21	Srečanje članov mednarodnega	40	Sprejem mlade gluhe atletinje	74	Ob 50 letnici paraplegije
	paraolimpijskega komiteja	41	Slovenski gluhi kegljači -	77	Boris Šuštaršič (1945–2018)
24	Na Triglav teku		evropski prvaki	78	Nova moč na ZŠIS – POK
26	Za dekleti SP pred fanti CP	44	Specialci po jadralsko	79	Novičke

Kolofon

Izdaja: Zveza za šport invalidov Slovenije - Paraolimpijski komite

Za ZŠIS-POK: Damijan Lazar

Uredniški odbor: Jože Okoren, Jakob Škantelj, dr. Tjaša Filipčič, Franci Slivšek in Primož Jeralič

Lektoriranje: Rok Janežič

Oblikovanje in prelom: Franci Slivšek
Tisk: Para d.o.o., Ljubljana

Naslov: ZŠIS-POK, Cesta 24. Junija 23, 1231 Ljubljana - Črnuče

Tel.: +386 (01) 53 00 891

Fax: +386 (01) 53 00 894

info@zsis.si

http://www.zsis.si

Tr. r.: 0510 0800 0024 242

Naklada: 4000

Izid revije sta finančno omogočila

Fundacija za financiranje invalidskih

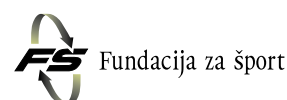
in humanitarnih organizacij – FIHO in Fundacija za šport

ISSN 1854-5254

Mnenja izražena v avtoriziranih člankih so mnenja avtorjev in niso verificirana stališča ZŠIS-POK.

(V tej številki revije Športnik je bil recenziran znanstveni članek avtorice Tjaše Filipčič z naslovom: Socialni in medicinski model invalidnosti pri vključevanju v gibalno/športne dejavnosti)

Naslovná fotografija:
(foto: Klemen Razinger)

Imajo, pa nam ne dajo

Piše: Damijan Lazar

(foto: Vid Ponikvar - Sportida)

▲
Damijan Lazar predsednik Zveze za šport invalidov Slovenije – Paraolimpijskega komiteja

Zveza za šport invalidov Slovenije – Paraolimpijski komitej (ZŠIS-POK) kot nacionalna invalidska organizacija skrbi za razvijanje, izvajanje in uveljavljanje športa invalidov kot tekmovalne dejavnosti z namenom doseganja vrhunskih rezultatov. Skladno s temi načeli in v dogovoru z vsemi nacionalnimi invalidskimi organizacijami izvaja dve temeljni nalogi, in sicer razvijanje športa na državni ravni, kamor sodi izvajanje državnih prvenstev za športnike invalide, ter organiziranje priprav in nastopov na uradnih mednarodnih tekmovanjih, kot so paraolimpijske igre, olimpijske igre gluhih, svetovna in evropska prvenstva ter specialna olimpijada.

Vse to pa je iz leta v leto težje finančno zagotoviti. Pričakovanja vseh deležnikov v športu so nerealna. Šport

invalidov se je globalno tako razvil, da temu razvoju že dolgo ne sledimo več. Preveč je športov, ki so že tradicionalno financirani iz sredstev Fundacije invalidskih in humanitarnih organizacij in ne proizvajajo konkurence, kaj šele, da bi se vanje vključevali mladi invalidi. Tako nekaj športnih panog temelji na posamezniku, ki pa mu je treba prav tako zagotoviti ves strokovni in vadbni proces. Druga težava nastane pri veliki ali celo preveliki ekipi, ki ne dosega vidnejših rezultatov, ima pa močno podporo v lastni invalidski organizaciji, ki od nas zahteva, da jo financiramo v za nas neizvedljivih finančnih okvirih. Na mednarodno tekmovanje naj bi odšla kar z letalom. Naši športniki se tako izgublajo v povprečju ali pa vse težje dosegajo rezultate, potrebne za udeležbo na večjih mednarodnih tekmovanjih. Poskušajo znova in znova ali pa morajo po boljši rezultat na drugo celino. To pa seveda zelo veliko stane.

Hladen tuš je v teh vročih dneh prišel iz Fundacije za šport – FŠO. Letos so razdelili 7.000.000 evrov za vsa področja. Na področju tekmovalnega športa (D1) so razdelili 3.350.000 evrov sredstev. Na področju kakovostnega športa otrok in mladine, usmerjenega v kakovostni in vrhunski šport (D2), je bilo razdeljeno 1.568.500 evrov, ki jih je prejelo 49 nacionalnih panožnih športnih zvez. Na področju vrhunškega športa je bilo razdeljenih 1.428.000 evrov, nakazilo je prejelo 38 nacionalnih panožnih športnih zvez, medtem ko bo del sredstev namenjen še več panožnim športnim zvezam.

Fundacija je za leto 2018 za vsa

področja razpisala 7.000.000 evrov sredstev, kar je znova manj kot v zadnjih letih. Na vsakoletno zmanjšanje sredstev močno vpliva 10-odstotni davek na srečke, ki ga je država uvedla leta 2013. Od leta 2013 do leta 2017 je fundacija zaradi uvedbe tega davka od koncesije obeh loterij in dividend Loterije Slovenije prejela 9.600.000 evrov manj sredstev.

Naš finančni izplen od Fundacije za šport je bil letos manjši za približno 70 %. Tako smo za leto 2018 s področja tekmovalnega športa (D1) prejeli skromnih 8.067,88 evra, kar je sramotna finančna podpora tekmovalnemu športu invalidov. Na področju kakovostnega športa otrok in mladine, usmerjenega v kakovostni in vrhunski šport (D2), pa nam niso namenili niti centa. Ne vem, zakaj tako mačehovski odnos države do mladih športnikov invalidov, za katere je šport eden od načinov vključevanja v družbo.

Ker pa je na srečo letos leto debelih krav, se bo šport v Sloveniji dofinanciral v višini 750.908 evrov, in sicer z dopolnitvijo letnega programa športa za leto 2018. Pohvalno je, da je šport glede na odlične športne rezultate dobil dodatna sredstva. Verjetno pa ni težko ugotoviti, da šport invalidov sredstev s tega naslova ni bil deležen.

Težko je razumeti in še težje pojasniti našim športnikom, da so vedno deležni le finančnih drobtin. Želje in potrebe po odličnih športnih rezultatih pa so pri njih morda že močnejše kot pri športnikih neinvalidih, a jih žal tudi zaradi zgoraj naštetih dejstev ne morejo uresničiti.

Uspešnih petdeset števil ŠPORTNIKA je za nami

Piše: Jože Okoren

(foto: Osebni arhiv)

Ko smo pred dobrim desetletjem razmišljali, kako javnost najbolj obveščati o športu invalidov in dejavnosti ZŠIS-POK na nacionalni ravni, smo sicer menili, da so obvestila na družabnih omrežjih pohvale vredna, da pa kljub temu le še nekaj manjka.

Naši bralci so si želeli način obveščanja, za katerega smo se na koncu odločili: štirikrat letno izdajanje revije z vsakokrat aktualno, svežo vsebino. Da bi izbrali ime revije, smo izvedli nekakšen interni razpis. Izhajali smo tudi iz dejstva, da ima večina nacionalnih (pa tudi nekaj lokalnih) invalidskih organizacij lastno revijo ali časopis, ki ga izdaja nekajkrat letno.

Kot prvi in sedanji urednik (vmes je bil urednik še nekdo drug, pa se ni obneslo) sem organom ZŠIS-POK – še prej pa posebej za to ustanovljeni komisiji – predstavil ime revije, ki še danes ni doživelo kritike. Zakaj športnik? Že vrsto let moramo vedno znova tudi ljudi iz stroke opozarjati, da govorimo o športu invalidov in ne več o invalidskem športu. Šport naj bi bil namreč nekaj dobrega, zdravega, torej nič invalidskega. Naj grem v trgovino kupovat športne rekvizite in zahtevam invalidsko žogo ali invalidski disk? Ko govorimo o vrhunskem športu, pehanju za rezultati, prestižu in sponzorskih pričakovanjih, pa z malo slabe vesti naletimo tudi na nezaželene zdravstvene posledice. Bog ne daj, da je posredi še doping – nedovoljena poživila. Ja, tudi v športu invalidov je bilo, predvsem na večjih tekmovanjih, mogoče zaslediti ta pojav.

No, vrnimo se k naši reviji. V njej lahko najdemo vsa, predvsem športna dogajanja z rezultati, dosežki in morebitnimi osvojenimi odličji.

▲
Jože Okoren, še kar naprej urednik Športnika.

Dopisniki revije, predvsem trenerji, redno poročajo o sprotnih dogodkih z vseh, tudi največjih uradnih mednarodnih tekmovanj. Pišejo tudi o organizacijskem delu priprav pred odhodom in po zaključku tekmovanja. Zelo pomembni so prispevki, ki vsebujejo natančen organizacijski in rezultatski pregled državnih prvenstev – teh pa je več kot trideset. Udeleži se jih skoraj 1500

športnikov, če pa upoštevamo še najnужnejši strokovni ter spremljajoči kader, je udeležencev krepko čez 2000. Športniki, ki smo nastopali nekoč, lahko svoje dosežke na državni in mednarodni ravni primerjamo z današnjimi rezultati.

V reviji so povzetki pomembnih strokovnih prispevkov, ki jih pišejo predvsem strokovni sodelavci Univerzitetnega rehabilitacijskega inštituta Republike Slovenije – Soča, Fakultete za šport, Pedagoške fakultete (redna dopisnica predavateljica dr. Tjaša Filipčič) in različnih zavodov. Razvejan program v zadnjih letih poteka v posameznih osnovnih šolah, to so paraolimpijski športni dnevi; projekt vodi strokovna delavka ZŠIS-POK Jana Čander, prof. šp. vzg. Projekt je padel na plodna tla, saj je navdušenje prisotnih otrok nemogoče opisati. Tu gre predvsem za poučno zgodbo, učijo pa se ne le otroci, temveč ves pedagoški kader. V reviji pomembno mesto zaseda mednarodno sodelovanje na kadrovskem in strokovnem področju, predvsem pri izmenjavanju bogatih izkušenj. Lahko se pohvalimo, da nam tujci vse pogostejše priznavajo, da lahko marsikaj pokažemo. Sindrom majhnosti nas bremeni še iz preteklosti in prepočasi izginja iz naših glav. Ne nazadnje razpolagamo z evropskimi, svetovnimi in paraolimpijskimi prvakinjami in prvaki. Prvaki pa smo tudi v organiziranju športnih tekmovanj. In baje smo Slovenci – že po stari navadi – super gostitelji.

Vedno so aktualni tudi zapisi v uvodniku revije, ki jih prispeva predsednik ZŠIS-POK, ki je prvi in najbolj obveščen o svežih dogodkih. In tako smo na tekočem tudi bralci. Vsaka informacija je zelo pomembna; pomembno je tudi, kdo jo zapiše in ali piscu verjamemo ali ne. Informacije, ki jih objavimo v reviji, so vse točne in preverjene.

Revija Športnik pa ni edina informativna publikacija, ki jo izdaja ZŠIS-POK. Poleg nje izdaja razne informativne brošure, zloženko in biltene. Vse te publikacije pa dosežejo svoj namen, če pridejo pravočasno do bralca in če izdani izvodi ne obležijo v skladiščih, kjer se na njih nabira prah.

Ta, sicer manjši jubilej izdajanja Športnika nas sili, da še naprej sledimo našim bralcem. Uiti nam ne sme nobena športna novica, da je ne bi posredovali naprej. Nekaj tisoč naslovnikov nas ne sme uspavati, da ne bi seznama prejemnikov še povečali. Revijo pošiljamo šolam, šolskim ustanovam, invalidskim organizacijam, zavodom, fakultetam, resornim ministrstvom, posameznim strokovnjakom s področja rehabilitacije in športa, laičnim javnostim itd.

Kot urednik se zahvaljujem vsem dopisnikom za sodelovanje, predvsem se zahvaljujem Primožu Jeraliču in Franciju Slivšku za njuno opravljeno delo pri izdaji posamezne revije.

Športnik, kličemo ti še na mnoga leta.

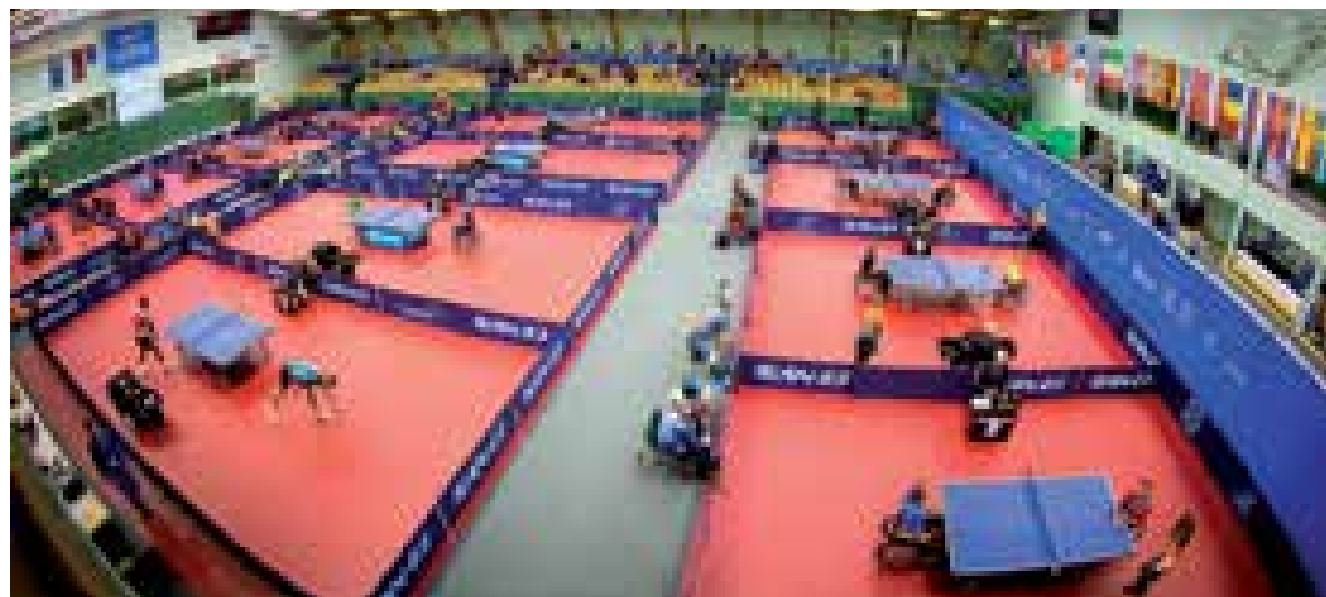
Revija Športnik skozi čas.

Svetovno prvenstvo, kot ga v Sloveniji še ni bilo

Piše: Drago Perko

(foto: Arhiv EPINT in SPINT)

“Slovensko delo, sposobnost in prizadevnost niso ostali neopaženi, s svojo prisotnostjo nas bodo počastili številni eminentni gostje.”

Slovenija (tudi Zveza za šport invalidov Slovenije – Paraolimpijski komite – ZŠIS-POK) je v svetu že dolgo cenjena, ker zna in zmore zgledno organizirati mednarodna tekmovanja najvišjega formata. »Po uspešni izvedbi že 14. mednarodnega turnirja v namiznem tenisu za športnike invalide smo leta 2017 izvedli še evropsko prvenstvo EPINT 2017,« razmišlja Damijan Lazar, predsednik ZŠIS-POK, ko z uigrano organizacijsko ekipo pili zadnje detajle pred novim vrhuncem, kar 10. svetovno prvenstvo v namiznem tenisu za športnike invalide zagotovo je.

Po EPINT 2017 prihaja SPINT 2018

»Letos nas po že 15. mednarodnem turnirju čaka še večji organizacijski zalogaj, prvo svetovno prvenstvo, ki v posamičnem delu gosti najboljše

igralce namiznega tenisa na svetu. To pomeni, da se organizacijski odbor že tretje leto intenzivno ukvarja z izzivi, ki se pojavijo pri tako velikem projektu, kot je svetovno prvenstvo,« nadaljuje Lazar, ki je tudi to pot okoli sebe zbral že preverjeno zasedbo, s katero želi pripraviti optimalno svetovno prvenstvo, ki bo ostalo v športu invalidov zapisano z zlatimi črkami, ter postaviti visoke organizacijske standarde za izvedbo takšnih tekmovanj.

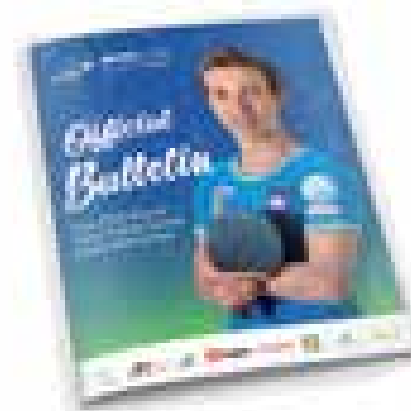
Ko se je ZŠIS-POK potegovala za organizacijo tega tekmovanja, je bilo vsem jasno, da gre za velik zalogaj. Ne nazadnje bo tekmovanje potekalo v Športni dvorani Zlatorog Celje, udeleženci pa bodo nastanjeni v Laškem in Rimskih Toplicah.

»Velik izziv bo prav ta logistika med Laškim (oz. Rimskimi Toplicami), kjer bodo nastanjeni športniki in

funkcionarji, ter Celjem, kjer bo potekal tekmovalni del svetovnega prvenstva. V Sloveniji še nihče ni poskušal s točke A na točko B vsakodnevno pripeljati več kot 400 invalidov, od tega 250 na invalidskem vozičku, poleg njih pa še več kot 300 ljudi, ki imajo na tem tekmovanju takšno ali drugačno vlogo. To pomeni skupaj več kot 700 ljudi iz 54 držav sveta,« Lazar opozori na dimenzijo, ki se je morda premalo zavedamo.

Spektakel in pol

»Zdi se mi, da se v Sloveniji ne zavedate dovolj, kako močan turnir bo med 17. in 21. oktobrom potekal v Celju. Tekmovanje, največje svetovno prvenstvo v zgodovini sploh, bo organizirano na izjemno visoki ravni, v športni dvorani Zlatorog pa se obeta pravi spektakel. Da, na delu bodo invalidi, ki igrajo vrhunski namizni tenis,« na globalne dimenzije spektakla opozarja tudi Gorazd Vecko, tehnični direktor prvenstva.

Naslovnico uradnega biltena krasi mladi in perspektivni Lukat Trtnik.

V Celju bo športnice in športnike, predvsem pa gledalke in gledalce, vstop je prost, pričakala eminentna dvorana Zlatorog, ki bo posebej za spremljanje prvenstva prilagojena in posodobljena. »Igrali in trenirali bomo v treh dvorinah. Da bo vse potekalo brezhibno, je treba zagotoviti vsaj 36 igralnih miz in več kot 500 pregrad, ki ločujejo mize in igralce,« nadaljuje Lazar.

Tudi predsednik Andrew Parsons

Slovensko delo, sposobnost in prizadevnost niso ostali neopaženi, s svojo prisotnostjo nas bodo počastili številni eminentni gostje. »Res je, v tem času nas bo obiskalo veliko visokih funkcionarjev; med njimi bo prvič tudi Andrew Parsons, predsednik Mednarodnega paraolimpijskega komiteja. Tekmovanje bo spremljalo tudi veliko najvišjih funkcionarjev mednarodne namiznoteniške organizacije, vključno z njenim predsednikom Thomasom Weikertom. Nadejamo se tudi obiska našega novega ministra za šport dr. Jerneja Pikala,« našteva Damijan Lazar, ki je tako kot lani tudi letos predsednik organizacijskega odbora prvenstva. Prisotna bosta tudi Bojan Šrot, župan Mestne občine Celje, in Franc Zdolšek, župan občine Laško, ki je že 15 let z nami kot sopotnik mednarodnega turnirja Slovenia Open Thermana Laško.

»Veliko dodano vrednost za nas predstavlja televizijski prenos tekmovanja, ki bo svetovno prvenstvo SPINT 2018 in Slovenijo prinesel v 200–300 milijonov gospodinjstev. Tekmovanje bo mogoče vse dni spremljati na namenskem programu, pametnim telefonom prijazni aplikaciji, ki smo jo razvili sami, da bi širši svetovni javnosti omogočili neposredni ogled prvenstva. To je le nekaj statističnih podatkov, ki jih lahko navedemo mesec pred začetkom svetovnega prvenstva v namiznem tenisu za športnike invalide,« sklene Damijan Lazar. Prepričan je v uspešno zaključeno zgodbo, ki jo bo težko ponoviti.

SPINT 2018
CELJE, SLOVENIJA

Barbara, Luka in Primož željni dokazovanja in podpore na SPINT

Piše: Drago Perko - (nelektorirano)

(foto: Drago Perko)

Med 17. in 20. oktobrom bo Celje gostilo svetovno prvenstvo v namiznem tenisu za športnike invalide. V dvorani Zlatorog bo nastopil tudi slovenski trojec.

»Pa saj se dejansko ne zavedam, kaj me čaka. Mislim, da bom šele v Celju dojel, kaj sploh svetovno prvenstvo je, kaj prinaša, kaj mi pomeni. Prav zaradi svetovnega prvenstva sem na treningu še toliko bolj zbran, zavzet. Rad bi ponovil uspeh iz turnirja letos meseca maja, to še na svetovnem prvenstvu. Vem, da bo to težja naloga. A se zavedam, da sem sposoben narediti nekaj iz sebe tudi na tem tekmovanju!« pred svetovnim prvenstvom v namiznem tenisu za športnike invalide SPINT 2018 razmišlja 20-letnik Luka Trtnik, ki bo poleg Barbare Meglič in Primoža Kanclerja naš adut na prvenstvu. Naš trojec je na tekmovanje prišel s posebnim povabilom.

»Organizator prvenstva sta ZŠIS – POK in NZS. Sodelovalo bo 325 igralk in igralcev iz 54 držav. Konkurenca bo izjemna, pridejo vse najboljše igralke na svetu. Vem tudi to, da mi do tega svetovnega vrha še nekaj manjka. Se pa bom borila, da pokažem, da

sodim sem. Vse bom dala od sebe! Poseben užitek je igrati pred domačo publiko! Takrat še z večjo željo zaigram, da se izkažem, ker so prišli v takem številu navijati zame in me podpreti. Verjamem, da bo tudi v Celju tako!« pa se tekmovanja v domačem Celju veseli Barbara Meglič. 28-letna Barbara je nase vnovič opozorila lani na EPINT-u 2017.

»Priprave so potekale po načrtu. Forma ni slaba. Do prvenstva je še nekaj časa, rad bi ohranil ta tempo treningov. Zelo nam je koristil in pomagal tudi močan mednarodni kamp v Laškem. Na SPINT-u 2018, me čaka izjemna konkurenca. Vsaka zmaga, vsak dobljen set bo v tako močni konkurenci uspeh,« še dodaja Primož Kancler.

Z željo, da tekmovanje predstavimo tudi Celjankam in Celjanom, smo pred prvenstvom prinesli namizni tenis tudi v mesto Celje. Na

treh lokacijah, Krekov trg, Glavni trg, Trg pred Mestnim kinom Metropol, smo postavili namiznoteniške mize. Mimoidoči so za spomin dobili žogico z avtogramom športnika, s katerim so lahko pokramljali in se spoznali. Ob tem je naša reprezentanca povabila vse zbrane, da jih podprejo v času prvenstva v dvorani. Našo ekipo je v imenu Mestne občine Celje pozdravila tudi podžupanja, mag. Darja Turk. Z nami so bili tudi naši partnerji, podporniki in sponzorji: Zavarovalnica Triglav, Lidl Slovenija, Toyota Slovenije in drugi.

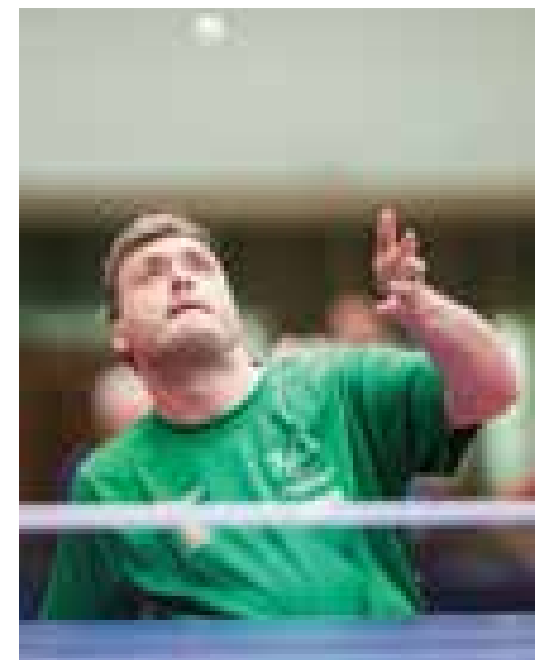
V Celju bo z nami tudi Lev Mark, maskota ZŠIS-POK, ki je nastal v sodelovanju z družbo Lidl Slovenija, enim od sponzorjev zveze. Mark se je prvič predstavil na evropskem prvenstvu invalidov v namiznem tenisu EPINT 2017, v nadaljevanju pa je prevzel aktivno vlogo pri promociji športa invalidov, predvsem v aktivnostih namenjenim najmlajšim. Kot ambasador športa invalidov ima rad gibanje, izžareva dobro voljo in s pogumom, pozitivno naravnostjo in trdim delom premaga ovire ter dosega uspehe tako na osebnem kot športnem področju.

Izjemna konkurenca na SPINT-u 2018

V Celju bo zbrana domala vsa svetovna elita. Med vsemi športnicami in športniki pa velja izpostaviti nekaj imen. 28-letni Feng Panfeng prihaja s Kitajske, v svoji skupini skorajda nima konkurence.

Od leta 2005 kolajne zbira tudi 30-letni Kitajec Ningning Cao, ki se lahko v razredu 5 pohvali z dvema paraolimpijskima medaljama. Srbkinja Borislava Perić-Ranković, je prvo ime na svetovni lestvici v razredu 4, kjer kot vodilna čaka svetovno prvenstvo SPINT 2018 v Celju. Tudi danes 30-letna Nizozemka Kelly Van Zon, kraljuje vse od leta 2009 v tekmovalnem razredu 7. Izjemno kariero ima za sabo komaj 29-letna Poljakinja Natalia Partyka, ki se je rodila v Gdansk. Pred 19 leti je v španski Murciji na prvem mednarodnem turnirju osvojila bronasti kolajni, istega leta pa je bila z izredno močno poljsko reprezentanco tudi evropska prvakinja. V Slovenijo se rad vrača 30-letni Britanec Will Bayley, ki je ravno v Laškem leta 2006 prvič zaigral v mednarodni konkurenci. Will je danes aktualni svetovni in paraolimpijski prvak. V Celje na SPINT 2018 prihaja tudi 18-letni Belgijec Laurens Devos, kot paraolimpijski prvak iz Ria. In številni drugi asi!!!

Primož.

Barbi.

Luka.

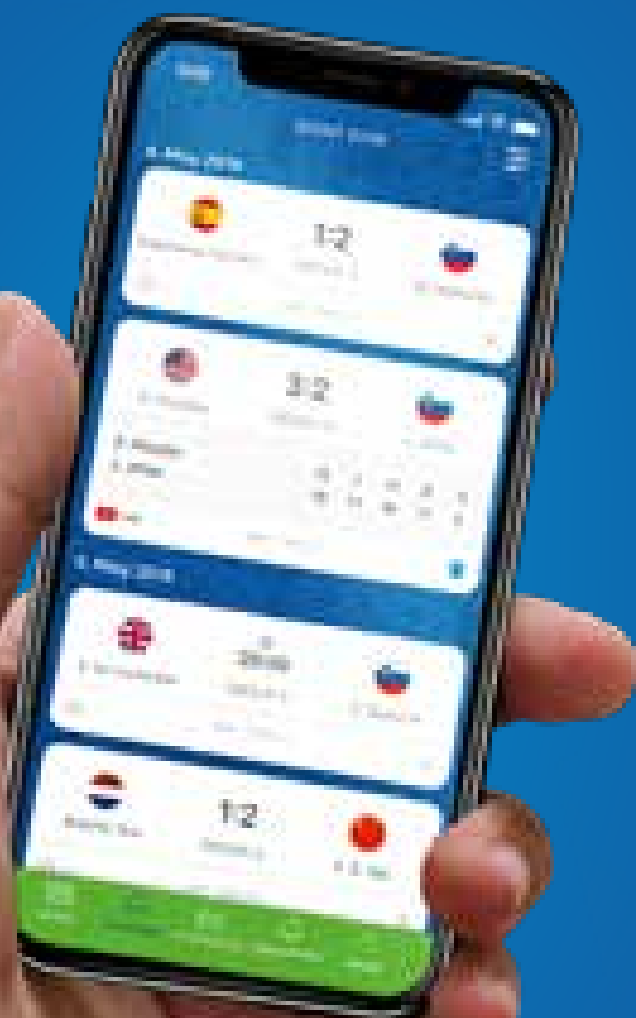
SPINT 2018
CELJE, SLOVENIJA

Približaj se akciji!

SVETOVNO PRVENSTVO INVALIDOV V NAMIZNEM TENISU NA VAŠI DLANI!

Spremljajte spored tekmovanja in rezultate, aktualne novice in galerije slik, uradne statistike, ter si oglejte dvoboje v živo.

Aplikacija je na voljo za Android (Google Play) and iOS naprave (App Store). Za več informacij in prenos aplikacije obiščite uradno spletno stran prvenstva www.spint2018.com ali skenirajte QR kodo z vašim pametnim telefonom.

www.spint2018.com/app

»Nestrpno pričakujemo Tokyo 2020«

Piše: Jože Okoren

(foto: Arhiv Toyota Adria)

Toyota je predstavila svojo svetovno kampanjo Start Your Impossible, s katero želi korporacija Toyota navdihniti svet, svoje stranke, partnerje in zaposlene ter jih hkrati povezati s svojimi korporativnimi vrednotami.

Ta koncept pomeni v času izjemno hitrega tehnološkega in okoljskega napredka zavezo korporacije Toyota k ustvarjanju trajnostne družbe, ki vključuje vse in vsakogar spodbuja, da izzove svoje »nemogoče«.

V korporaciji Toyota so prepričani, da mobilnost niso le avtomobili. Gre za premagovanje izzivov in uresničevanje sanj. Start Your Impossible je iniciativa, s katero želijo zagotoviti trajnostno mobilnost za vse. Toyota temelji na načelu nenehnega napredka, ki ga označuje japonska beseda kaizen, in na spoštovanju do drugih ljudi. Ti dve vrednoti delijo tudi olimpijske in paraolimpijske igre, ki združujejo svet v prijateljstvu in maksimalnem izkoristku vseh človeških potencialov.

S predsednikom Toyote Adria **Kensuke Cučijo** smo se v zanimivem pogovoru poleg tematike mobilnosti dotaknili tudi njegovega pogleda na paraolimpijski šport, preteklega SP v nogometu, Slovenije in prihajajočih olimpijskih in paraolimpijskih iger v Tokyu.

▲
Predsednik Toyote
Adria, Kensuke Cučijo.

Športnik: Kako je pravzaprav prišlo do poslovnega sodelovanja z Zvezo za šport invalidov Slovenije – Paraolimpijskim komitejem (ZŠIS-POK)?

Cučija: Toyota je postala globalni partner Mednarodnega paraolimpijskega (IPC) in olimpijskega komiteja (IOC) ter (para)olimpijskih iger do vključno leta 2024. Hkrati je kot prva blagovna znamka partner nacionalnih paraolimpijskih komitejev, slovenskega in drugih po svetu. Gre za dolgoletno zavezo na področju mobilnostne partnerske kategorije. Toyotin predsednik Akio Toyoda je ob podpisu globalnega paraolimpijskega partnerstva dejal: »Toyota in Mednarodni paraolimpijski komite si delita zavezo o ustvarjanju družbe, v kateri bodo imeli vsi ljudje enake možnosti.« In to zavezo želimo uresničevati tudi v Sloveniji.

Športnik: Verjetno ste tudi osebno dober poznavalec športa invalidov?

Cučija: Paraolimpijski šport spremljam, v zadnjem obdobju pa sem ob sodelovanju s predstavniki ZŠIS-POK in nekdano dobitnico paraolimpijske zlate medalje Matejo Pintar dobil še dodaten vpogled v šport invalidov, ki me navdihuje na več področjih. Športniki invalidi me navdušujejo s svojim optimizmom, vztrajnostjo, strastjo do

Skupaj se trudimo zagotoviti trajnostno mobilnost za vse.

življenja, z notranjo močjo, samozavestjo in s svojimi nasmehi. Zaradi vsega tega do njih gojim neizmerno spoštovanje.

Športnik: Znani ste po številnih sponzorstvih v svetu in tudi v Sloveniji. Je Toyota že dolgo prisotna v športu?

Cučija: Toyota ima bogato zgodovino športnih sodelovanj po svetu, med drugim v avtomobilizmu, atletiki, nogometu V Sloveniji sodelujemo s hokejsko reprezentanco, s prvim slovenskim boksarskim svetovnim prvakom Dejanom Zavcem, z reli voznikom Andrejem Jerebom in z Miranom Stanovnikom, večkratnim udeležencem znamenitega relija Dakar. Kmalu se nam bo pridružila še Mateja Pintar.

Športnik: Zagotovo ste seznanjeni z uspehi slovenskih športnikov invalidov, med katerimi je kar nekaj evropskih, svetovnih in paraolimpijskih prvakov. Verjetno je bil tudi to dejavnik, na podlagi katerega ste se odločili za sodelovanje.

Cučija: Vsekakor cenimo izjemne uspehe slovenskih športnikov invalidov, pri sodelovanju pa gre za več kot le rezultate. Gre za idejo, filozofijo in sanje, ki jih delimo skupaj in združujemo pod sloganom »Start Your Impossible«. Verjamemo, da ima vsak posameznik

takšen cilj, ki ga želi doseči. Vsak bi moral imeti tudi priložnost, da se poda temu izzivu naproti. Skozi paraolimpijsko platformo želi Toyota vplivati na spremembe v družbi in pri posameznikih, predvsem na področju mobilnostnih rešitev, konceptov in inovacij.

Športnik: Kako vidite Slovence? Se vam zdimo športni narod?

Cučija: Vsekakor se s tem strinjam. Izjemni uspehi v številnih ekipnih in individualnih športih, uspešna organizacija tradicionalnih in novih športnih dogodkov, številni rekreativni športniki vseh starosti in strastni navijači so dokaz, da je šport močno vpet v slovensko družbo. Odkar sem prišel v Slovenijo, sem začel teči, kolesariti, smučati in hoditi v hribe. Tako sem skorajda postal napol Slovenec.

Športnik: Na splošno je v športu – in tako tudi v športu invalidov – za uspeh potreben profesionalni pristop, zato je vse bolj prisoten trend izenačitve športa invalidov s športom neinvalidov – tudi s stališča mobilnosti. Kakšen je vaš pogled na to?

Cučija: Pri mobilnosti ne bi smelo biti ovir in razlik, temveč le priložnosti. Veseli me, da se šport invalidov razvija z velikimi koraki. Igre v Londonu 2012 so veliko prispevale k temu, da je postal paraolimpijski šport globalno bolj prepoznaven, pripravljene so bile odmevnejše kampanje s profesionalnim pristopom, tako da so prišle še bolj do izraza njegove značilnosti in navdih, ki ga spremlja. Predvsem pa Toyotin način delovanja temelji na nenehnem napredku in spoštovanju do ljudi. Prepričan sem, da na teh vrednotah temelji tudi paraolimpijsko gibanje.

Športnik: Predvidevamo, da ste si kljub službenim obveznostim ogledali kakšno tekmo svetovnega prvenstva v nogometu. Kako ocenjujete nastope Japonske reprezentance?

Cučija: Mislim, da je japonska nogometna reprezentanca na prvenstvu pustila odličen vtis in dobila veliko simpatizerjev. Na žalost se ji v tekmi proti Belgiji, eni najbolj dramatičnih na prvenstvu, ni uspelo uvrstiti v četrtfinale. A tak je pač šport. Sicer pa je bila naša ekipa deležna izjemnega zanimanja na Japonskem. Finalno tekmo med sosednjo Hrvaško in Francijo pa sem si ogledal kar na trgu bana Jelačića v Zagrebu.

Športnik: Ko govorimo o športu, ne mislimo samo na vrhunski šport, pomembno je tudi gibanje, rekreacija, ljubiteljski šport ... Kako se udeležujete na teh področjih, ali vam ostane kaj časa za osebno sprostitev?

Cučija: V Sloveniji sem se začel ukvarjati s tekom, kolesarjenjem in smučanjem. Res uživam v vaši lepi naravi. Moji slovenski prijatelji in sodelavci pa mi pri tem precej pomagajo in me spodbujajo. Zelo rad hodim v hribe. Pred kratkim sem se odpravil na Viševnik, in če bo šlo vse po načrtih, bom kmalu osvojil Triglav.

Športnik: Od prekaljenih menedžerjev že dalj časa poslušamo, da je šport posel. Očitno ni nič drugače pri športu invalidov. Kakšen je vaš pogled na to?

Cučija: Šport prinaša emocije, nepredvidljivost, junake in junakinje, karizmatične osebnosti ter posledično privrženca, medije in poslovni del z opremljevalci in drugimi blagovnimi znamkami,

ki postanejo del športne industrije, posebej v vrhunskem športu. Šport invalidov, čeprav ima tudi drugačne, izjemno pomembne vloge, kot je vključevanje (mladih) invalidov v šport, ter različne izzive v posameznih državah, je, kot pravite, prav tako njen del.

Športnik: Paraolimpijske igre leta 2020 bodo potekale v vaši deželi. Verjamemo, da boste dobri gostitelji in da bo s tem dogodkom živel vsa država.

Cučija: Nestrpno jih pričakujemo. Priprave potekajo po načrtih, čuti se navdušenje, veliko je pobud, med njimi tudi Toyotino področje mobilnostnih rešitev. Ustvariti želimo trajno zapuščino in pripraviti vzorčne igre. Upam, da bo na igrah sodelovalo čim več slovenskih športnikov in da bodo pokazali solidarnost z japonskimi regijami, ki sta jih pred časom prizadela potres in cunami.

Športnik: Globalno sodelujete z olimpijskimi in paraolimpijskimi komiteji. Sodelovanje s paraolimpijskimi komiteji združujete s sloganom »Mobilnost za vse«. Kaj vam to pomeni?

Cučija: Mobilnost vidimo kot priložnost, da ljudje posežejo po svojih sanjah. Toyotina prizadevanja so usmerjena v ustvarjanje večje mobilnosti in enakih možnosti za vse. Iščemo rešitve, ki

izboljšujejo življenje. Ne gre le za avtomobilsko znamko, temveč za širšo filozofijo, ki je vpeta v Toyotino zgodovino razvoja inovacij.

Športnik: Mobilnost je pomembna za vsakega vrhunskega športnika, še posebej invalida. Kakšno strategijo je ubrala Toyota pri uresničevanju tega poslanstva mobilnosti za vse v Sloveniji in tudi širše?

Cučija: Sledimo našim globalnim usmeritvam ter poskušamo soustvarjati lokalne zgodbe in uvajati novosti. Eno od inovativnih partnerstev ustvarjamo s proizvajalcem ročice BDF, ki velja za vrhunski pripomoček za vožnjo, ter z AMZS. Skupaj z omenjenima partnerjema invalidom omogočamo testiranje vozila in ročice pred nakupom pri šestih Toyotinih pooblaščenih trgovcih. AMZS omogoča strokovno vgradnjo ročice BDF, homologacijo ter usposabljanje v šoli vožnje AMZS in Centru varne vožnje na Vranskem. Poleg tega smo partner projekta Heroji furajo v pižamah. Ljudi želimo ozavestiti, kako škodljiva je vožnja pod vplivom alkohola. Menda kar 30 odstotkov prometnih nesreč v Sloveniji povzročijo mladi vozniki, 30 odstotkov pa vozniki, ki so pod vplivom alkohola. Prav zato moramo v zmanjševanje in preprečevanje nesreč vložiti vse napore ter na ta način ustvariti zdravo družbo.

Slovenski športniki invalidi skupaj z japonskim veleposlanikom, Keijija Fuduke in direktorjem Toyote Adria, Kensuke Cučijo.

Imate s sabo res vse?

Turistično zavarovanje

Do 20% popusta pri sklenitvi preko spleta.

Vse bo v redu.

triglav

www.triglav.si

»Dublin 2018 je bilo zame eno najtežjih prvenstev!«

Piše: Drago Perko

(foto: Vid Ponikvar)

Od leve proti desni Tina Cipot, Jana Čander, Darko Đurić, Damijan Lazar in Grega Nahtigal.

Letošnje leto je s svojimi dosežki zagotovo zaznamoval Darko Đurić, ki je na evropskem prvenstvu v Dublinu avgusta prišel do dveh kolajn.

Na 50 m prosto je bil zlat, na 200 m prosto pa bronast. Ob tem je na 100 m zasedel 5. mesto. Darkov uspeh je odmeval tudi v slovenski javnosti. Najprej so mu ob vrnitvi prisrčen sprejem pripravili njegovi domači v Podbrezju, zatem pa smo Darka pozdravili še v Ljubljani. Druženje z mediji – odziv je bil zelo dober – je v Ljubljani gostil Lidl Slovenija, ponosni podpornik in od marca 2016 partner Zveze za šport invalidov Slovenije – Paraolimpijskega komiteja (ZŠIS-POK).

Preveč pogledoval konkurenco

»Dublin 2018 je bilo zame eno najtežjih prvenstev. Pred tekmovanjem sem imel ogromna pričakovanja, saj sem vse leto močno garal, potem pa prva tekma ni šla po načrtu; obšle so me temne misli, a sem se s

pomočjo trenerja Gregorja Nahtigala zbral in osvojil dve odličji. Težava je bila v tem, da sem na prvi tekmi preveč pogledoval proti sotekmovalcem in tekmoval proti njim, ne pa sam s sabo. Na ostalih tekmah sem se osredotočil le nase in gledal v dno bazena – tudi na obratu sem mižal,« je 29-letni as, v Dublinu tudi prvi evropski prvak, strnil misli in spomine na pravkar končano evropsko prvenstvo na Irskem.

»Najprej bi se rad zahvalil medijem, ki nam vesti in novice iz športa invalidov pomagata prenašati v svet. Prek medijev želimo pokazati svoj napredek in obstoj, predvsem pa take izvrstne rezultate. Pri Darku Đuriću gre za pionirske korake, saj smo ga za leto dni posodili Nizozemcem, s katerimi je treniral od novembra lani. Priznam, da je bilo sprva v zvezi s tem precej vprašanj. Izkazalo pa se je, da je bila to

dobro naložba in velik motiv za Darka, ki je v Sloveniji plaval sam, na tujem pa je vse dvignil na precej višjo raven,« je Darkov uspeh pozdravil Damijan Lazar, predsednik ZŠIS-POK, novinarske konference pa sta se udeležila tudi podpredsednika ZŠIS-POK Gregor Gračner in Jakob Škantelj. Na druženju z mediji je Damijan Lazar opozoril, da je Fundacija za šport ZŠIS-POK namenila kar 70 odstotkov manj sredstev, za programe mladih športnikov pa ZŠIS-POK denarja sploh ni prejela.

V srce našega posla

»Še enkrat hvala partnerjem: Zavarovalnici Triglav, Lidlu Slovenija in Toyoti Slovenija, ki nam stojite ob strani. Prihajamo v leto 2019, ki bo odločilno za nabiranje paraolimpijskih kvot in paraolimpijskih norm za prihajajoče igre v Tokiu. Naša naloga bo, da športnicam in športnikom zagotovimo optimalne pogoje,« je še poudaril Lazar.

»Ko smo razmišljali, kje pozdraviti in sprejeti Darka, smo imeli v mislih take in drugačne korporativne rešitve. Na koncu smo se odločili, da ga pozdravimo v naši trgovini, v srcu našega posla. Z ZŠIS-POK nas že od marca 2016 družijo fantastična povezanost, ki je iz dneva v dan bolj prisrčna. Sodelujemo pri projektu Postani športnik, s katerim želimo mlade invalide vzpodbuditi k ukvarjanju s športom, kar jim prinaša številne prednosti. Predvsem pa smo zelo veseli, da se je Dare z EP vrnil z dvema medaljama,« je povedala Tina Cipot, vodja korporativnega komuniciranja pri Lidlu Slovenija.

Brez bergle

»Res sem srečen, da se je tako izteklo. Vesel sem, ker sem bil del tega,« je po vrnitvi v Slovenijo povedal Grega Nahtigal, ki je v Dublin odšel namesto Darkovega trenerja Alena Kramarja. »Teh deset dni na Irskem je bilo divjih. Šele po vrnitvi v Slovenijo, na sprejemu v Podbrezju, sem si v miru ogledal Darkove nastope. Zanj je bilo to zelo naporno

Novinarska konferenca po vrnitvi Darka Đurića z EP v Dublinu.

Darko Đurić evropski prvak na 50 m prosto.

prvenstvo, saj si je zadal visoke cilje. Pa saj je prav tako! Darko je dvakratni svetovni prvak, v Dublin je prišel po evropsko zlato. Žal pa se mu je uvodni nastop na 100 m prosto ponesrečil. Doživel je taktični polom in poraz, saj je bil le peti. Ko se prvenstvo tako začne, je trener bolj psiholog, zadolžen je za taktiko. Z Darkom sva se pogovorila. Od tistega dne in dirke na 100 m prosto Darko ne uporablja več bergle, ker se je razletela na nekaj kosov,« je povedal Nahtigal. V Darkovem primeru se je izkazalo, da je jeza lahko tudi pozitivno čustvo. Ceno za to je plačala bergla, Darko pa je manj kot 24 ur zatem postal evropski prvak na 50 m prosto.

»Ponosna sem na to, da ima Darko tako jekleno voljo in pogum, da dobro odplava po takšnem začetku. Prepričana pa sem, da je sposoben

še več, a v danem trenutku je bilo to dovolj za naslov evropskega prvaka,« se je Darkovega uspeha razveselila Jana Čander, selektorica paraplavalne reprezentance. Dodala je še, da imajo v trenažnem procesu štiri mlade plavalce, ki bodo prihodnje leto nastopili na evropskih paraigrah mladih v Lahtiju na Finskem.

Počitek, potem odločitev

Darko je za konec priznal, da potrebuje nekaj oddiha, potem pa se bo sestal s trenerji, selektorico in predstavniki ZŠIS-POK ter določil način dela v prihodnosti. Ni izključeno, da nadaljuje sodelovanje z nizozemsko izbrano vrsto. Prihodnje leto ga čaka nastop na SP v Maleziji, paraolimpijske igre leta 2020 pa gosti Japonska.

Kobilica in ekipa na dobri poti do Tokia 2020

Piše: Drago Perko

(foto: Arhiv paratriatlon)

Od leve proti desni:
Grega Nahtigal, Alen
Kobilica in Mitja Mori.

tudi njegova skupina invalidnosti (PTVI). »Te informacije smo bili izjemno veseli, saj je potrdila naša prizadevanja in odhode na tekmovanja. Trenutno mesto na svetovni lestvici nam omogoča neposredno uvrstitev v kvalifikacijsko skupino, kjer se bodo najboljši na svetu potegovali za mesta med prvih devet, ki se bodo imeli pravico potegovati za odličja na igrah v Tokiu,« razmišlja vodja Alenove ekipe Grega Nahtigal.

Četrty v Evropi, 11. na svetu

Julija je Kobilica nastopil na evropskem prvenstvu v estonskem Tartuju in zasedel četrto mesto. Za bronasto medaljo je zaostal 16 sekund. Kobilica, ki ga je na tekmovanju spremljal Jaroslav Kovačič, je 750 plavalnih metrov opravil kot tretji, v tretjem krogu kolesarjenja, skupno so morali triatlonci premagati 20 kilometrov na kolesu, pa je že prevzel vodstvo pred petkilometrsko tekaško preizkušnjo. Po prvem tekaškem krogu se mu je na 12 sekund zaostanka približal Britanec Dave Ellis, ki je na koncu postal evropski prvak s časom 1:03:35. Srebro je osvojil Poljak Lukasz Wieteci (1:05:00), tretji pa je bil Ukrajinec Vasil Zakrevski (1:05:24). Slovenski dvojec je na četrtem mestu

pristal s časom 1:05:40. Konec julija je Kobilica v kanadskem Edmontonu pristal na petem mestu.

Sezono in koledarsko tekmovalno leto so v taboru našega paratriatlonca sklenili v Avstraliji na svetovnem prvenstvu. Kobilica je v cilj prišel kot 11. Tekmovalci so morali opraviti s 750 metri plavanja, 20 kilometri kolesarjenja in petimi kilometri teka. Po plavanju je bil slovenski dvojec 10. in po kolesarjenju 11., to pa je bila tudi njegova končna uvrstitev.

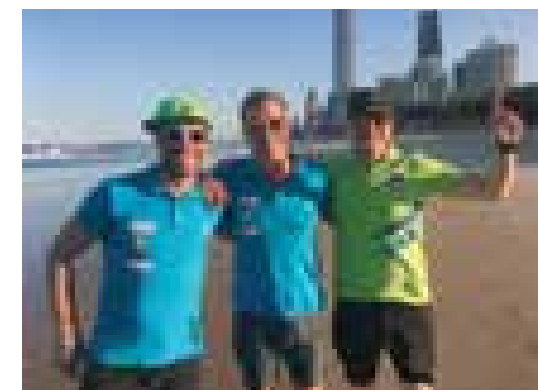
Tekmovanje je potekalo po načrtih do trenutka, ko sta Alen in Mitja dobila kazen zaradi napake v menjalnem prostoru. Napake se po pravilih Mednarodne triatlonske zveze sankcionira z 10-sekundnim postankom na tekaškem delu v kazenskem prostoru. Tokrat pa je prišlo do »nerazumne« napake sodnikov, saj so Alena in Mitjo v kazenskem prostoru zadrževali kar eno minuto. Alen je zaradi tega izgubil kar nekaj mest, prav tako pa je padel iz tekmovalnega ritma, kar je bilo v nadaljevanju nemogoče popraviti. Po pritožbi so sodniki in glavni delegat tekme napako priznali, a po pravilih Mednarodne triatlonske zveze sodniki kljub očitni in dokazani napaki žal ne morejo vrtni nepravilno izgubljenih sekund.

Hvaležni za podporo

»S svetovnim prvenstvom v Avstraliji (Goald Coast) smo sklenili letošnjo sezono. Cilj ostati med 10 Najboljšimi na svetu smo dosegli in na koncu zasedli visoko 6. mesto. Tu gre posebna zahvala Zvezi za šport invalidov Slovenije – Paraolimpijskemu komiteju in njenim podpornikom Zavarovalnici Triglav, Lidlu Slovenija in Toyoti Slovenija za izkazano podporo, ki je zagotovo pripomogla k letošnjim izjemnim rezultatom,« so še dodali v taboru Alena Kobilice, ki ga tudi v letu 2019 čaka zasledovanje glavnega cilja – uvrstitve na paraolimpijske igre, ki se v Tokiu začnejo 25. avgusta 2020.

V Tokiju 2020 bo na paraolimpijskih igrah tekmovala tudi Alenova skupina slepih in slabovidnih tekmovalcev.

Alen sestopa iz vode ob pomoči Mitje.

Na evropskem prvenstvu je Alen Kobilica zasedel četrto mesto, na svetovnem prvenstvu pa ga je na poti do višje uvrstitve ustavila očitna sodniška napaka.

Po jutru se dan pozna. To bi lahko zapisali, ko začnemo opis tekmovalnega leta 2018 za ekipo paratriatlonca Alena Kobilice. Zadnji meseci so bili za Ljubljana naporni, a uspešni. Da bi lahko bilo to njegovo leto, je napovedal že takoj na začetku. Alen Kobilica in njegov spremljevalec Mitja Mori sta marca na tekmi svetovne serije v japonski Yokohami osvojila tretje mesto. Slovenski dvojec je s plavanjem, tekom in kolesarjenjem opravil v eni uri, petih minutah in 45 sekundah. Prvega mesta se je veselil Dave Ellis s časom ena ura in 57 sekund. Ta tekma je bila pomembna zaradi nabiranja točk za nastop na bližajočih se paraolimpijskih igrah, ki bodo leta 2020 prav na Japonskem.

Ni trpel brez razloga

»Izbrali smo tekmovanje, ki je konkurenčno najtežje, a hkrati prinaša največ točk v skupnem seštevku svetovnega pokala. Tekma je bila zelo težka in na teku se je poznala sprememba v trenažnem procesu. Trpel sem, a ne zaman. Zadovoljen sem tako z rezultatom kot z uvrstitvijo. V prihodnost gledam z optimizmom in svežim zanosom,« je po tekmi dejal Kobilica, Mori pa je dodal: »Dolgo smo čakali na to medaljo in priznam, da sem se četrtyh mest do siteda najedel. Imamo medaljo in potrditev, da smo se po lanski povprečni sezoni prav odločili.«

Junija je Alen Kobilica izvedel, da bo na paraolimpijskih igrah v Tokiu tekmovala

POČAKAL

TE BOM V

CILJU

START YOUR IMPOSSIBLE

TOYOTA

KO SE LAHKO SVOBODNO GIBAMO, JE VSE MOGOČE.

©2017 Toyota Motor Corporation. Vse pravice pridržane.

Srečanje članov mednarodnega paraolimpijskega komiteja

Piše: Jana Čander

(foto: Jana Čander)

V glavnem mestu Španije je od 6. 9. do 9. 9. 2018 potekalo srečanje članov Mednarodnega paraolimpijskega komiteja (v nadaljevanju IPC).

To je že drugo tovrstno srečanje. Prvo je bilo leta 2014 v Berlinu, tretje pa je predvideno za leto 2020.

Dogodka se je udeležilo 74 nacionalnih paraolimpijskih komitejev, pet mednarodnih organizacij športa invalidov, 20 mednarodnih športnih organizacij, 5 regijskih paraolimpijskih komitejev (Afrika, Amerika, Azija, Evropa in Oceanija) in 8 odborov športov IPC. Prišlo je več kot 300 udeležencev, med njimi tudi Jana Čander, strokovna sodelavka Zveze za šport invalidov Slovenije – Paraolimpijskega komiteja (v nadaljevanju ZŠIS-POK).

Srečanje je bilo razdeljeno na praktični in teoretični del. Predvsem zanimiv je bil praktični del, saj so udeležence razdelili v štiri skupine. Vsaka skupina je imela ista vprašanja, na katera so znotraj skupine (po 8 do 10 oseb) odgovarjali oziroma najprej izmenjali izkušnje in nato podali svoja razmišljanja, ideje in mnenja. Vprašanja so bila zastavljena z namenom boljšega delovanja IPC in paraolimpijskega gibanja v prihodnje.

Teoretični in praktični del prvega dne: IPC IOC sporazum 2021–2032, strategija odbora parašportnikov, parašportnik kot center organizacije, dobrobit parašportnikov,

▲
Princesa Sofia z udeleženci srečanja IPC-ja.

Istočasno z IPC konferenco je potekal seminar IPC v marketingu.

Jana in prejšnji predsednik IPC Sir Philip Craven.

IPC seminar je bil sestavljen iz vsebinskega kot praktičnega dela.

prihodnost klasifikacije in predstavitev evropskih paraiger mladih.

Teoretični in praktični del drugega dne: Strategija Fundacije Agitos, inkluzija in razlike, razvoj športa mladih, krepitev članstva IPC, vpogled v upravljanje IPC in predstavitev nove aplikacije Mapcensible, ki informira glede dostopnosti hotelov, trgovin, mest itd.

Zadnji dan so udeleženci v dopoldanskem času poslušali celotno analizo praktičnega dela prvega in drugega dne. Glavna priporočila udeležencev IPC-ju so bila:

- Zmanjšanje članarine in sprejemljive kotizacije po posameznih tekmovanjih.
- Organiziranje odprtih dni na sedežu IPC-ja (za člane).
- Izboljšanje komunikacijske strategije.
- Večja finančna pomoč državam, ki so je potrebne.
- Pomoč pri sporazumih med organizacijami.
- Usposobiti ambasadorje za paraolimpijsko gibanje.
- Profesionalizirati in ločiti klasifikatorje – neodvisnost od IPC.
- Ločiti klasifikacije od tekmovanj (klasifikacije do parašportnikov in ne parašportniki do klasifikacij). Več možnosti za klasifikacije po športih.
- Izboljšati programe usposabljanj za trenerje.
- Več tekmovanj za mlajše.

Ne samo zgoraj zapisana, ampak vsa priporočila bodo obravnavana na naslednjem odboru IPC. V

dobrobit Slovenije se je Jana Čander srečala z vsemi predstavniki odborov parašportov IPC, s katerimi ZŠIS-POK komunicira na dnevni ravni. Sestala se je tudi s predstavnikoma Tokio 2020 in navezala stike s predsednico odbora parašportnikov Chelsey Gotell in članico upravnega odbora IPC Debbie Alexander. V prihodnosti lahko pričakujemo dobro sodelovanje z Islandijo, Norveško, Poljsko, Slovaško, Madžarsko, Panamo, Finsko in Nizozemsko.

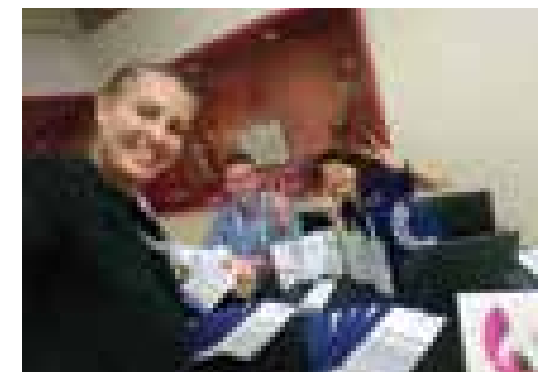
“Upamo, da bo večina priporočil upoštevana v novem strateškem planu IPC, kajti le tako je lahko prihodnost te organizacije in njenih članov uspešna.”

Informacije o prihajajočih dogodkih: EPC Generalna skupščina evropskih držav bo potekala od 3. 5. do 5. 5. 2019 v Izraelu, Netanya.

IPC Generalna skupščina bo potekala od 26. 10. do 27. 10. 2019 v Nemčiji, Bonn. Pred generalno skupščino bo potekala tudi konferenca, in sicer od 24. 10. do 25. 10. 2019.

Strokovna sodelavka Jana Čander z aktualnim predsednikom IPC Andrewom Parsonsom.

Številčna udeležba nacionalnih paraolimpijskih komitejev s celega sveta.

Na Triglav teku z Leno Gabršček in Tadejem Encijem

Piše: Manja Pražnikar

(foto: Arhiv Zavarovalnice Triglav)

Rekreativne športnike vseh generacij je na 7. Triglav teku k zdravemu in aktivnemu življenjskemu slogu spodbujalo kar 12 slovenskih vrhunskih športnikov.

Paraolimpijci so tudi letos podprli edinstven tekaški dogodek, ki ga Zavarovalnica Triglav že tradicionalno organizira v protokolarnem parku Brdo pri Kranju. Za dober namen sta se skupaj z množico več kot 1.600 tekačev na izbrani progi podala tudi odbojkarica Lena Gabršček in atlet Tadej Enci.

»Tečemo ne glede na vreme,« je bil moto **85 družin, 32 poslovnih tekaških trojk, 1.016 posameznikov in 290 otrok**, ki so na že 7. tradicionalnem tekaškem dogodku Zavarovalnice Triglav aktivno preživeli drugo septembrsko soboto in kljub slabim vremenskim napovedim v protokolarni park Brdo pri Kranju priklicali sonce. Za boljšo oskrbo novorojenčkov so v osrčju protokolarnega parka Brdo pri Kranju pretekli več kot **13.500 kilometrov**.

V okviru tekaškega dogodka so družine, prijatelje in posameznike vseh generacij k zdravemu in aktivnemu življenjskemu slogu spodbujali tudi

Lena je še pred startom teka na 10 km z moderatorjem pozdravila vse navdušene rekreativne tekače.

Med ambasadorji Triglav teka sta bila tudi Lena Gabršček in Tadej Enci.

številni slovenski vrhunski športniki. Med njimi sta bila **Lena Gabršček**, ki je nastopila v teku na 10 km, in **Tadej Enci**, ki se je skupaj s fizioterapevtom in trenerjem podal na poslovni štafetni tek trojk in s sotekačema osvojil prvo mesto.

Poleg Lene in Tadeja so se dogodka, na katerem je donacijo v višini 20.000 evrov prejelo Ultrazvočno društvo za projekt Slojenčki, udeležili še ostali ambasadorji Triglav teka: smučarski tekači **Anamarija Lampič, Vesna Fabjan in Janez Lampič**, biatlonca **Jakov Fak in Klemen Bauer**, smučarska skakalca **Peter in Cene Prevc**, deskarja na snegu **Rok Marguč in Žan Košir**, profesionalni skejter **Timotej Lampe Ignjič** ter člani slovenske **nordijske reprezentance in biatlonske reprezentance**.

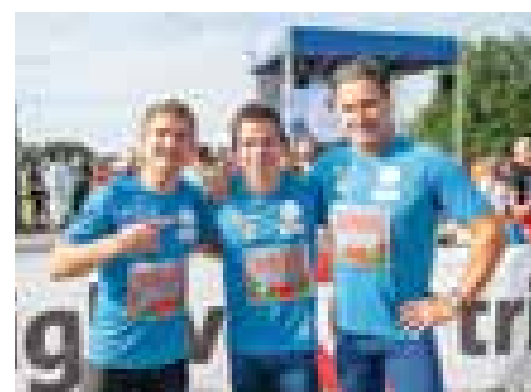
7 podatkov o 7. Triglav teku

- 7 let Triglav teka = 10.800 navdušenih tekačev
- 10.800 navdušenih tekačev = 87.500 pretečenih kilometrov
- 7. Triglav tek = 12 vrhunskih športnikov, ambasadorjev dogodka, ki ljudi spodbujajo k aktivnemu in zdravemu življenjskemu slogu
- 105.000 evrov za 17 zdravstvenih ustanov (14 porodnišnic oziroma porodnišničnih oddelkov, Ultrazvočno društvo za projekt Slojenčki, ljubljanska Pediatrična klinika in Univerzitetni klinični center Ljubljana)
- 1:25:56 = najboljši čas na 21 km v ženski konkurenci v vseh sedmih letih
- 1:10:34 = najboljši čas na 21 km v moški konkurenci v vseh sedmih letih
- 7. Triglav tek = 311 vodenih pripravljalnih tekaških vadb, 5 svetovalno-izobraževalnih dogodkov, 1 edinstven tekaški dogodek na Brdu pri Kranju

Lena je kot štarterka na poslovnem teku skupaj z Jakovom Fakom in Ceneto Prevcom na štartno mesto pospremila kar 32 poslovnih trojk.

Eno od 32 poslovnih trojk je sestavljala ekipa Tadeja Encija, v kateri sta bila poleg mladega atleta (v sredini) še njegov strokovni sodelavec ZŠIS-POK Grega Dolinar (levo) in trener Gregor Doberšek (na desni).

Takole se je zmage na poslovnem štafetnem teku trojk veselila ekipa Enci.

Za dekleti svetovno prvenstvo, pred fanti consko prvenstvo

Piše: Jana Ferjan

(foto: Arhiv odbojke sede)

Moška in ženska ekipa odbojke sede.

V odbojki sede je bila pomlad turnirsko obarvana. Po državnem prvenstvu je sledil mednarodni turnir Alpe Jadran v Ravnah na Koroškem, na katerem so nastopili KSO Smeč iz Beograda, OKI Hrabri iz Zagreba, domači Samorastnik, Maxi Braslovče, MDI Nova Gorica in ŠDI Ljubljana.

Moška reprezentanca Slovenije v odbojki sede je konec maja nastopila na turnirju Zagreb Open, na katerem so nastopile ekipe OKI SPLIT, OKI MARSONIA, IOK ZAGREB, SINOVI BOSNE, HUMANITAS SE, KSO KNIN, KSO VUKOVAR IN SLOVENIJA. Naši fantje so premagali ekipo iz Splita in osvojili končno 6. mesto. Z igro so navdušili ekipo Sinovi Bosne iz Lukavca, ki je sicer ena boljših ekip v Premijer ligi v Bosni in Hercegovini. Naše fante je povabila na turnir »Memorijal Edin Ibrahimović 2018«, fantje pa so se vabilu z veseljem odzvali. Tako so imeli dva tedna pred conskim prvenstvom priložnost, da zopetokusijo adrenalin tekmovanja ter se med seboj

še malo bolje spoznajo in uigrajo. Na turnirju so nastopili klubi iz Bosne in Hercegovine in Hrvaške ter moška reprezentanca Slovenije in se uvrstili takole: SKISO Sinovi Bosne Lukavac, IOK Zagreb, Jedinstvo Boće Brčko, IOK Živinice, ŠIOK HVIDRA OSIJEK, Slovenija.

V začetku junija so slovenski reprezentanti pod okriljem IŠD Samorastnik odpotovali na mednarodni turnir v Beograd, kjer so z zmago nad Črno Goro osvojili odlično 4. mesto. Poleti so si sicer vzeli nekaj odmora, avgusta pa so že začeli z intenzivnimi pripravami na consko prvenstvo. Potekalo bo od 28. do 30. septembra v

Franciji in bo prvo uradno tekmovanje, ki fantom prinaša možnost uvrstitve na evropsko prvenstvo. Za uvrstitev na to tekmovanje se bodo pomerile ekipe Češke, Francije, Slovenije in Gruzije. Vse našete ekipe so nove in morajo svojo kvaliteto še pokazati, consko prvenstvo pa bo prva priložnost za to.

V Evropi nastajajo vedno nove ekipe odbojke sede in naši fantje se želijo med novinci dokazati. Ekipo sestavljajo nekateri izkušeni igralci, ki so nastopali že v ekipi »prejšnje generacije« izpred petnajstih let, ter nekateri novejši, pa tudi popolnoma novi obrazi: Marko Zupančič, Dejan Fabčič, Matic Keržan,

Jaša Bartelj, Sašo Korun, Matjaž Majdič, Jordan Jakin, Sebastjan Osrecki, Simon Turk, Mark Vetrih, Primož Petek, Marko Rakovnik, Marko Žele in Tomi Jakša, prihajajo pa vedno novi. Ekipo vodita Simon Božič in Branko Mihorko.

28. septembra torej moško reprezentanco Slovenije v Franciji čaka pomembna preizkušnja, na kateri ji želimo veliko športne sreče. Dogajanje lahko spremljate na www.ffvolley-volleyassis.org. Fantje bodo najprej igrali proti Češki, in sicer 29. 9. ob 10. uri, nato ob 17. uri proti Gruziji ter 30. 9. ob 11. uri proti Franciji. Sledi še finale – držimo pesti, da se bodo naši tja uvrstili.

Ženska ekipa odbojke sede je julija odpotovala na svetovno prvenstvo na Nizozemsko, kjer je med 13. in 22. julijem odigrala 5 tekem in zasedla končno 13. mesto. Poseči je sicer želela po kakšnem mestu višje, vendar odbojka sede v svetu ne stoji na mestu, temveč se bliskovito razvija, kar se pozna tudi na rezultatih. Nastopile so: debitantka Klara Jeretina, Lena Gabršček, Suzana Ocepek, Danica Gošnak, Mira Jakin, Marina Cencelj, Jasmina Zbil, Senta Jeler, Tija Vrhovnik in Jana Ferjan, in sicer pod vodstvom Simona Božiča in Branka Mihorka ter v oskrbi ekipnega zdravnika Dejana Fabčiča.

V začetnem delu tekmovanja so bila dekleta v močni skupini z Italijo, Kitajsko in Iranom. Zabeležila so tri poraze, zaradi česar so pristala na dnu skupine. Tako jim je v drugem delu tekmovanja preostalo le še boj za 13. do 16. mesto, saj je bil tekmovalni sistem zastavljen tako, da se zadnji in predzadnji v skupinah niso več križali med seboj, ampak so se med seboj pomerili posebej tretjeuvršeni v skupinah ter posebej četrtouvršeni. V drugem delu tekmovanja sta tako dekletom preostali še dve tekmi. Na obeh so

pokazala boljšo igro od tekmic – Madžark in Hrvatice – ter brez težav zmagala. To je, kot rečeno, zadostovalo za 13. mesto na letošnjem svetovnem prvenstvu.

Moška ekipa na turnirju v Lukavcu, Bosna.

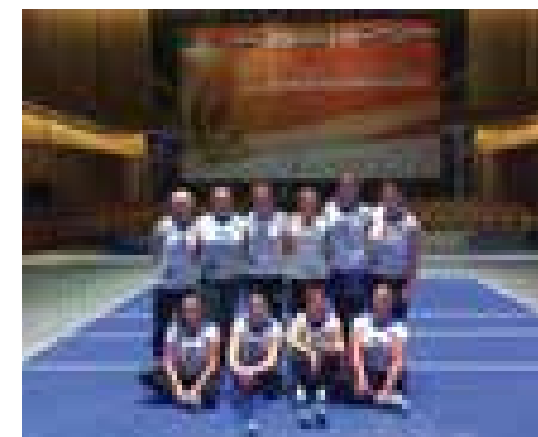
Ženska reprezentanca na Svetovnem prvenstvu na Nizozemskem.

Tekma Slovenija - Hrvaška na SP.

Skupne priprave na Svetovno prvenstvo - Slovenija in Hrvaška.

Podpis pogodbe
o organizaciji
evropskega prvenstva
na Madžarskem.

Ob podpisu pogodbe o
organizaciji evropskega
prvenstva za leto 2019.

Fantje na kampu Tineta
Urnauta.

Odbojko sede smo
predstavili na
košarkarskem kampu
Boštjana Nachbarja.

Velik preskok v kvaliteti so pokazale Italijanke, ki so na svetovnem prvenstvu nastopile prvič in osvojile odlično četrto mesto. Svetovne prvakinja so postale Rusinje, ki so v napetem finalu premagale olimpijske prvakinja Združene države Amerike, tretje mesto pa so zasedle olimpijske podprvakinja Kitajke.

“Naslednje večje tekmovanje za dekleta bo evropsko prvenstvo prihodnje leto na Madžarskem, na katerega se bodo pričela bolj intenzivno pripravljati po novem letu, do takrat pa bodo delovala v okviru možnosti, ki so jim letos še ostale.”

Upajo tudi, da se bo na evropsko prvenstvo uvrstila tudi po dolgih letih obnovljena in pomlajena moška ekipa. Pogodbo o organizaciji evropskega prvenstva sta Paravolley Europe s predsednikom Brankom Mihorkom na čelu in Madžarska podpisali na svetovnem prvenstvu na Nizozemskem.

Letošnje poletje smo odbojko sede predstavili na več poletnih kampih. Bili smo na košarkarskem kampu Gorana Dragiča, košarkarskem kampu Boštjana Nachbarja, odbojkarskem kampu Tineta Urnauta ter na kampih odbojke na mivki v Čatežu in Ankaranu, kjer smo otrokom predstavili še odbojko s sedeče perspektive.

**Vi ste potrdili
KAKOVOST**

89 %

vprašanih je
LIDLOVE IZDELKE
ocenilo z oceno
DOBRO, ZELO DOBRO
ali **ODLIČNO.**

Javnomnenjska raziskava je potekala
od 21. 3. 2018 do 24. 4. 2018.

Raziskavo, v kateri je 5.600 sodelujočih,
starih med 15 in 65 let, testiralo 247 izdelkov,
je opravila raziskovalna hiša Ipsos.

Več na www.lidl.si.

PREPROSTO VEČ ZA VAS

Slovenski golbalisti pred Poljsko in po njej

Piše: Matej Ledinek

(foto: Arhiv golbal)

Slovenska ekipa v golbalu je v času priprav trenirala z Veliko Britanijo.

Slovenska ekipa v golbalu se je letos pripravljala na evropsko prvenstvo divizije B, ki je potekalo v Chorzowu na Poljskem.

Zadnji del priprav smo po premoru ob zaključku lige MEGL v začetku junija pričeli 23. julija. Ekipa je bila v letošnji sezoni v primerjavi z lansko nekoliko okrnjena, saj na zaključnih pripravah ni treniral **Matej Ledinek**, ki je 12. junija prestal operacijo rekonstrukcije sprednje križne vezi na desnem kolenu. Ekipa se je tako pripravljala v zasedbi: **Borut Višnikar (4), Blaž Koščak (5), Dejan Pirc (8) in Boštjan Vogrinčič (9) s trenerjema Ivanom Vinklerjem in Klemnom Bajcem.**

Opravili smo 34 treningov oziroma skupaj okrog 70 ur treninga v telovadnici. Poleg tega smo nekaj treningov opravili tudi v dneh, ko nismo trenirali z žogo, bodisi v fitnesu bodisi na prostem. V času priprav smo trenirali tudi z ekipo **Velike**

Britanije, ki nas je v vikendu med 31. avgustom in 2. septembrom obiskala v Ljubljani. Odigrali smo 6 tekem, zmagali smo jih pet, eno pa smo igrali neodločeno. V času priprav nismo imeli težav z novimi poškodbami oziroma zdravstvenih težav, ki bi nam oteževale delo. Boštjan Vogrinčič je treniral po prilagojenem programu, saj ima težave s kolonom ter ga oktobra in novembra predvidevoma čakata dve operaciji, po ena na vsakem kolenu.

Priprave ocenjujemo kot dobre. Veliko smo trenirali natančnost, obrambo, protinapade, prenose s skrivanjem žoge, različne mete, vračanje v obrambo ... Veliko smo tudi igrali. Na treningih nam je nekajkrat pomagal bivši soigralec Zlatko Mihajlovič. Kot že omenjeno, so se treningov

večinoma udeleževali štirje reprezentanti, zato je bila igra na treningih temu prilagojena. Fantje so običajno igrali 2 na 2, saj ni bilo več igralcev, ki bi lahko igrali. V pripravljalnem vikendu z ekipo Velike Britanije smo igrali dokaj dobro in jo na nekaj tekmah premagali z veliko razliko. Po pripravah z Britanci smo opravili še tri treninge, nato pa smo intenzivnost trenažnega procesa nekoliko zmanjšali in v zadnjem tednu pred odhodom opravili le še dva treninga z nižjo intenzivnostjo.

Na pot smo se odpravili v soboto, **22. septembra**, zjutraj in v Chorzow, ki je zelo blizu Katovic, prispeli po približno 9 urah vožnje. V nedeljo, 23. septembra, ob 9. uri zjutraj smo uspešno opravili trening v dvorani **Moris**, ki je bila za vse moške ekipe edina igralna dvorana na prvenstvu. Popoldne je Dejan Pirc **uspešno opravil Klasifikacijo in pridobil uradno dovoljenje za igranje do leta 2022.** Mimogrede, prihodnje leto nas čakajo klasifikacije za tri igralce trenutne ekipe (Ledinek, Višnikar in Koščak), če se nam kdo pridruži, pa še kakšna.

Ponedeljek, 24. september, je bil za nas tako rekoč prosti dan. Na sporedu je bila namreč le ena tekma, med domačini Poljaki in Veliko Britanijo, sledilo pa ji je uradno odprtje prvenstva.

V **torek, 25. septembra**, se je začelo zares – v skupini A so nastopile: **Ukrajina, Grčija, Izrael, Črna Gora in Madžarska**, v skupini B pa: **Poljska, Španija, Portugalska, Velika Britanija in Slovenija.**

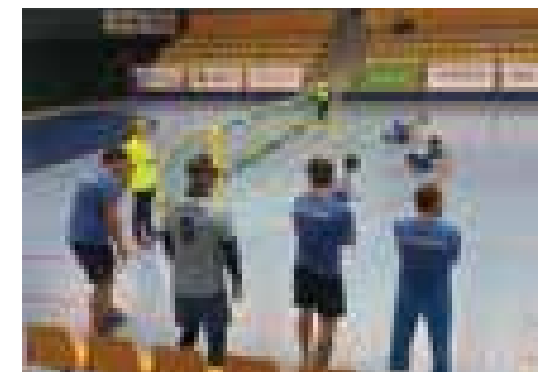
Prvo tekmo smo odigrali proti **Špancem**. Začeli smo slabo, toda glede na nadaljnji potek srečanja pravzaprav dobro. Prvi so namreč povedli Španci, vendar pa je bil izid 1 : 0 v njihovo korist na semaforju kar nekaj časa. Nato pa se je začelo: drugi gol in preostale za njim smo dobili v razmiku nekaj minut. **Končni rezultat 7 : 1** je pomenil nepričakovano klavrn začetek prvenstva. V nasprotju s pričakovanji smo namreč igrali slabo, še posebej nemočni smo bili v napadu.

Tudi drugo tekmo, proti **Poljakom**, smo odigrali v torek, s to razliko, da je bil končni rezultat še slabši kot na prvi tekmi. Domačini so nas premagali kar s 13 : 3 in tako smo po dveh tekmah na kontu imeli 0 točk ter golrazliko -16. Na kaj takega pred tekmami nismo niti pomislili, in to upravičeno, saj smo bili na treningih veliko boljši kot na obeh tekmah. Na igrišču ni bilo pravega žara, energije, komunikacije, zanosa, borbenosti. Vse je bilo

nekako mrtvo in to se je več kot očitno preslikalo na rezultat obeh torkovih tekem.

V **sredo, 26. septembra**, nas je čakal enak raspored kot dan poprej, in sicer ena tekma ob 10:15 ter druga ob 15:00. Zjutraj smo igrali proti ekipi Velike Britanije. V torek smo se v ekipi po obeh bolečih porazih pogovorili in opravili kratko analizo prvega igralnega dne. V tekmo proti Britancem smo kanili vstopiti **odločneje** kot v tekmi proti Špancem in Poljakom. Toda spet se je zgodilo isto kot dan poprej. Kljub temu, da smo se pogovarjali prav o tem, da moramo biti na igrišču bolj živi ter kazati več energije, motivacije, spodbujanja in komunikacije, je ekipa na igrišču kazala vse prej kot to. Igralci so bili tihi, niso kazali samozavesti, vse je potekalo preveč mirno in brez pravega zanosa. Ob polčasu smo izgubljali z rezultatom 5 : 1. Po prvem danem голу smo vendarle začeli igrati malo bolje in kazati nekaj več energije, v drugem polčasu pa

Želja slovenske ekipe je (bila), da znova zaigra v evropski A diviziji.

Kljub dobrim pripravam na evropskem prvenstvu naši ekipi ni steklo.

smo se Britancem v vsega nekaj minutah približali in rezultat izenačili na 8 : 8. V odločilnih trenutkih pa nam je ponovno zmanjkalo koncentracije, sreče, znanja ..., da bi rezultat obrnili v svojo korist. Na koncu je bilo **9 : 8 za Veliko Britanijo**.

Ta tekma je jasno pokazala, da nekaj **ni delovalo**. Ekipo Velike Britanije smo v zadnjih dveh letih namreč redno premagovali, na tej tekmi pa smo imeli več težav sami s sabo kot z Britanci. V zadnjih dveh letih smo proti njim, skupaj s pripravami, odigrali vsaj 15 tekem in več kot dvakrat nas v tem času niso premagali. Njihove zmage so bile tesne, naše pa običajno visoke. Ne nazadnje smo tudi v tekmi za 9. mesto na lanskem evropskem prvenstvu divizije A izgubljali že z 1 : 4, nato pa tekmo gladko obrnili v svojo korist in na koncu zmagali z 12 : 5.

V zadnji tekmi skupinskega dela proti **Portugalcem** smo imeli le še minimalne oziroma zgolj teoretične možnosti, da se prebijemo do 4. mesta v skupini, ki bi nas še vodilo v četrtfinale. Portugalci so imeli eno zmago in 3 točke. Če bi nam jih uspelo visoko premagati in bi oni potem še izgubili proti Poljakom, bi nas lahko boljša golrazlika uvrstila na 4. mesto v skupini. Imeli smo majhne možnosti, pri čemer nismo bili več odvisni samo od sebe. In res sta bila pristop in energija na tekmi proti Portugalcem

Na igrišču se je poznala odsotnost Mateja Ledineka zaradi poškodbe.

precej drugačna od tistega, kar so fantje pokazali na prvih treh tekmah. Bilo je več dinamike, več komunikacije, več spodbujanja. Posledično smo bili veliko bolj »živi«. Kljub temu smo v zadnjih minutah storili nekaj napak in nasprotnik nas je zaslužno premagal z 9 : 6. Po koncu tekme je izbruhnilo razočaranje, saj nam je bilo jasno, da smo s **5. mestom v skupini izpadli v divizijo C**. Česa takega si pred prvenstvom nismo predstavljali.

Tekmo za 9. mesto proti **zadnjeuvrščeni ekipi v skupini A, Madžarski**, smo tako odigrali s podobno energijo kot večino preostalih tekem. Kljub temu smo visoko zmagali in z rezultatom **10 : 3 osvojili končno 9. mesto**.

Strnjeni rezultati slovenske ekipe

- Slovenija : Španija: 1 : 7 (0 : 2)
- Slovenija : Poljska: 3 : 13 (2 : 6)
- Slovenija : Velika Britanija: 8 : 9 (1 : 5)
- Slovenija : Portugalska: 6 : 9 (3 : 4)
- Slovenija : Madžarska: 10 : 3 (6 : 2)

Končna razvrstitev ekip na prvenstvu – moški

1. Ukrajina (*napreduje v divizijo A*)
2. Grčija (*napreduje v divizijo A*)
3. Španija (*napreduje v divizijo B*)
4. Poljska (*ostane v diviziji B*)
5. Portugalska (*ostane v diviziji B*)
6. Izrael (*ostane v diviziji B*)
7. Velika Britanija (*ostane v diviziji B*)
8. Črna Gora (*nazaduje v divizijo C*)
9. Slovenija (*nazaduje v divizijo C*)
10. Madžarska (*nazaduje v divizijo C*)

Ocena končnega rezultata je seveda najslabša mogoča. Izpada v divizijo C res ni pričakoval nihče; prav tako nismo pričakovali slabih iger, ki smo jih prikazali na tem prvenstvu. Bili smo kot Nemčija na letošnjem svetovnem prvenstvu v nogometu. Slaba igra z nekaj, ampak res samo nekaj svetlimi prebliski.

Veliko bolj, kot smo pričakovali, se je poznala odsotnost Mateja Ledineka, ki je sicer bil z ekipo na tekmovalju, vendar zaradi poškodbe kolena ni smel trenirati in igrati. Brez njega je bil **napad veliko manj prodoren**, po trenerjevih besedah pa **tudi energija ni bila tista prava**. Kot pri večini športov tudi pri golbalu velja, da se uspešnost in neuspešnost v različnih elementih igre med seboj prepletata in vplivata druga na drugo. Pravzaprav težko rečemo, kateri element igre je bil najvplivnejši v našem primeru. Slabi smo bili

tako v obrambi kot v napadu. V zadnjih tekmah se je v napadu **nekoliko prebudil Dejan Pirc**, vendar pa je obramba **preveč šepala**, da bi bil njegov prispevek dovolj za boljši rezultat.

Kljub Ledinekovi odsotnosti smo prepričani, da smo imeli ekipo, **ki bi lahko in bi morala** na tem prvenstvu **pokazati več**, ekipo, za katero so bile uspešne priprave, in ekipo, ki je pred prvenstvom kazala občutno višjo raven kakovosti kot na prvenstvu.

▲ Slovenska ekipa bo po izpadu iz divizije B nastopila v diviziji C.

“Če na kratko povzamemo to evropsko prvenstvo, smo bili prekratki že za obstanek v diviziji B, kaj šele za ponoven preboj v divizijo A, ki je bil naš glavni cilj.”

Po takem neuspehu smo vsi močno razočarani in šokirani. Spet bomo morali stopiti skupaj ter v novi sezoni izboljšati rezultate. Letos bomo prvič nastopili v **ligi SEGL** (Super European Goalball League), ki bo razdeljena na južni in severni del Evrope. V vsakem bo nastopilo 8 ekip; po tri ekipe

iz vsake divizije se bodo uvrstile na zaključni turnir, ki bo marca 2019 v Lizboni potekal pod okriljem Sporting CF. Prvi turnir SEGL za južno Evropo bo potekal med 9. in 11. novembrom v nemškem Rostogu, drugi pa februarja 2019 v Pragi. Upamo, da bomo **tudi letos nastopili v ligi MEGL**. **Evropsko prvenstvo divizije C bo predvidoma potekalo na Danskem**, oddali pa smo tudi **prijavo za nastop na kvalifikacijah za Paraolimpijske igre**.

Matej Ledinek bo s prilagojenimi treningi pričel v **drugi polovici oktobra**, s treningi metov oziroma s treningi brez omejitev pa šele **po novem letu**. Načrtujemo, da bo ekipi pomagal že v **Rostogu**, kjer bo imel največ zadalžitev v obrambi. **Boštjan Vogrinčič** bo oktobra in novembra preстал **dve operaciji kolen** pri dr. Klemnu Stražarju na Ortopedski kliniki v Ljubljani, na kateri je isti zdravnik opravil rekonstrukcijo sprednje križne vezi pri Mateju Ledineku. Reprezentanci se bo pridružil mladi golbalist **Robi Kogovšek** (18 let), ki je že nekajkrat igral z nami.

V novo sezono torej vstopamo po velikem in nepričakovanem razočaranju, vendar odločeni, da stvari vsi zdravi, »popravljeni« in pomlajeni **obrnemo v svojo korist**. Srečno, fantje!

V Lidlu Slovenija za mlade ambasadorje programa »Postani športnik« pripravili delavnico in fotografiranje

Jasna Knez (Povej naglas) je pripravila zanimivo delavnico o ustvarjanju podobe in nastopanja v javnosti.

V prostorih Lidla Slovenija je bilo ob začetku šolskega leta živahno. Več kot ducat mladih ambasadorjev programa »Postani športnik« je prišlo k nam na delavnico nastopanja v javnosti. In ker si vsak dober projekt zasluži tudi dobre promocijske materiale, smo z udeleženci pripravili še fotografiranje.

Lani novembra smo Zveza za šport invalidov Slovenije – Paraolimpijski komite ter Lidl Slovenija lansirali program »Postani športnik«. Z zelo jasnim sporočilom, da želimo mlade invalide ter njihove družine spodbuditi k dejavnemu življenju, k ukvarjanju s športom, smo nagovorili slovensko javnost. Cilj programa je pridobiti mlade, ki se v svojem vsakdanu sicer soočajo z različnimi izzivi in ovirami, da svojo energijo, moč, motivacijo najdejo v gibanju, v rekreaciji, v novi samostojnosti, ki jo šport prinaša s seboj.

Luka Trtnik je bil na vrsti prvi, odlično mu je šlo!

Program smo zastavili jasno – na eni strani poskrbeti za čim večjo strokovno usposobljenost kadra, društev, učiteljev, po drugi pa poskrbeti, da dober glas o pozitivnih učinkih športa na telo mladega človeka nasploh, ne le invalida, pride čim dlje, med čim več ljudi.

Zato smo določili tudi ambasadorje programa, ki bodo v naslednjih mesecih širili to sporočilo med mlade in njihove družine. Da pa bodo pri tem čim bolj samozavestni, smo v prostorih Lidlove uprave pripravili delavnico javnega nastopanja z neverjetno in energično Jasno Knez (Povej naglas). V dvourni delavnici so mladi športniki invalidi spoznali, kako morajo poskrbeti za svoj nastop v javnosti, kako se spopasti tudi s kakšnim slabšim trenutkom in kako poskrbeti, da ti ljudje prisluhnejo.

Najbolj razburljiv del dneva pa je bilo gotovo fotografiranje. Fotograf Klemen Razinger se je z veseljem lotil naloge, med njim in športniki je takoj nastala prav posebna energija.

Poleg fotografiranja smo naredili tudi kratke video intervjue, ki bodo vsak mesec na spletno stran www.postanisportnik.si pripeljali nove vsebine o tem, kako je biti športnik.

Hvala vsem mladim športnikom za neizmerno krasen in energije poln dan – čeprav vem, da je bilo kar naporno.

Fotografirali smo 11 mladih športnikov invalidov.

Fotograf Klemen Razinger se je z veseljem lotil naloge, med njim in športniki je takoj nastala prav posebna energija.

Nastija Fijolič je pred foto objektivom prikazala nekaj plesnih potez, da so nastale prav čarobne fotografije.

Tadej Enci s 3. mestom na članskem DP za zgodovino

Piše: Anton Petrič

(foto: Arhiv ZDGNS)

Tadej je prejel medaljo s strani podžupana MO Celja, Staneta Rozmana.

V soboto in nedeljo, 14. in 15. julija 2018, je v Celju, v organizaciji AD Kladiivar Celje, potekalo Prvenstvo Slovenije za člane in članice.

To je bila ena izmed zadnjih priložnosti za naše atlete, da izpolnijo norme za nastop na evropskem prvenstvu, ki bo avgusta v Berlinu, zato so pričakovali vrhunske rezultate in razburljive obračune. Izven konkurence so nastopili atleti iz Srbije, Hrvaške, Avstrije, Belgije, Švedske, Katarja, Črne Gore, Egipta in Brazilije.

Med nastopajočimi v teku na 400 m za člane je bil tudi izvrstni gluhi atlet Tadej Enci (AK Velenje). Za razliko od prejšnjih tekmovanj to pot pri startu ni bil odvisen od zvoka, ampak od svetlobe. S pomočjo nove štartne lučke, ki mu jo je podarila Atletska zveza Slovenije (AZS), se je

ognil pomanjkljivosti na startu, saj lahko s pomočjo svetlobnega znaka hitreje reagira kot ob zvočnem signalu. Taka štartna lučka mu je zelo pomagala.

“Na teku na 400 metrov je v absolutni konkurenci s časom 49,10 zasedel 3. mesto in osvojil bronasto kolajno.”

Dan kasneje pa je s štafeto Atletskega kluba Velenje postal tudi državni prvak v teku na 4 x 400 metrov. To tekmovanje

bo šlo v zgodovino slovenske atletike. Tadej Enci je s pomočjo štartne lučke postal enakovreden slišnim atletom.

Predsednik AD Kladiivar in podpredsednik AZS Stane Rozman je v imenu AZS Tadeju predal štartno lučko v trajno uporabo. Odslej jo bo Tadej uporabljal na vseh domačih tekmovanjih. Ob tej priložnosti se je zahvalil vsem, ki so pripomogli pri nakupu štartne lučke, še posebej trenerju Gregorju Doberšku za ves vložen trud, in AZS, ki je financirala njen nakup in mu jo ob koncu tekmovanja podarila. Dobro mu bo služila na vseh tekmovanjih, ne samo v konkurenci gluhih športnikov.

4. mednarodni teniški turnir gluhih Portorož 2018

Piše: Anton Petrič

(foto: Arhiv ZDGNS)

V petek in soboto, 18. in 19. maja, je na peščenih igriščih teniškega centra ŠRC Marina Portorož potekal 4. mednarodni teniški turnir gluhih Slovenia Deaf Tennis Open 2018

Turnir je bil tretjič zapored točkovan za ICSD svetovno lestvico gluhih tenisačev. Tekmovalci so igrali v kategoriji posamično, tekmovalke pa v kategorijah posamično in dvojice.

Pri moških so bili nosilci turnirja: Andres Vazquez (Ekvador), Mickael Laurent (Francija), Marino Kegl (Slovenija) in Samuel Cazaux (Francija). Nosilke pa so bile: Jana Janošikova (Slovaška), Aureile Coudon (Francija), Jafreen Shaik in Parul Gupta (obe Indija). Nastopili so trije igralci, ki so med sedmimi najboljšimi na svetu. Med njimi sta bila Ekvadorec Andres Vazquez, dobitnik srebrne medalje z Deaflympics Samsun 2017, in Mickael Laurent, dobitnik bronaste medalje z Deaflympics Sofija 2013.

Prvi dan so potekali izločilni boji. Omenimo le nekatere: Francoz Cazaux je premagal Andrija Semenova iz Ukrajine s 6 : 3 in 6 : 4. Laurent je na hitro odpravil še enega Ukrajinca, Yaroslava Horyslavetsa s 6 : 0 in 6 : 0. Kegl je ugnal Slovaka Mareka Vaca z rezultatom 6 : 0 in 6 : 1. Cazaux je v polfinalu za nasprotnika dobil Vazqueza, proti kateremu je izgubil s 6 : 2 in 6 : 2. Pri ženskah je Staša Srbulović, 14-letna debitantka iz Srbije,

ki se je v prvem nizu dobro držala, izgubila proti Indijki Parul Gupta s 6 : 4 in 6 : 2. Britanka Phoebe Suthers je imela lažje delo in odpravila Indijko Jafreen Shaik s 6 : 0 in 6 : 1.

Drugi dan se je Marino Kegl dobro pripravil na polfinale, kjer se je srečal z izkušenim Laurentom, ki je na svetovni teniški sceni gluhih že od leta 1999. Po hudem boju je Marino napredoval

v finale z rezultatom 6 : 3, 5 : 7 in 6 : 1. Drugi finalist je postal Vazquez, ki je v polfinalnem dvoboju premagal Cauzauxa s 6 : 2 in 6 : 2. Janošikova je napredovala v finale z zmago nad Parul Gupta s 6 : 0 in 6 : 1. V finalu jo je pričakala Suthersova, ki je v polfinalu premagala Francozinjo Coudon, in sicer s 6 : 0 in 6 : 2.

Marino je v finalu proti Vazquezu dobro izkoristil priložnost za maščevanje za nesrečni poraz v polfinalu na poletnih olimpijskih igrah gluhih v Samsunu. Dvoboj je odigral taktično. Tako je četrto udeležbo na tem turnirju končno kronal z zmago v finalu, in sicer z rezultatom 7 : 6 in 6 : 4. Zmagovalka ženskega dela turnirja je bila Phoebe Suthers, ki je premagala Slovačino Janošikovo s 6 : 2 in 6 : 1. Ženske dvojice so odigrale vsaka z vsako v treh krogih. Slavil je francosko-britanski par Coudon-Suthers.

Turnir je organizirala Športna zveza gluhih Slovenije. Igralci so ga izkoristili kot priprave na ekipno svetovno prvenstvo, ki bo od 22. do 29. septembra letos potekalo v turškem letovišču Antalya.

Najboljši gluhi tenisači turnirja v Portoroži.

Eno leto Zakona o športu in Zakona o dodatku k pokojnini za izjemne športne dosežke

Piše: Anton Petrič

(foto: Arhiv ZDGNS)

Za gluhe športnike sta bila leta 2017 dva dneva zgodovinskega pomena: 30. maja je bil sprejet Zakon o športu, 22. junija pa Zakon o dodatku k pokojnini za izjemne dosežke na področju športa.

Zato je Zveza društev gluhih in naglušnih Slovenije v sodelovanju s Športno zvezo gluhih Slovenije 14. junija organizirala posebno srečanje »Deaflympics in prva obletnica sprejetja ZŠpo-1 in ZDPIDŠ«. Udeleženci olimpijskih iger gluhih (Deaflympics) so bili postavljeni v enakopravni položaj s paraolimpijci. Prav tako so se pravice gluhih športnikov izenačile s pravicami športnikov neinvalidov. Omenjeno srečanje smo izkoristili za razpravo o položaju športa gluhih v RS, uveljavljanju statusnih pravic v praksi ter pomoči nadarjenim gluhim športnikom.

Na srečanje smo povabili Blaža Perka, generalnega sekretarja Olimpijskega komiteja Slovenije – Združenja športnih zvez, dr. Bora Štrumblija, direktorja Direktorata za šport pri Ministrstvu za izobraževanje, znanost in šport, ter podpredsednika Zveze za šport invalidov Slovenije – Paraolimpijskega komiteja Gregorja Gračnerja. Na tem dogodku smo predstavili tudi prve gluhe prejemnike izredne pokojnine po Zakonu o dodatku za izjemne dosežke v športu, nosilce medalj z olimpijskih iger gluhih.

Ob izjemnih športnih rezultatih, ki so jih dosegli naši športniki na uradnih tekmovanjih (olimpijske igre gluhih, svetovna in evropska prvenstva) od leta 1992 do danes, smo želeli poudariti, da so slovenski gluhi športniki domov prinesli več kot 50 medalj z največjih tekmovanj. A ostali so zgolj z medaljami, brez večje medijske pozornosti in ugodnosti, kot jih imajo športniki neinvalidi (denarna nadomestila, zaposlitev pod posebnimi pogoji, nagrade ...). Še vedno občutimo bolečo izkušnjo iz preteklosti, ko država Slovenija ni javno priznala prve osvojene medalje Sabine Hmelina med posamezniki ter prve ekipne medalje košarkarske reprezentance gluhih. Srečanje smo izkoristili za javni poziv državi in pristojnim institucijam, naj ti medalji obravnavajo na ustrezen način.

Dr. Boro Štrumbelj se je zahvalil za pobudo za priznanje in ustrezno obeležitev prvih medalj za Slovenijo, ki so ju osvojili gluhi športniki. Izrazil je idejo, da bi ministru za šport predlagali javni sprejem teh gluhih športnikov, skupaj z OKS-ZŠZ; s tem bi ta dosežka pridobila medijsko pozornost in siceršnje veljavo, družba pa bi dobila jasno sporočilo, da država podpira šport gluhih.

Blaž Perko je omenil, da ima OKS-ZŠZ pravilnik, ki omogoča štipendiranje gluhih športnikov. Izpostavil je primer gluhe smučarke Anje Drev. Pogoja za pridobitev štipendije sta ustrezen športni rezultat, ki ga določa pravilnik tako za gluhe kot za vse druge športnike, in uspešno šolanje v srednješolskem ali visokošolskem izobraževalnem sistemu.

Osrednji udeleženec srečanja je bil Janez Slatinšek. Reprezentančno kariero je leta 1965 začel kot smučar, prvič pa je nastopil na zimskih olimpijskih igrah gluhih v Berchtesgadnu leta 1967. Leta 2009 je športno pot uradno zaključil kot predsednik ŠZGS v vlogi vodje odprave na poletnih olimpijskih igrah gluhih v Tajpeju. Ob več kot 50-letnem delovanju na področju športa gluhih so mu podelili častno priznanje za uspešno življenjsko delo športnika in funkcionarja. Na vprašanje, kateri mejnik v zgodovini športa gluhih za časa njegovega dela se mu zdi najpomembnejši, je Slatinšek odgovoril, da je bilo to leto 1992, ko je ŠZGS postala polnopravna članica CISS (danes ICSD) in EDSO, naši tekmovalci pa so na evropskem prvenstvu gluhih v alpskem smučanju osvojili prvo medaljo za Slovenijo.

Dobitnik priznanja
Janez Slatinšek (v
sredini) za dolgoletno
uspešno delo v športu.

Atletinja Iris – dvakratna mladinska evropska prvakinja

Piše: Anton Petrič

(foto: Arhiv ZDGNS)

Gluha atletinja, 17-letna Iris Breganski iz Radovljice, se je udeležila 4. mladinskega evropskega prvenstva gluhih v atletiki, ki je od 29. junija do 1. julija potekalo v bolgarskem glavnem mestu Sofija.

Spremljala jo je njena mama Mojca, tudi sama aktivna športnica med atletskimi veterani (nekdanja jugoslovanska reprezentantka). Do lanskega leta je Iris trenirala v klubu MASS pri trenerju Damjanu Šparovcu, sedaj pa trenira in tekmuje v AD Kronos na štadionu ŽAK pod vodstvom trenerke Romane Kuhar.

Iris je v Sofiji tekmovala v treh atletskih disciplinah: skok v višino, met kopja in suvanje krogle. Nastopala je v starostni kategoriji U-18. V suvanju krogle, kjer je uspešno debitirala na mednarodni sceni, se je zavihtela do srebra, njen rezultat 10,24 m je zadoščal za drugo mesto. Tekmovanje se je začelo z deževnim vremenom, skok v višino so tako prestavili na nedeljo. Prvi dan je Iris nastopila v suvanju krogle; imela je malo treme. Nastopile so le štiri tekmovalke, le konkurenca U18, kategorija U20 je bila namreč odpovedana. Najboljša je bila Čehinja, Iris pa ni veliko zaostala za njo – zasedla je drugo mesto. Metala je dobro, vendar ni bila tako pogumna in razpoložena kot drugi dan prvenstva.

Po osvojeni medalji je naslednji dan nastopila v skoku v višino. Njena skupina

Iris Breganski z zlato
medaljo v metu kopja.

U18 je s skupino U20 tekmovala ločeno, vendar istočasno. Tako je nastopilo 10 tekmovalk. Iris je s tehničnega vidika skakala ustrezno. Preskočila je 154 cm in osvojila 1. mesto. Tudi pri poskusih na 157 cm je bila zelo blizu – to bi bil njen osebni rekord. Bila je lepa tekma, prve tri iz obeh skupin so bile dokaj izenačene, starejše so imele prijavljen še boljši rezultat od Iris. Prehitela jo je le ena starejša tekmovalka iz skupine U20 s preskočenimi 157 cm. Druga iz starejše skupine je skočila slabše od Iris. Vreme je bilo sončno, skakalke je malo motil veter v prsi. Žal je bila steza precej dotrajana, na zaletišču pa so bile izbokline. A kljub temu je Iris postala mladinska evropska prvakinja.

Takoj po zaključku tekmovanja v skoku v višino je Iris nastopila v metu kopja. V tej disciplini so združili obe skupini, tako da je nastopilo pet tekmovalk U20. Iris je metala težje kopje 600 g za

skupino U20 – to je že člansko kopje. Vrgla je dva metra dlje kot do sedaj in izboljšala osebni rekord. Pri drugem metu je kopje padlo pri okrog 29 metrih, ob beli 30-metrski črti, vendar ji meta niso priznali, ker se kopje ni zapičilo v tla. Z rezultatom 26,69 metra je osvojila zlato medaljo in drugi naslov mladinske evropske prvakinja.

V metu kopja ima Iris še rezervo pri gibu, ko zaluča kopje v ustrezno krivuljo, tako da se lepo zapiči. Bolgarski trener jo je opazil in jo povabil na priprave v Sofijo, kjer bi trenirala s članskim kopjem – njen cilj bi bil preseči 30 metrov.

Uspešna atletska zgodba gluhih, ki jo je začel Tadej Enci, se z Iris Breganski nadaljuje. V ponedeljek, 2. julija, se je vrnila v Slovenijo, kjer so jo na letališču Jožeta Pučnika pričakali s slovesnim sprejemom.

Sprejem mlade gluhe atletinje pri županu Radovljice

Piše: Robert Žlajpah

(foto: Arhiv ZDGNS)

Naša mlada gluha atletinja Iris Breganski je na 4. mladinskem evropskem prvenstvu gluhih v atletiki, ki je od 28. junija do 1. julija 2018 potekalo v bolgarski Sofiji, osvojila tri medalje, in sicer dve zlati in srebrno. Na evropskem prvenstvu je nastopila prvič in kot edina tekmovalka iz Slovenije. Zlati medalji je osvojila v skoku v višino (U-18) in metu kopja (U-20), srebrno pa v suvanju krogle (U-18).

Na pobudo Športne zveze gluhih Slovenije je Občina Radovljica pripravila sprejem obetavne mlade gluhe atletinje pri županu Občine Radovljica, katere občanka je. V četrtek, 19. julija, je župan Ciril Globočnik v občinski dvorani Iris Breganski sprejel kot dvakratno mladinsko evropsko prvakinja. Ob tej priložnosti ji je kot priznanje za njene vrhunske športne uvrstitve podaril srebrnik z likom Antona Janše, začetnika modernega čebelarstva, doma iz Radovljice. Poleg župana jo je sprejela tudi Romana Šlibar Pačnik, zadolžena za šport na oddelku za družbene dejavnosti Občine Radovljica.

Župan Občine Radovljica je bil tudi sam športni funkcionar v Športni zvezi Radovljica; bil je trener plavalnega kluba Radovljica. Bil je tudi selektor plavalnih reprezentanc pri Plavalni zvezi Slovenije. Vse to pomeni, da mu je šport izredno pri srcu. Razveselilo ga je, da je seznam radovljiških dobitnikov medalj z največjih tekmovanj dopolnila tudi gluha športnica.

Mlada atletinja Iris je izjavila, da petkrat na teden trenira v atletskem klubu AD Kronos in da športno vadbo uspešno usklajuje s šolskimi obveznostmi

▲ Atletinja Iris Breganski in župan Ciril Globočnik.

v srednji zdravstveni šoli. Prvič je nastopila med gluhih atleti, nasploh pa v drugačnem okolju z znakovnem jezikom. Povedala je še, da je bila zelo vesela svojih dosežkov na tem prvenstvu. Ti rezultati ji bodo v spodbudo, da se bo trudila še naprej. Sprejema so se udeležili tudi njena mama Mojca, nekdanja jugoslovanska reprezentantka v atletiki, njen mlajši brat, Anton Petrič in Boris Horvat, predstavnika Zveze društev gluhih in naglušnih Slovenije, Robert Žlajpah, predstavnik Športne zveze gluhih Slovenije, Damijan Lazar, predsednik Zveze za šport invalidov Slovenije – Paraolimpijskega komiteja, ter Alenka Dobnikar, predsednica Medobčinskega društva gluhih in naglušnih za Gorenjsko Auris Kranj.

Ob koncu sprejema je predstavnik Zveze društev gluhih in naglušnih Slovenije atletinji Iris in županu občine Radovljica podaril knjigo »Slovenski gluhi športniki – dobitniki medalj z olimpijskih iger gluhih ter evropskih in svetovnih prvenstev«.

Slovenski gluhi kegljači – evropski prvaki

Piše: Sabina Hmelina

(foto: Arhiv ZDGNS)

18. junija se je v avstrijskem mestu Ritzing ob avstrijsko-madžarski meji začelo drugo evropsko prvenstvo gluhih v kegljanju.

▲ Slovenski gluhi kegljači – evropski prvaki.

Tekmovanje je trajalo do sobote, 23. 6. Pripravila ga je Športna zveza gluhih Avstrije (ÖGSV) v sodelovanju z Evropsko športno organizacijo gluhih (EDSO). Za prizorišče tekmovanja so izbrali kegljišče športne dvorane v Ritzingu, ki ima ustrezno kategorizacijo za izvedbo mednarodnih tekmovanj. Tam je bilo pred leti izvedeno svetovno kegljaško prvenstvo.

Drugega evropskega prvenstva gluhih se je udeležilo 20 kegljačic in 47 kegljačev iz šestih evropskih držav: Nemčije, Hrvaške, Slovaške, Češke, Slovenije in gostiteljice Avstrije. Slovensko kegljaško reprezentanco gluhih so sestavljali: Aleš Peperko, vodja in kapetan ekipe, Tomaž Klemen, Esad Hadžiagić, Robert Marolt, Drago Draganjac, Irena Turk in Daša Peperko. Tekmovalci so se

potegovali za medalje v štirih disciplinah: ekipno, sprint, posamezno in dvojice.

Otvoritev in predtekmovanje

Potek tekmovanja je nadzoroval tehnični direktor EDSO za kegljanje Thomas Weisner iz Nemčije. Kot predstavnik EDSO je prvenstvo odprl podpredsednik EDSO Ota Pansky iz Češke. Za osvežitev spomina: pred štirimi leti je Športna zveza gluhih Slovenije v Celju organizirala prvo evropsko prvenstvo gluhih v kegljanju, na katerem sta Aleš Peperko in Tomaž Klemen osvojila srebrno medaljo v dvojicah.

Prvi dan tekmovanja

Eno uro po otvoritvi so potekale kvalifikacijske tekme za sprint, ki je bil na sporedu v sredo, 20. junija. Tekmovalo je 47 kegljačev in 20 kegljačic. V naslednji krog se je uvrstilo 32 kegljačev in 16 kegljačic.

“Pri ženskah je bila v kvalifikacijah najuspešnejša Irena Turk, ki se je uvrstila na tekmovanje v sprintu. Daša Peperko pa na tej kvalifikacijski tekmi ni imela sreče.”

Pri moških je izpadel Drago Draganjac, naši drugi štirje tekmovalci, Aleš Peperko, Tomaž Klemen, Robert Marolt in Esad Hadžiagić, pa so se uvrstili v nadaljevanje tekmovanja.

Drugi dan tekmovanja

V torek, 19. junija, sta bili na sporedu ekipni tekmi v moški in ženski konkurenci. V moški konkurenci je med devetimi ekipami z 2139 podrtimi keglji slavila Slovenija. Tako so si Slovenci prvič v zgodovini priborili naslov evropskih ekipnih prvakov v kegljanju. Drugo in tretje mesto sta zasedli nemški ekipi I in II. V ženski konkurenci so bile nepremagljive kegljačice iz Hrvaške, Slovenija pa je zasedla 6. mesto.

Tretji tekmovalni dan

Tekmovalke in tekmovalci so se pomerili v kegljanju na izpadanje – sprint. V moški konkurenci je

nastopilo 32 kegljačev, med njimi trije Slovenci: Robert Marolt, Tomaž Klemen in Aleš Peperko.

“Med 16 tekmovalkami pa je bila edina slovenska predstavnica Irena Turk, ki je z izpadom v prvem krogu osvojila zadnje mesto. V moški konkurenci je zmagal Tihomir Bratič iz Hrvaške, pri ženskah pa Sandra Keller iz Nemčije.”

Slovenski kegljači tokrat niso imeli sreče. Tomaž Klemen je v tretjem krogu izpadel v četrtfinalu in osvojil 6. mesto, Aleš Peperko pa je izpadel v drugem krogu ter osvojil 12. mesto. Robert Marolt je izpadel v prvem krogu.

Četrti tekmovalni dan

V petek, 22. 6., sta predstavnika Športne zveze gluhih Slovenije Robert Žlajpah in Sabina Hmelina obiskala slovensko kegljaško reprezentanco gluhih. Prvenstvo se je nadaljevalo s tekmovanjem posamezno. Pri moških so se na prve tri stopničke povzpeli Hrvati. Zmagovalec je postal Tihomir Bratič, ki je podrl štiriletni rekord s 608 podrtimi keglji in si priboril tretjo zlato medaljo. Prvi dve zlati je dobil v sprintu in kombinaciji. Drugi je bil Željko Miličević, tretji pa Ljubo Pejasinović. Slovenski kegljači so se uvrstili precej dobro: Aleš Peperko je bil osmi, Tomaž Klemen deveti in Robert Marolt enajsti. Drago Draganjac se je uvrstil na predzadnje, 45. mesto.

Pri ženskah je bila v kategoriji posamezno in v kombinaciji na prvih treh stopničkih ista zasedba: zmagala je Hrvatica Natalija Sonički pred drugouvrščeno Marijo Radić. Tretja je bila Čehinja Katerina Janoscova. Slovenska predstavica Irena Turk se je med posameznicami uvrstila na častno 18. mesto, v kombinaciji pa na 17. mesto. Daša Peperko je bila med posameznicami in v kombinaciji devetnajsta.

To tekmovanje je štelo za kombinacijo skupaj s sprintom, ki je bil izveden v sredo, 20. junija. V kombinaciji je zmagal Tihomir Bratič pred drugouvrščenim Željkom Miličevićem, oba iz Hrvaške.

Tretji je bil osemnajstletni kegljač iz Nemčije Aleksander Voran. Aleš Peperko je zasedel odlično peto mesto, Tomaž Klemen je bil sedmi, Robert Marolt pa štirinajsti.

Peti in zadnji tekmovalni dan

V soboto, 23. junija, je bilo na sporedu tekmovanje v dvojicah. Aleš Peperko in Tomaž Klemen, ki sta si pred štirimi leti v Celju prikegljala srebrno medaljo, sta se v prvem krogu pomerila s Čehoma Milanom Findejsom in Karlom Svitakom. Čeha sta dvakrat zmagala in se uvrstila v drugi krog. Naša tekmovalca sta žal izpadla. Čeha sta morala v finalu prvo mesto prepustiti Nemcema Franku Schäferju in Ralphu

Müllerju. Nemki Sandra Keller in Silvia Weber sta postali zlata ženska dvojica prvenstva.

Ob zaključku drugega evropskega prvenstva v kegljanju so medalje podelili tudi ekipam z največ osvojenimi medaljami. Zmagovalka je bila ekipa iz Hrvaške s petnajstimi medaljami, od tega šest zlatih. Na drugo mesto so se uvrstili Nemci z desetimi medaljami. Slovenija se je z eno zlato medaljo uvrstila na tretje mesto.

Kegljaška dvojica-
Tomaž Klemen in
Aleš Peperko.

Specialci po jadralsko

Piše: Urška Kustura

(foto: Marko Vidmar)

“Specialno jadranje, Biograd na moru, 8.–15. september 2018”

Že peto leto zapored se je v akvatoriju Biograda na moru odvijalo specialno jadranje, jadranje za športnike Specialne olimpijade Slovenije. To pot v čudovitem jesenskem soncu, ki je ponujalo skoraj enake užitke kot poleti. 47 športnikov je tako ves teden uživalo v kopanju, supanju in jadraniu, poleg športnega dela pa je bilo poskrbljeno tudi za razne delavnice.

Večina jadrancev je že starih morskih mačkov, ki se redno vračajo. Spremljevalci vedo vsako leto povedati, da majhen prostor jadrnice, na katerem se morajo znajti, dela čudeže – ekipo poveže v skupnem delu, hkrati pa posamezniku

pomaga premagovati lastne ovire. Letošnje jadranje od Biograda do Kaprij ter potem naprej do Narodnega parka Telaščica in Salija je bilo še posebej zanimivo, saj so specialci prvič doživeli prenočevanje na bojah. Navdušenje nad njimi pa je poskrbelo, da to v tem tednu ni bila edina izkušnja brez trdnih tal pod nogami.

Jadranja se je udeležilo sedem ekip ter nekaj posameznikov iz vse Slovenije. Posadke so na jadrnicah pričakali skiperji, že vrsto let predani projektu: Jože, Primož, Matej, Štefan, Damjan, Polona ter nova Erik in Marko. Prvi dan je vedno namenjen spoznavanju novega okolja ter

navajanju na življenje na jadrnici, pedagoški del organizacijske ekipe pa na zabaven način poskrbi, da se jadranci spoznajo tudi med seboj. V nedeljo je bil prav poletno vroč dan, tako da so športne aktivnosti na otoku Pašmanu zamenjale vodne igre, ki so poskrbele za ohlajitev. Organizacijska ekipa je za vse posadke vsak dan pripravila topel obrok, tako da so se lahko specialci po povratku v Biograd mastili s sočnimi hamburgerji. Popoldne so jadrnice opremili s posebnimi zastavami, ki so jih narisali sami. Poleg rdečih jader specialne olimpijade je bil to najprepoznavnejši znak na morskih valovih.

Z začetkom novega delovnega tedna pride na vrsto tudi težko pričakovan trenutek – izplutje. Ker smo zaradi ugodne vremenske napovedi načrtovali večino časa preživeti izven naseljenih krajev in urejenih marin, smo morali nabaviti precej hrane in vode. Malce negotovosti, a hkrati razburjenja pred prvo daljšo plovbo po nedeljskem izletu na Pašman so hitro razbili skiperji, ki so bodisi predstavili pot plovbe, pokazali osnovni mornarski vozeli ali kasneje celo najradovednejšim predali krmilo. Idealne jesenske razmere so omogočale razvitje jader, v katera se je ujel opoldanski maestral. Pot do otoka Kaprije nekoliko južneje so si mnogi popestrili s kopanjem ali lovljenjem rib. Uradnega tekmovanja

Udeleženci jadrnja
so se pomerili
v čofotanju...

ni bilo, a je imel največjo ribiško srečo (ali znanje) skiper Roža. Ulov tega dne je bil le dodatna nagrada, saj je v konobi Kunjka v uvali Medoš prav vse posadke čakala ribja večerja, ki jo je s svojo ekipo pripravil lastnik Bernard.

“Zatem se je konoba spremenila v prizorišče specialne havajske zabave, na kateri se je vsaka ekipa predstavila s svojo točko, zabava pa se je potem ob mega velikih palačinkah izpod spretnih rok skiperja Janeza nadaljevala še dolgo v noč.”

Kljub poznemu odhodu v posteljo zjutraj utrujenosti ni čutil nihče, no, vsaj športniki ne. Zaliv s kristalno čisto vodo in že zjutraj vroči sončni žarki nas pač niso pustili ravnodušne, zato je večina kar z jadrnic še pred zajtrkom poskakala v vodo. Nad vožnjo na supih je bila večina udeležencev več kot navdušena, v poštev pa so prišli tudi majhni čolni z jadrnic, na katerih so jadranci kar tekmovali, kdo bo hitrejši.

▲
Ponovno uspešno že
tradicionalno jadranje
Specialne olimpijade
Slovenije.

Popoldne nas je po slovesu od gostoljubnega osebja konobe čakala dolga plovba proti Narodnemu parku Telaščica. Spet je zmeren jesenski veter omogočal prve jadralske izkušnje ter plovbo samo na vetru. Slednje je v poznem popoldnevu postalo nujno za posadko jadrnice Bine, ki ji je na motorju odpadel propeler. Se zgodi, in ko se zgodi, je treba ukrepati. Tako je spremljevalni čoln jadrnico na vrvi pripeljal od znanega svetilnika Sestrice do boje v

...kuhanju v podpalubju...

...jadranju in...

Telaščici. Spet nova izkušnja. Večer na bojah je bil po popoldanskem kopanju na skoraj desetih metrih bolj umirjen, kakor se za prenočevanje na bojah spodobi. Po večerni zarji je nebo krasilo na tisoče zvezd, specialci pa so od dolge plovbe tistega dne kaj hitro plegli v svojih kabinah.

Zjutraj smo specialce z motornim čolnom odpeljali na obalo, kjer so si ogledali znamenite klife ter se kopali v slanem jezeru. Ob povratku na barke je posadke čakalo že toplo kosilo, ki ga je za 80 ljudi organizacijska ekipa pripravila kar na spremljevalni barki. Ja, z dobro pripravo je mogoče tudi to. Site in zadovoljne nas je tistega dne čakala le kratka plovba v streljaj oddaljen Sali, mesto na Dugem otoku. Nekateri so bili po dveh dneh pravega robinzonskega življenja veseli povratka v mesto in novih zalog hrane, drugi so uživali v trdnih tleh pod nogami. No, posebnih slabosti, zibanj in zdravstvenih težav tudi letos na srečo nismo imeli. Za razliko od robinzonskih lokacij smo v mestu naleteli na omejitve, da nismo smeli biti strašansko glasni, kar smo spoznali kmalu po učenju nove plesne koreografije. Pa nič ne de, delavnica se je spremenila v oblikovanje skulptur, kjer specialci iz materialov, ki jih najdejo na otoku, na listu papirja oblikujejo svojo jadrnico. Nastanejo res zanimivi izdelki. Večerno dogajanje so še enkrat več popestrile mega palačinke.

...različnim vodnimi športi.

Po jutranjem sprehodu naslednjega dne smo se odločili, da še eno noč prespimo na bojah. Izbor zaliva Landin na otoku Pašman je bil zadetek v polno, saj so boje, ki so zelo blizu druga drugi, omogočale druženje vseh devetih posadk.

“Veliko dela s specialci ni bilo, saj se je toplo morje sredi septembra kar samo od sebe ponujalo za številne vodne aktivnosti. Fantastično! Zvečer so vse posadke sodelovale na tekmovanju specialni masterchef; tričlanska komisija, ki je plula z barke na barko, je ocenila pripravo, postrežbo in okus pripravljenih jedi.”

Zmagala je ekipa OŠ Minke Namestnik iz Slovenske Bistrice; pripravila je ribo, ki jo je tistega dne ujela kar sama. Bravo!

Zadnje jutro pred plovbo v matično marino je zaznamovala prava jadralska poroka, na kateri si je pred oltarjem na spremljevalni barki Sveti Neji zvestobo v majhnih čolnih obljubilo kar sedem parov. Le bogovi morja vedo, ali bodo zveze zdržale do naslednjega jadrnanja, kakorkoli že – bilo je čudovito! Na poti »domov« so jadranci rešili še zadnje naloge v svojih jadralskih dnevnikih, kjer so opisovali vsakodnevno plovbo in druge aktivnosti, na koncu pa so morali na izpitu pokazati tudi precej jadralskega znanja. Zadnje popoldne v Biogradu smo izkoristili za nakup spominkov ali zgolj obujanje na preplute milje tega tedna. Po pikniku je sledila podelitev diplom ter zahval skiperjem, ki so jih morjeplovci naredili sami, plesni koraki pa so specialce pospremili v zadnjo noč na jadrnici. No, nekateri bi še kar ostali, a žal so jadrnice Skatka, Jordan, Karina, Miha, Bine, Afrodita, Anis in Luka X naslednje jutro čakale že nove posadke, sklep pedagogov iz Slovenske Bistrice, Velenja, Slovenskih Konjic, Ljubljane in Radovljice pa je bil, da se z novopridobljenimi izkušnjami vrnejo tudi prihodnje leto.

DRŽAVNA PRVENSTVA 2018

Piše: Primož Jeralič - (nelektorirano)

(foto: Arhiv ZŠIS-POK)

V letu 2018 je v koledarju Zveze za šport invalidov Slovenije – Paraolimpijskega komiteja (ZŠIS-POK) planiranih 35 državnih prvenstev, od tega je bilo do 10. septembra 2018 izvedenih že 30 državnih prvenstev.

Strokovna služba planirana državna prvenstva usklajuje z nastopi slovenskih reprezentantov hkrati pa je potrebno organizacijo in izvedbo državnega prvenstva prilagoditi času in kraju izvedbe. Nekatera državna prvenstva je potrebno uskladiti s panožnimi zvezami in njihovim koledarjem tekmovanj.

Državno prvenstvo v paraplanjanju U19 je potekalo integrirano na državnem prvenstvu v plavanju za veterane, ki ga je organizirala Plavalna zveza Slovenije v Kranju. Paraplavalci, ki so lahko nastopili na državnem prvenstvu v paraplanjanju v Kranju so morali biti stari 19 let oziroma starejši. Stekli so tudi že pogovori, kako še izboljšati že integrirane nastope paraplavalcov s plavalci brez invalidnosti.

Opravljen je bil sestanek za organizacijo državnega prvenstva v namiznem tenisu, ki bo prestavljen iz tradicionalne lokacije v Logatcu in tako organiziran

v Novem mestu v novi športni dvorani Medle. Dvorana ponuja najvišji nivo tekmovanja, je povsem prilagojena in hkrati strokovni kader, ki bo sodeloval na tekmovanju je izobražen in izkušen z sodelovanjem na tekmovanjih najvišjega nivoja.

Od novega leta do 27. junija je bilo v prijavnem programu na novo registriranih še 71 novih uporabnikov, ki so nastopili na enem od razpisanih državnih prvenstev v letu 2018. Opažamo, da starejša populacija tekmovalcev opušča športe, ki zahtevajo boljšo fizično pripravljenost in se tako preusmerijo na športne panoge, ki niso tako fizično zahtevne.

Rezultati državnih prvenstev so dostopni v arhivu ZŠIS-POK ter na spletni strani www.zsis.si. Posebna zahvala gre za pomoč pri izvedbi državnih prvenstev invalidov Igorju Maliču, ki je v času odsotnosti z dela, Primoža Jeralič, le tega uspešno nadomestil.

Podatki po posameznih prvenstvih koledarja ZŠIS-POK 10. septembra 2018:

17. KEGLJANJE CELJE

V soboto 12. maja je na kegljišču Golovec v Celju potekalo državno prvenstvo v kegljanju za invalide. Na tekmovanje se je uvrstilo preko 66 kegljačev vseh invalidnosti. Nastopili so v sedmih različnih tekmovalnih kategorijah v moški in ženski konkurenci. Tekmovanje je organizirala in izvajala ZŠIS-POK. Na dan tekmovanja je bil na tekmovališču prisoten predstavnik ZŠIS-POK, Igor Malič. Sodniško službo je zagotovilo domač kegljaški klub.

Rezultati ŽENSKE: K3

1. mesto: Mateja Jesenšek (PARAS);

K5

1. mesto: Alojzija Strgar (DI LJUBLJANA-ŠIŠKA),
2. mesto: Mira Keber (DI LJUBLJANA-ŠIŠKA),
3. mesto: Vanda Koren (DI ČREŠNJEVEC);

KG

1. mesto: Ljudmila Veber (DI RIMSKE TOPLICE);

KT

1. mesto: Marta Janežič (DP MURSKA SOBOTA);

K3

1. mesto: Mateja Jesenšek (PARAS);

KP

1. mesto: Nataša Godec (DP MARIBOR),
2. mesto: Martina Glavič (DP NOVO MESTO),
3. mesto: Marija Kerec (DP MARIBOR)

Rezultati MOŠKI: K1

1. mesto: Edvin Kocjan (DI KRŠKO),
2. mesto: Milan Gajič (DI LJ.-ŠIŠKA),
3. mesto: Konrad Benkič (DI VRHNIKA);

K2

1. mesto: Franc Žnidaršič (MDI PTUJ),
2. mesto: Bojan Fijavž (PARAS),
3. mesto: Anton Glad (PARAS);

K3

1. mesto: Janko Kardinar (MDI MS),
2. mesto: Anton Hribar (DI ZAGORJE);

K4

1. mesto: Peter Ozmec (DI MEŽIŠKE DOLINE),
2. mesto: Slobodan Ristić (DI LJ VIČ-RUDNIK),
3. mesto: Vinko Zatler (ŠDI LJUBLJANA);

Rezultati: MOŠKI

1. mesto: Tine Golob (DGN CELJE),
2. mesto: Mirko Reichard (MDGN ZA GORENJSKO AURIS KRANJ),
3. mesto: Stjepan Vincek (DGN KOPER).

K5

1. mesto: Slavko Pogljajen (DI ZAGORJE),
2. mesto: Srečko Pajtlar (MDI DRAVA, RADLJE),
3. mesto: Jožef Iršič (MDI VELENJE);

KG

1. mesto: Esad Hadžiagić (DI MEŽIŠKE DOLINE),
2. mesto: Edvard Podobnik (DI POSTOJNA),
3. mesto: Robert Marolt (DGN CELJE);

KT

1. mesto: Slavko Ivančič (DP LJUBLJANA),
2. mesto: Aleš Povše (DP CELJE),
3. mesto: Kristijan Žunko (DP MARIBOR);

KP

1. mesto: Viktor Rupnik (DP LJUBLJANA),
2. mesto: Igor Kasnik (DP KOROŠKE),
3. mesto: Anton Kanc (NOVO MESTO).

Rezultati:

1. mesto: Matej Žnuderl (MDSS CELJE),
2. mesto: Emil Muri (MDSS KRANJ),
3. mesto: Branko Počkaj (MDSS CELJE).

18. BALINANJE POSAMIČNO - GLUHI

Na balinišču Balinarskega društva Primskovo v Kranju se je minulo soboto odvijalo državno prvenstvo gluhih v balinanju – v kategoriji posamično. Organiziralo ga je MDGN za Gorenjsko Auris Kranj. Udeležilo

se ga je 21 balinarjev in 11 balinark iz osmih področnih društev gluhih iz cele Slovenije. Vsi tekmovalci so najprej odigrali kvalifikacije in se uvrstili naprej v polfinale in finale. Za prvo mesto sta se potegovala Celjan Golob in Kranjčan Reichard. Na koncu se je z 8:2 zmage veselil Golob. Pri ženskah je zelo izkušena Ljubljanka Brumnova z 8:1 premagala domačinko Šusteršičevo.

Rezultati: ŽENSKE

1. mesto: Antonija Brumen (DGN LJUBLJANA),
2. mesto: Šusteršič Maja (MDGN ZA GORENJSKO AURIS KRANJ),
3. mesto: Irena Marinko (MDGN SLOVENJSKE KONJICE, VITANJE IN ZREČE).

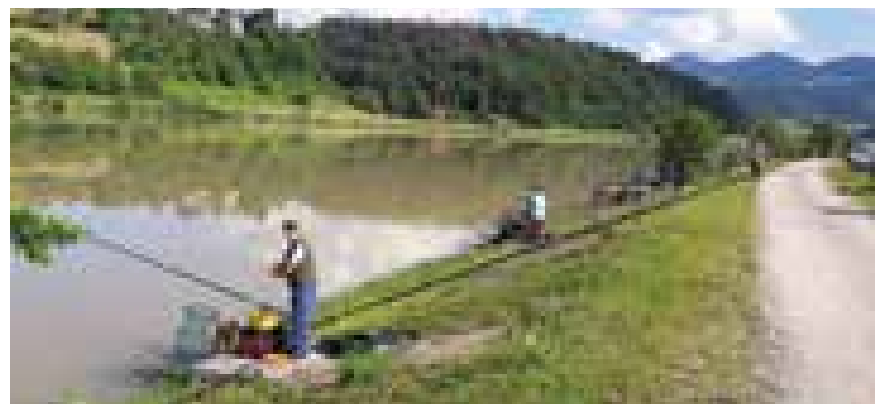

19. FUTSAL - GLUHI

V soboto, 19. maja 2018 je Medobčinsko društvo gluhih Slovenske Konjice, Zreče in Vitanje organiziralo državno prvenstvo gluhih v futsalu. V športni dvorani Slovenske Konjice se je pomerilo pet ekip: DGNP Maribor, DGN Celje, MDGN Velenje, MDGN Slovenske Konjice in DGN Ljubljana.

Rezultati:

1. mesto: DGN MARIBOR,
2. mesto: DGN LJUBLJANA,
3. mesto: MDGN SLOVENJSKE KONJICE, VITANJE IN ZREČE.

20. ŠPORTNI RIBOLOV

V soboto 26. Maja je na trasi Orehovo v Sevnici potekalo Državno prvenstvo Slovenije za invalide v lovu rib s plovcem. Tekmovanje je potekalo po sektorjih in v tekmovalnih kategorijah ženske stoje, moški stoje in moški sede (paraplegiki in tetraplegiki).

Na otvoritvi je imel uvodno besedo predsednik DI Sevnica Franc Boljte, nadaljnji govorniki pa so bili Srečko Ocvirk, župan občine Sevnica in državni svetnik, strokovni sodelavec ZŠIS POK Igor Malič, predsednik Ribiške družine Sevnica Sandi Kosmač, pravila o tekmovalni, ki je potekalo po pravilniku ribiške zveze Slovenije pa je podal član ribiške družine Sevnica Anton Stritar.

Ob lepem sončnem vremenu je bilo vzdušje na tekmi kljub slabšemu ulovu

prijetno. Prireditev je posnela tudi televizija SPORT KLUB za oddajo ZMOREM. Ob koncu prvenstva je bila podelitev medalj in pokalov, katere so podeljevali predsednik DI Sevnica Franc Boljte, član ribiške Družine Sevnica Tomaž Kajič in strokovni delavec ZŠIS POK Igor Malič.

Rezultati: ŽENSKE STOJE

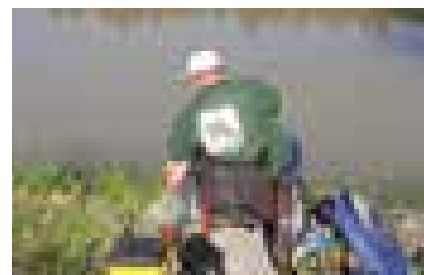
1. mesto: Danica Merc (DI DRAVOGRAD),
2. mesto: Terezija Potisk (DI SLOVENJ GRADEC),
3. mesto: Stanislava Tamše (DI SLOVENJ GRADEC).

Rezultati: MOŠKI STOJE

1. mesto: Tomaž Vanič (ZMSS),
2. mesto: Franjo Zorjan (MDI VELENJE),
3. mesto: Leonard Šotarič (MDI CERKNICA).

Rezultati: MOŠKI SEDE

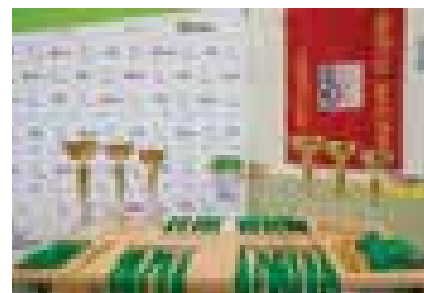
1. mesto: Zdenko Lilek (DP PODRAVJA),
2. mesto: Gašper Peček (DP NOVO MESTO),
3. mesto: Silvester Križanič (DP MS).

21. BALINANJE EKIPNO

V soboto, 2. junija 2018 je v Postojni v Zeleni balinarski dvorani potekalo državno prvenstvo v balinanju za invalide v ekipni konkurenci. Tekmovanje je potekalo v ženski in moški konkurenci. Nastopilo je pet ženskih ekip in osem moških ekip.

V pozdravnem nagovoru so vse prisotne pozdravili predsednica DI Postojna, Julija Kastelic, podžupan Občine Postojna, Andrej Berginc in predstavnik ZŠIS-POK, Igor Malič. Vodja tekmovalca je bil selektor Slovenske državne reprezentance v balinanju, Pavle Švara. Predstavil je sistem igranja tako v ženski kot v moški konkurenci.

Tekmovanje je potekalo po uradnih pravilih Balinarske zveze Slovenije.

Rezultati: ŽENSKE

1. mesto: DI GORNJA RADGONA (Cvetka Zorec, Zofija Frank, Natalija Dolamič in Darja Kovačič),
2. mesto: DI PIRAN (Veronika Fuks, Marija Mlinar, Elda Hvala in Gioconda Domio),
3. mesto: DI DOMŽALE (Lojzka Hribar, Pavla Hrovat, Tatjana Žmavc in Urška Kovač).

Rezultati: MOŠKI

1. mesto: MDI GORICA (,)
2. mesto: DI POSTOJNA (Franko Blažič, Ivan Vidmar, Robert Gorjanc, Jože Jenček in Adam Dekanj),
3. mesto: ŠD INVALID LJUBLJANA (Ivan Gindiciosi, Martin Perc, Marko Brežan, Andjelko Ilić, Matija-Mato Šneberger in Daniel Kornet).

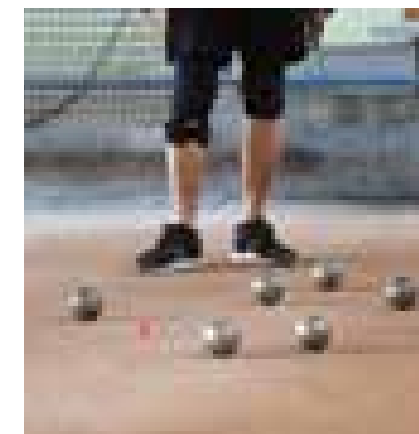

22. BALINANJE DVOJICE - GLUHI

MDGN za Gorenjsko Auris Kranj je v soboto, 2. junija, izpeljalo tretje državno prvenstvo gluhih v kategoriji moških dvojic v balinanju.

Tekmovanja se je udeležilo enajst moških dvojic iz šestih društev gluhih in naglušnih iz vse Slovenije. Razdeljeni so bili v štiri skupine in so se uvrstili v kvalifikacijske kroge, nakar sta prva in drugo uvrščena šla v četrtfinale in naprej v finale.

V finalu sta kljub napeti in izenačeni borbi domačina iz AURIS Kranj B premagala tekmovalca iz MDG Ljubljana B s 4:3 in osvojila naslov državnega prvaka.

23. PARAKOLESARSTVO

V petek, 8.6.2018, je v sklopu Vožnje na čas Ljubljana-Domžale-Ljubljana BTC City potekalo državno prvenstvo za parakolesarje. Na tekmovalni je nastopilo 12 kolesarjev v osmih kategorijah invalidnosti, tekmovala pa sta se v odprti kategoriji udeležila tudi predstavnika italijanske reprezentance.

Rezultati:

1. mesto: MDGN ZA GORENJSKO AURIS KRANJ B (Mirko Reichard in Stanko Mur),
2. mesto: MDGN LJUBLJANA B (Vinko Kalizan in Andrej Mlakar),
3. mesto: DGN KOPER (Boris Škoda in Stjepan Vincek).

Tekmovanje so družno organizirali Zveza za šport invalidov Slovenije Paraolimpijski komite, Kolesarska zveza Slovenije in Kolesarsko društvo Rog Ljubljana, ki je tudi organizator Maratona Franja.

„Parakolesarje so zelo sprejeli, poleg medalj so dobili tudi uradne majice državnih prvakov za leto 2018,“ je še dodal selektor in trener Aleksej Dolinšek.

50m Prsno: PMS

1. mesto: Tanja Čepon (ZMSS);
2. mesto: Tatjana Martič (ZMSS);
3. mesto: Tina Zelič (ZMSS);

50m Hrbtno:

1. mesto S9: Bogomira Jakin (PARAS);

Rezultati: MOŠKI

50m prosto:

1. mesto S5: Haris Muratović (ŠD RIBA);
1. mesto S6: Robi Cakič (CENTER VIDIM CILJ);
1. mesto S8: Luka Lorgar (PK VELENJE);

S9

1. mesto: Jordan Jakin (PARAS);
2. mesto: Jaša Bartelj (ŠD RIBA);
3. mesto: Rok Mihelič (ŠD RIBA);

12S

1. mesto: Jakob Zupanic (CENTER VIDIM CILJ)
2. mesto: Sašo Kajtna (ŠD PLJUSK TRBOVLJE);

14S

1. mesto: Aleš Brežnik (PK VELENJE);
2. mesto: Gašper Šilc (CENTER VIDIM CILJ);

PMS

1. mesto: Andrej Oman (ZMSS);

Rezultati: kategorija tandem

1. mesto: Alen Kobilica in Mitja Mori (SLO);

kategorija C4

1. mesto: David Kuster (SLO);

kategorija C2

1. mesto: Roman Pongrac (SLO);

kategorija H5

1. mesto: Matej Arh (DP GORENJSKE);

kategorija H4

1. mesto: Marko Sever (DI AJDOVŠČINA);

kategorija H3 ženske:

1. mesto: Anka Vesel (DP GORENJSKE);

kategorija H3 moški:

1. mesto: Gregor Habe (DP CELJE);

kategorija T2

1. mesto: Silov Logar (INDIVIDUAL).

24. PLAVANJE U19 IN STAREJŠI

V nedeljo je potekalo prvo integrirano državno prvenstvo za paraplavalce U19 in starejše. Tekmovanje je potekalo v sklopu Državnega prvenstva za veterane, ki ga je organizirala Plavalna zveza Slovenije. Izvajalec tekmovanja je bil Plavalni klub Kranj. Na državnem prvenstvu v paraplavanju je bilo prijavljenih kar 70 startov v različnih tekmovalnih razredih. Predstavniki s strani ZŠIS-POK je bil

Igor Malič. Na spodnji povezavi si lahko ogledate rezultate nedavno končanega državnega prvenstva.

Rezultati ŽENSKE:

50m Prosto:

1. mesto S8: Bogomira Jakin (PARAS);
1. mesto S14: Tjaša Lenko (PK VELENJE);

PMS

1. mesto: Karin Heuffel (ZMSS);
2. mesto: Tina Zelič (ZMSS);
3. mesto: Taja Habič (ZMSS);

2. mesto: Marko Mihelič (ZMSS);

100m hrbtno:

1. mesto NAC: Djorđe Vejnović (PK VELENJE);

100m Prsno:

1. mesto SB9: Jaša Bartelj (ŠD RIBA);

SB14

1. mesto: Maj Režman (ŠD PLAVALČEK)
2. mesto: Urban Goltnik (PK VELENJE);
3. mesto: Mitja Cizelj (ŠD PLAVALČEK);

NAC

1. mesto: Djorđe Vejnović (PK VELENJE);

100m Delfin:

1. mesto S14: Alen Šoster (PK VELENJE);

50m Delfin:

1. mesto S4: Darko Đurić (PK GORENJSKA BANKA);
1. mesto S8: Luka Lorgar (PK VELENJE);

S14

1. mesto: Alen Šoster (PK VELENJE);
2. mesto: Rok Slapšak (ŠD PLAVALČEK);
3. mesto: Dejan Cvijić (PK VELENJE);

50m Prsno:

1. mesto SB8: Ivan Lesnika (ŠD PLAVALČEK);
1. mesto SB9: Rok Mihelič (ŠD RIBA);
1. mesto SB12: Sašo Kajtna (ŠD PLJUSK TRBOVLJE);

S14

1. mesto: Aleš Brežnik (PK VELENJE)
2. mesto: Jakob Jenko (ŠD RIBA);
3. mesto: Dejan Cvijić (PK VELENJE);

25. ORIENTACIJSKI TEK - GLUHI

Društvo gluhih in naglušnih Celje je skupaj v sodelovanju s Športno zvezo gluhih Slovenije organizirala 11. državno prvenstvo gluhih v orientacijskem teku, na katerega se je prijavilo 29 tekmovalcev (17 moških in 11 ženskih tekmovalk). Orientacijski tek je potekal po trasi mestnega parka v Celju. Moški so tekmovali v 5, ženske pa 4 različnih kategorijah.

Rezultati ŽENSKE:

Do 16 let

1. mesto: Špela Rotar (DGN LJUBLJANA);

od 36 do 49 let

1. mesto: Petra Šiler (DGN NOVO MESTO);
2. mesto: Polona Kopina (AURIS KRANJ);
3. mesto: Gordana Gramc (MDGN SLOVENJSKE KONJICE);

od 50 do 64 let

1. mesto: Alenka Dobnikar (AURIS KRANJ);
2. mesto: Maja Šušteršič (AURIS KRANJ);

65+ let

1. mesto: Rafaela Demir (DGN SEVERNE PRIMORSKE).

27. RIBOLOV - GLUHI

Na dobro obiskanem državnem prvenstvu gluhih v ribolovu, ki je potekalo v soboto, 30. junija, na Škalskem jezeru pri Velenju, se je še enkrat potrdilo, da je ribolov veščina, ki ne zahteva le dobre opreme in tehnike lovljenja, temveč izostren občutek v rokah ter tudi nekaj sreče. Tekmovalo je 9 ekip oziroma društev, skupaj 30 posameznikov.

Zmagovalnega, prek 5-kilogramov težkega krapa je ulovil **Ervin Kodrun**, DGN Koroške, in si s skupno **8.189 gram** ulova zagotovil **prvo mesto posamično**.

Silvo Škerget, MDGN občin Sl. Konjice, Vitanje in Zreče, je bil s **5353 gram** nalovljenih rib **drugi**. **Tretje** mesto pa si je s **1700 g** priložil domačin **Edin Buljubašič**, MDGN Velenje.

Velenjčani so slavili tudi ekipno, saj je sistem točkovanja v ekipnem tekmovalstvu drugačen. Upošteva se namreč število nalovljenih rib. Drugi so bili Konjičani in tretji Celjani. Koroška ekipa, ki je sicer imela najtežji ulov, pa je bila šele četrta.

Omenimo še, da ribolov postaja zanimiv tudi za ženske. Tekmovanja sta se udeležili dve tekmovalki, **Silva Kolar**, DGN Celje, in **Anica Gros**, DGN Maribor.

28. ODBOJKA NA MIVKI - GLUHI

V Kostanjevici na Krki je 25. avgusta potekalo državno prvenstvo gluhih v odbojki na mivki. Tudi letos sta bila med moškimi najboljša Uroš Prinčič in Tomi Strel iz DGN Severne Primorske. V ženski konkurenci sta se zlata razveselili Daša Peperko in Maja Kuzma iz celjskega društva.

V skupini A in B je tekmovalo sedem moških ekip. Zmagovalci in drugouvrščeni pari iz obeh skupin so nadaljevali tekmovalstvo v polfinalnem in finalnem obračunu. Ker so tekmovali le štirje ženski pari, so ženske igrale po sistemu vsaka ekipa z vsako.

Tekmovalstvo je potekalo v izjemno močnem deževju. Kljub temu se je organizator, Posavsko društvo, odločil, da spelje tekmovalstvo. Aktualna državna prvaka Tomi Strel in Uroš Prinčič iz DGN Severne Primorske sta se v finalu pomerila z bratom Markom in Jurijem Šmidom iz DGN Celje. Obe ekipi sta prikazali dobro odbojgarsko igro in v napetem dvoboju z 2:0 v nizih (21:18 in 23:21) sta Novogoričana postala državna prvaka. Pri ženskah sta bili absolutni zmagovalki Daša Peperko in Maja Kuzma, saj sta dobili vse tekme in se okitili z novim naslovom državnih prvakinj.

Rezultati ŽENSKE:

1. mesto: DGN CELJE
(Daša Peperko in Maja Kuzma),
2. mesto: DGN PODRAVJA MARIBOR
(Valerija Škof in Jelena Bolšedonova),
3. mesto: MDGN VELENJE
(Natalija Javornik in Marta Vavpetič).

Rezultati MOŠKI:

1. mesto: DGN SEVERNE PRIMORSKE A
(Uroš Prinčič in Tomi Strel),
2. mesto: DGN CELJE A
(Marko Šmid in Jurij Šmid),
3. mesto: DGN CELJE B
(Jelenko Banovič in Klemen Javornik).

29. ATLETIKA PARAPLEGIKI IN TETRAPLEGIKI - 49 HROVATINOV MEMORIAL

Na atletskem stadionu Kladivar v Celju je 8. septembra 2018 na 49. memorialu prof. Bojana Hrovatina nastopilo

80 atletin in atletov iz vseh devetih pokrajinskih društev Zveze. Pridružili so se jim še tekmovalci iz Makedonije, Črne gore, Srbije, Bosne in Hercegovine in Hrvaške. Rezultati slovenskih atletov so šteli tudi za uvrstitve na odprtem državnem prvenstvu. S tem največjim atletskim tekmovalstvom v Sloveniji in mednarodno udeležbo smo dostojno obeležili spomin na pionirja invalidskega športa, ki je že v šestdesetih letih v program medicinske rehabilitacije vnesel športne vsebine. Zastave držav udeleženk Prof. Bojan Hrovatin je postavil temelje invalidskega športa v Sloveniji na katerih stoji rekreacijski, tekmovalni in vrhunski šport. Tekmovalstvo je v organizaciji Zveze paraplegikov Slovenije in Zveze za šport invalidov – Paraolimpijski komite, odlično pripravilo Društvo paraplegikov jugozahodne Štajerske. Pri organizaciji je sodelovalo Atletsko društvo Kladivar

Celje, njihova sodniška služba pa je skrbela tudi za nemoten in pravilen potek tekmovalstva.

Številne udeležence so po Zdravljici pozdravili, nagovorili in zaželeli dobre rezultate: podžupan Občine Celje in predsednik Atletskega društva Kladivar Stane Rozman, predsednik Zveze paraplegikov Slovenije Dane Kastelic, vodja tekmovalstva in odličen atlet Janez Hudej, podpredsednik ZŠIS-POK in vodja športa pri ZPS Gregor Gračner.

Medaljo je prejel tudi mladi celjski atlet Gašper Glušič za prvi nastop in pa Zlatko Bernašek in Jože Globokar, ki sta nastopila tudi na prvem spominskem tekmovalstvu prof. Bojana Hrovatina leta 1970 v takratnem Zavodu za rehabilitacijo invalidov v Ljubljani. Predstavnik ZŠIS-POK na državnem prvenstvu sta bila Primož Jeralič strokovni sodelavec in vodja državnih pri ZŠIS-POK ter podpredsednik ZŠIS-POK Grega Gračner.

Rezultati ŽENSKE (troboj meti):

F51

1. mesto: Mirjam Kanalec (DP LJUBLJANA);

F52 in 53

1. mesto: Marta Janežič (DP M. SOBOTA),
2. mesto: Hermina Namestnik (DP PODRAVJA),
3. mesto: Alenka Tratnjek (DP LJUBLJANA);

F54 in F55

1. mesto: Vesna Novak (DP CELJE),
2. mesto: Damjana Marion (DP CELJE),
3. mesto: Katja Gerdovič (DP NOVO MESTO).

Rezultati MOŠKI (troboj meti):

F51

1. mesto: Branko Erjavec (DP SLO. GRADEC),
2. mesto: Rok Bratovž (DP LJUBLJANA),
3. mesto: Mladen Fabjan (DP KOROŠKE);

F52 in 53

1. mesto: Henrik Plank (DP CELJE),
2. mesto: Aleš Povše (DP CELJE),
3. mesto: Ljubiša Gajič (DP LJUBLJANA);

F54

1. mesto: Janez Hudej (DP CELJE),
2. mesto: Andrej Omahen (DP LJUBLJANA),
3. mesto: Sandi Rebernik (DP SLO. GRADEC);

F55, F56 in F 57

1. mesto: Uroš Jurečič (DP LJUBLJANA),
2. mesto: Nejc Stakne (DP CELJE),
3. mesto: Damir Bajranović (DP CELJE);

Veterani

1. mesto: Radosav Matič (DP CELJE),
2. mesto: Metod Zakotnik (DP KRANJ),
3. mesto: Branimir Črv (DP GORICA).

Rezultati ŽENSKE (troboj voženj):

T51 - T54

1. mesto: Tamara Mahorič (DP PODRAVJA),
2. mesto: Katja Gerdovič (DP NOVO MESTO).

Rezultati MOŠKI (troboj voženj):

T51 - T54 formule

1. mesto: Boris Žibert (DP SLOVENJ GRADEC),
2. mesto: Janez Hudej (DP CELJE),
3. mesto: Štefan Glavan (DP LJUBLJANA);

T51 - T54 standardni vozički

1. mesto: Aleš Povše (DP CELJE),
2. mesto: Janez Učakar (DP KRANJ),
3. mesto: Žiga Vinetič (DP NOVO MESTO).

Rezultati ŽENSKE (100m memorialna):

T51 - T54

1. mesto: Tamara Mahorič (DP PODRAVJA),
2. mesto: Katja Gerdovič (DP NOVO MESTO),
3. mesto: Marta Janežič (DP MURSKA SOBOTA).

Rezultati MOŠKI (100m memorialna):

T51 - T54

1. mesto: Janez Učakar (DP KRANJ),
2. mesto: Gregor Gračner (DP LJUBLJANA),
3. mesto: Andrej Gorza (DP MURSKA SOBOTA).

Rezultati MOŠKI

(800m v spomin Henrika Ubeleisa):

1. mesto: Boris Žibert (DP SLOVENJ GRADEC),
2. mesto: Janez Hudej (DP CELJE),
3. mesto: Janez Učakar (DP KRANJ).

30. BALINANJE EKIPNO - GLUHI

V soboto, 8. septembra 2018 je bilo državno prvenstvo gluhih v balinanju ekipno M+Ž, ki ga je organiziralo Društvo gluhih in naglušnih Podravja Maribor skupaj v sodelovanju s Športno zvezo gluhih Slovenije. Na prvenstvo se je prijavilo sedem moških ekip in pet ženskih ekip iz: DGNP Maribor, DGN Južne Primorske Koper, DGN Celje, MDGN Slovenske Konjice, Vitanje in Zreče, DGN Ljubljana, MDGN AURIS Kranj in MDG Ljubljana. Tehnični delegat Športne zveze gluhih Slovenije je bil Robert Žlajpah. Tekmovanje je potekalo na 4-ih igriščih Balinarskega

športnem vzdušju in ob glasnem navijanju številnih navijačev. O naslovu državnih prvakov med moškimi so odločile finalne tekme. Državni prvak gluhih v balinanju ekipno za leto 2018

Roberta Žlajpaha in predsednice društva Ernestine Savski, ki sta vsem zmagovalcem podelila pokale in medalje.

Rezultati ŽENSKE:

1. mesto: MDGN AURIS KRANJ,
2. mesto: MDG LJUBLJANA,
3. mesto: DGN JUŽNE PRIMORSKE KOPER.

Rezultati MOŠKI:

1. mesto: DGN LJUBLJANA,
2. mesto: MDG LJUBLJANA,
3. mesto: DGNP MARIBOR.

društva Angel Besednjak. Sodnika sta bila Delija Šačiri in Dardo Kovačič.

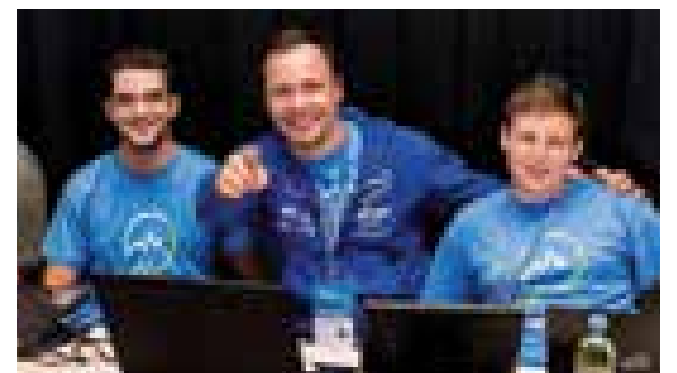
Najprej je bil pregled prisotnosti prijavljenih ekip in tekmovalcev, nato pa javno žrebanje skupin in stez. Otvoritev je vodil Milan Kotnik, strokovni delavec-sekretar društva in predsednik Sveta invalidov Mestne občine Maribor ter podpredsednik športne sekcije DGNP Maribor, navzoče pa sta pozdravila predsednica Društva gluhih in naglušnih Podravja Maribor Ernestina Savski in Robert Žlajpah, tehnični delegat Športne zveze gluhih Slovenije. Ves program in slovensko himno je tolmačila v znakovni jezik tolmačica Marija Koser. Tekmovanje je potekalo v pozitivnem

je postalo med moškimi DGN Ljubljana, med ženskami pa MDGN AURIS Kranj.

Podelitev pokalov in medalj je potekala ob razglasitvi rezultatov vseh ekip, ki jo je vodil Milan Kotnik ob prisotnosti

Koledar izvajalcev in lokacijo izvedbe pripravi ZŠIS – POK na osnovi razpisa in po potrditvi Komisije za tekmovalni šport pri ZŠIS – POK. Nato se pravočasno pripravi in razpošlje razpis za posamezna prvenstva. ZŠIS – POK sodeluje z izvajalcem vse do izvedbe in priprave poročil o izvedbi in udeležbi. Predstavnik Zveze sodeluje na prvenstvu samem. ZŠIS – POK pripravi vse potrebno (zastave, medalje, morebitne pokale....) Zagotovi plačilo sodnikov, najem objekta, medalje in obrok prehrane.

Na sredini Primož Jeralič, kot strokovni, organizacijski in logistični vodja programa izvajanja državnih prvenstev.

Na EP v Varšavi showdownisti ekipno do brona, Peter do srebra

Piše: Gregor Habjan

(foto: Osebni arhiv)

Trenutek ob podelitvi.

“Slovenski showdownisti so z udeležbo in rezultati na EP v showdownu ponovno dokazali, da še vedno sodijo v evropski vrh.”

Slovenci se redno udeležujemo velikih tekmovanj v showdownu, specifičnem športu slepih in slabovidnih. Trenutno krojimo sam vrh v vseh kategorijah, med igralci, igralkami in ekipno. Tokrat smo se na prvenstvo podali srednje dobro pripravljeni. Trenirali smo na trojnih skupnih reprezentančnih pripravah ter se udeležili dveh mednarodnih turnirjev in dveh dokaj močnih domačih turnirjev. Igralci trenirajo tudi samostojno na domačih društvih, kjer nadgradijo dogovorjeno na pripravah. Potrebovali bi še nekaj več skupnega dela, ki bi dalo piko na i našim že tako odličnim dosežkom. Nujno potrebujemo vsaj eno novo češko igralno mizo, na kateri se

igrajo vsi večji turnirji in prvenstva. Je povsem drugačna od miz, ki jih imamo v Sloveniji. Omogočila nam bi razvijanje drugačne igre, tako napadalne kot obrambne, ter drugačne taktike in tehnike. S temi elementi igre se naši tekmovalci najprej spopadejo v tujini.

Na prvenstvo nismo odpotovali v popolni postavi, saj se moram kot trener glede na razpoložljiva finančna sredstva odločiti, kam bomo odpotovali in kateri igralci se bodo tekmovanja udeležili. Glede na to, da je prvenstvo potekalo v Varšavi, sem najprej načrtoval postavo: Denis Repa, Miha Susman, Peter Zidar, Tanja Oranič in Sanja Kos. Žal pa je bila kotizacija previsoka, da bi se lahko

tekmovanja udeležili vsi, zato sem se odločil, da ostane doma Denis Repa, ker je trenutno najmlajši član reprezentance z najmanj mednarodnih izkušenj. Verjamem, da bo ostal z nami in da bo imel še veliko možnosti za udeležbo na tovrstnih tekmovanjih.

Evropsko prvenstvo se je pričelo z dolgo vožnjo z odličnim sprinterjem proti Varšavi. Kar nekajkrat se je zataknilo na cesti, tako da smo potovali dobrih 16 ur in smo na cilj prispeli precej izčrpani. Naslednji dan je bila na sporedu klasifikacija športnikov, s katero so nekateri opravili že dan prej. Tako je bilo za več kot polovico udeležencev prvenstvo še dan daljše kot za nas.

Popoldne smo si vzeli čas za trening in privajanje na mize ter za hiter ogled razstave »Doživite svet slepih in slabovidnih« v Varšavi, po kateri je vodil tudi naš slovenski slepi prijatelj Rok Mulec, ki se je pred kratkim oženil na Poljsko in sedaj živi blizu Varšave. Zvečer je potekala uradna otvoritev prvenstva, zatem pa še kontrola in meritve športne opreme.

Naslednji dan se je začelo zares. Vsi Slovenci so pričeli dobro: dekleta so se prebila do četrtfinala, fantje pa do osmine finala. V izločilnih dvobojih sta dekleti naleteli na premočni nasprotnici in izgubili. Tako sta se v nadaljevanju borili le za uvrstitve od 5. do 8. mesta. Kljub vsemu sta dosegli lepi uvrstitvi: Sanja Kos je bila peta, Tanja Oranič pa sedma. V moški konkurenci se Mihi ni izšlo, saj je v osmini finala podlegel nasprotniku. Ob koncu je zasedel solidno 14. mesto. S tem rezultatom ni izpolnil ne svojih ne mojih pričakovanj, saj je sposoben doseči veliko več. Peter Zidar je, tako kot smo vajeni, premagoval nasprotnike vse do finala, kjer pa ga je tokrat pričakal nastrojeni Finec Olli Kytoviita. Prebiti se do finala in igrati v njem ni lahko, a upali smo, da bodo pretehtale Petrove izkušnje. Toda Olli, največje presenečenje turnirja, je do finala pometel s konkurenco, zato smo pričakovali dolg in naporen dvoboj. Peter se je sicer upiral, kolikor je bilo v njegovi moči, a vendar ga je Olli s svojo igro presenetil. Proti njegovemu načinu igre Peter ni imel orožja. Kljub vsemu smo zadovoljni tudi z drugim mestom. Potolažil nas je tudi pogled po lestvici, kjer je na višjih mestih veliko novih igralcev, kar nekaj zvenceh imen pa je na mestih za Mihom Susmanom.

Sledilo je ekipno tekmovanje, kjer smo se Slovenci ponovno izkazali. Spet sta prišla do izraza timski duh in slovenska trdoživost. Z njuno pomočjo smo si priborili polfinale. Tja smo se uvrstili z igranjem v zelo zahtevni skupini (Latvija, Nemčija, Slovenija), nato pa smo žal spet naleteli na Fince, s katerimi smo izgubili le za gol razlike. Če bi igrali v finalu, bi verjetno zmagali. Poraz nas je pripeljal do tekme za 3. mesto z Rusi, ki smo jih z lahkoto premagali. Kvaliteta naše igre je še vedno boljša od ruske, vendar Rusi iz leta v leto napredujejo in so vedno boljši.

Splošni vtis s prvenstva je dober. Rezultati izražajo konstantno formo igralcev. Lepo bi bilo, če bi še dekletoma ponovno uspel preboj na stopničke, kar bi jima pomenilo dodatno spodbudo in vlilo voljo do dela. Reprezentanti so torej izpolnili moja pričakovanja. So odgovorni in vredni zaupanja, saj vedno opravijo vse obveznosti. Peter Zidar je bil ob

koncu tekmovanja ponovno potrjen doping testu, ki je že stalnica v njegovi karieri in ga je do sedaj vedno uspešno opravil.

Z nami je odpotoval tudi Marko Čenčič, ki je v svojem prostem času, ko ni bil sodnik na tekmah, pomagal naši reprezentanci. Prvenstvo se je končalo z zaključno slovesnostjo in podelitvijo prelepih pokalov, zaradi česar lahko tekmovanje še dodatno pohvalimo. Prav tako smo bili zelo zadovoljni z nastanitvijo v hotelu IBIS v središču Varšave. Tako smo si lahko ogledali središče oziroma Staro mesto Varšava, ki je impresivno lepo, ne tako drago, velikanskih dimenzij in turistično zelo obiskano.

Peter na drugi stopnički.

Ekipno veselje.

Slepi in slabovidni kegljači uspešni na 18. EP v Romuniji

Piše: Franci Pirc

(foto: Osebni arhiv)

Od 1. 6. do 8. 6. 2018 je v romunskem mestu Targu-Mures potekalo že 18. evropsko prvenstvo v kegljanju za slepe in slabovidne.

Pot na prizorišče tekmovalca je bila zelo dolga, trajala je 2 dni. V mestu Oradea na madžarsko-romunski meji smo prespali in si delno odpočili od naporne avtobusne vožnje. Da pa smo znižali prevozne stroške, smo potovali skupaj s 23-člansko hrvaško reprezentanco. Slovenska odprava je štela 12 tekmovalcev in tekmovalcev ter 4 asistente – podajalce krogel in vodnike slepih. Po petkovem poznopopolnanskem prihodu smo se razporedili po sobah in bili preostanek dneva prosti. Prijavljenih je bilo 82 tekmovalcev in tekmovalcev ter 45 spremljevalcev iz 9 držav.

V soboto, 1. 6., in nedeljo, 2. 6., so bili vsi tekmovalci in tekmovalke zdravniško pregledani in klasificirani. Oftalmologi so bili po eden iz Češke, Moldavije, Kitajske in Bolivije. Veliko tekmovalcev so izločili ali prekatégorizirali. Od Slovencev so iz kat. B3 izločili Josipa Biharja in mu s tem onemogočili nastop, Alojzijo Pirc, Danico Padežnik in Saša Kajtno pa so iz prijavljene kat. B2 premestili v kat. B3, z možnostjo nastopa v novi kategoriji. Vse reprezentance so doživele te boleče prekatégorizacije in osiromašenje ekip. Po večerni tehnični seji so na novo sestavili razpored ter se pogovorili o izvedbi tekmovalca in pripombah na

veljavna pravila. Pripombe na pravila sprejemajo do 15. 9. Dogovorili smo se, da bo naslednje, 19. EP v Rokicanih v bližini Plzna na Češkem.

V ponedeljek, 3. 6., in torek, 4. 6., so se začela tekmovalca v ekipni in posamični konkurenci. V ženski ekipni konkurenci je zmagala Romunija pred Poljsko in Češko. Slovenke so zasedle 6. mesto. Ekipa je nastopila v postavi Karmen Vogrič in Marija Fras, rezervi sta bili Alojzija Pirc in Danica Padežnik. V kat. B2 nismo imeli predstavnic. V moški konkurenci je zmagala Hrvaška pred Poljsko in Slovenijo. Naši so zaigrali v postavi: Darjo Vogrič, Mitja Osolnik (B1), Jože Lampe, Igor Žagar (B2) ter Franc Tomšič in Mirko Rus (B3) – rezerva Sašo Kajtna.

Med posameznikami je v kat. B1 (popolnoma slepi) zmagala Deša iz Hrvaške z novim evropskim rekordom

656 podrtih kegljev. Naša Karmen Vogrič je zasedla 6. mesto. V kat. B2 nismo imeli predstavnic, zmagala pa je Poljakinja Rogacka. V kat. B3 je zmagala Hrvatica Ruža Markešič s 1456 podrtimi keglji pred Poljakinja Harazim in domačinko Boando. Naše kegljačice so se uvrstile takole: šesta je bila Marija Fras s 1280 keglji, Danica Padežnik je bila deveta, Alojzija Pirc pa petnajsta.

Med moškimi (B1) je v kombinaciji zmagal Nemec Behrendt s 1130 keglji, Osolnik je bil četrti s 1034 keglji, Darjo Vogrič pa je zasedel 12. mesto. V kategoriji singel (B1) je bil zmagovalec Koziej iz Poljske (581) pred Hrvatom Milutinovičem (542) in Osolnikom (541).

V kat. B2 kombinacija je zmagal Srb Viktorovič s 1427 keglji, naš Jože Lampe je bil s 1360 keglji peti, Igor Žagar pa je zasedel 7. mesto. V kat. Singel B2 je

zmagal Slovak Trnka s 712 keglji, naš Lampe pa je bil šesti (638). V kat. B3 kombinacija je zmagal Hrvat Dumenčič (1482), Slovenci pa so se uvrstili takole: 11. Rus (1390), 12. Kajtna (1355) in 19. Tomšič. V kat. Singel B3 je zmagal domačin Ordog (737), Rus je bil deseti, Kajtna pa dvanajsti.

V mešanih parih smo dosegli izjemen uspeh, saj je zmagal par Karmen Vogrič in Mitja Osolnik, in sicer pred domačim parom Negrilescu – Pop D. in

hrvaškim parom Deša – Dundek, ki sta ga naša tekmovalca premagala v polfinalu. V parih kat. B2 je zmagal prvi poljski par Rogacka – Kontrymowicz, Slovenci pa nismo imeli svojih predstavnikov. V kat. B3 mešanih parov sta tekmovali dve slovenski dvojici. Marija Fras in Miro Rus sta izpadla v kvalifikacijah, Padežnik in Kajtna pa v 1. kolu proti kasnejšima finalistoma Markešič – Dumenčič. Zmagala sta Romuna Boanda – Ordog.

“Kljub začetnim zapletom pri zdravniških pregledih sem z doseženimi rezultati – eno zlato in dvema bronastima odličjema – zadovoljen. Fante in dekleta je treba pohvaliti za borbenost in uspeh v danih pogojih.”

Prvič smo šli na prvenstvo brez skupnih priprav, vsak reprezentant se je pripravljval v okviru matičnega medobčinskega društva slepih in slabovidnih. ZŠIS-POK in ZDSSS nas nista dovolj finančno podprli, da bi pokrili stroške prevoza in bivanja v Romuniji. Zaradi vsega naštetega je selektor Franc Pirc odstopil.

Posamični in...

...ekipni uspeh.

VIII. svetovno ekipno prvenstvo za slepe in slabovidne v šahu

Piše: Metod Logar

(foto: Arhiv ZŠIS-POK)

Sofia, 20.–31. julij 2018

Med 20. in 31. julijem je v Sofiji (Bolgarija) potekalo ekipno svetovno prvenstvo za slepe in slabovidne v šahu. Naša ekipa je bila sestavljena iz naslednjih igralcev: Franc Mlačnik, Matej Žnuderl, Vlado Turičnik, Emil Muri in Aleksander Uršič. Trener je bil Blaž Kosmač, spremljevalci pa Metod Logar, Fani Žnuderl in Mateja Mlačnik.

Na pot smo se odpravili s kombijem. Zaradi dolgotrajnega čakanja na mejah se je pot zavlekla na dolgih 17 ur. V petek zvečer smo prispeli do cilja, naslednji dan pa se je začelo zares.

Na prvenstvu je tekmovalo 16 najboljših ekip z lanskoletne olimpijade. Slovenija se je na prvenstvo uvrstila kot 16. Sestavljeni sta bili dve skupini, v katerih so se reprezentance pomerile med sabo, vsaka z vsako. Prvi dve ekipi v skupini sta se uvrstili v boje za 1. do 4. mesto, drugi dve ekipi v boje za 5. do 8. mesto itd. Poleg Slovenije so v naši skupini nastopale še reprezentance Romunije, Indije, Ukrajine, Španije, Italije, Poljske in Bolgarije.

Sobota, 21. 7.
Romunija : Slovenija 2 : 2

Vaduva, Emil Peter : Mlačnik, Franc : 0 : 1
Pribenu, Michail Dacian : Žnuderl, Matej : 1 : 0
Dima, Mihai : Turičnik, Vlado : 0 : 1
Piroasca, Alexandru : Uršič, Aleksander : 1 : 0

Po napetem dvoboju, v katerem se je tehnična prevešala zdaj na eno, zdaj na drugo stran, se je vse skupaj končalo z

▲
Ekipa Slovenije na predstavitvi.

delitvijo točk. Imeli smo občutek, da bi lahko iztržili več.

Nedelja, 22. 7.
Slovenija : Španija : 2 : 2

Mlačnik, Franc : Palacios Perez, Manuel : 0 : 1
Žnuderl, Matej : Clemente Romeo, Roberto : 1 : 0
Turičnik, Vlado : Fernandez Manrique, Agustin : 1 : 0
Muri, Emil : Draghici Flutur, Gavril : 1 : 0

Španija je bila izrazit favorit, a je bil dvoboj izredno napet in čustven. Matej je z dokaj hitro zmago vnesel nemir v španske vrste. Na koncu se je igrala samo partija na 4. deski, kjer je imel Emil najprej zelo težak položaj, a se je nekako izvlekel. V zaključku partije sta imela oba igralca samo še nekaj sekund, zgodil bi se lahko katerikoli rezultat, a spet se je končalo z delitvijo točke.

Ponedeljek, 23. 7.
Poljska : Slovenija : 2,5 : 1,5

Tazbir, Marcin : Žnuderl, Matej : 1 : 0
Czajkowski, Adam : Turičnik, Vlado : remi
Dukaczewski, Piotr : Muri, Emil : 1 : 0
Stachanczyk, Jacek : Uršič, Aleksander : 0 : 1

Poljska je bila v tem dvoboju izrazit favorit. Na papirju smo imeli še veliko manj možnosti za presenečenje kot proti Španiji. Povedli so Poljaki. Vse je kazalo, da nimamo velikih možnosti. Izkazalo se je, da so se morali Poljaki zelo potruditi za minimalno zmago. Dvoboj je trajal skoraj pet ur. Izkazal se je Aleksander, ki je premagal aktualnega svetovnega prvaka.

Torek, 25. 7.
Slovenija : Bolgarija : 0,5 : 3,5

Žnuderl, Matej : Nizam, Rasim : 0 : 1
Turičnik, Vlado : Todorov, Aleksandar : remi
Muri, Emil : Ivanov, Ljubomir : 0 : 1
Uršič, Aleksander : Stoyanov, Stojan Slavov : 0 : 1

“Pred dvobojem je imel Franc nekaj zdravstvenih težav, zato smo našega najboljšega igralca spočili.”

Čeprav je bil poraz visok, igra ni bila tako slaba. Naši igralci so si pripravili lepe priložnosti, a so žal ostale neizkoriščene.

Sreda, 26. 7.
Italija : Slovenija : 1,5 : 2,5

Vrioni, Bersan : Mlačnik, Franc : 0 : 1
Casadei, Marco : Žnuderl, Matej : 0 : 1
Gasperoni, Claudio : Turičnik, Vlado : 0 : 1
Murgia, Stefano : Uršič, Aleksander : 0 : 1

Tokrat je bila fortuna na naši strani. Dvoboj se je nagibal sem ter tja. Na koncu je kazalo, da bomo že tretjič iztržili neodločen izid. Franc Mlačnik se je rešil iz izgubljenega položaja in celo zmagal.

Četrtek, 27. 7.
Slovenija : Indija : 1 : 3

Mlačnik, Franc : Kishan, Gangolli : 0 : 1
Turičnik, Vlado : Soundarya, Kumar Pradhan : 0 : 1
Muri, Emil : Aryan, B Joshi : 0 : 1
Uršič, Aleksander : Patra, Subhendu Kumar : 1 : 0

Indijska ekipa je izredno mlada in perspektivna. Igralci imajo nizke ratinge, ki so lahko zelo varljivi. Nasprotnika je premagal zgolj Aleksander.

Na koncu smo se v skupini uvrstili na 7. mesto, kar je pomenilo razigravanje za 13.–16. mesto.

Polfinale:
Bolgarija 2 : Slovenija : 2 : 2

Čeprav se je dvoboj končal neodločeno, se je zaradi pravil v pokalnih tekmovanjih v nadaljnje tekmovanje uvrstila 2. ekipa Bolgarije. Igralci

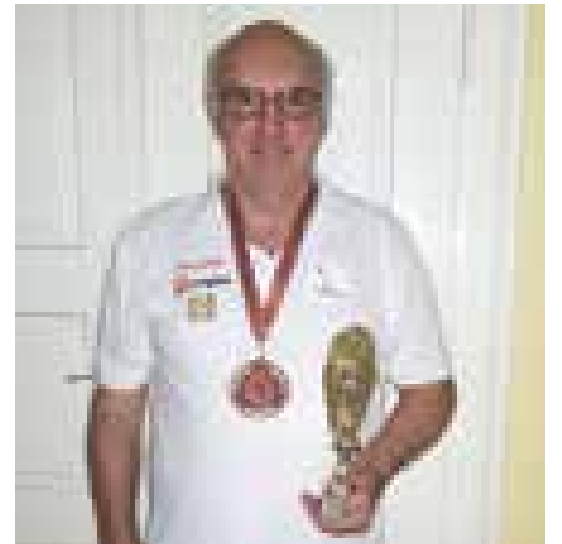
so bili zaradi razigravanja le za uvrstitve od 13. do 16. mesta rahlo razočarani, kar je najbrž botrovalo nezbrani igri.

Finale:
Slovenija : Italija : 2,5 : 1,5

Še drugič na tem prvenstvu nam je uspelo ugnati Italijane. Dvoboj je bil pričakovano napet, tokrat nam vse priigrane priložnosti vendarle niso ušle.

Rezultat ni bil ravno presežek, razočaranje pa tudi ne. Aleksander Uršič je osvojil bronasto medaljo na 5. deski, kar je za slovenski šah slepih velik uspeh. Dokazali smo, da se lahko kosamo z najboljšimi, le malo športne sreče bi potrebovali. Pot domov je potekala nemoteno.

Aleksander z medaljo.

Šahisti "na delu".

Šport je moja energija za življenje

Piše: Andreja Glavač

(foto: Andreja Glavač in Agencija G-rega)

Vsak udeleženec festivala lahko najde aktivnost zase.

9. FESTIVAL ŠPORTA MLADIH

Festival športa mladih je športno družabno srečanje osnovnošolcev iz vse Slovenije.

Dogodka se je udeležilo 2.500 osnovnošolk in osnovnošolcev, zanje pa je poleg učiteljev in spremljevalcev skrbelo 50 animatorjev.

Na lep sončen dan v začetku junija se je v Športnem centru Žalec predstavilo več kot 30 različnih športno-rekreativnih, izobraževalnih in spremljevalnih dejavnosti. Obiskovalci so lahko preizkusili vožnjo s kajaki, skike in vadbo na trampolinih. Zaigrali so lahko odbojko na mivki, plezali na plezalni stolp, balinali, igrali košarko ter se preizkusili v strelstvu, tenisu ... V okviru festivala sta potekala tudi finalno atletska tekmovanje in finale šolskega plesnega festivala. Na osrednjem prizorišču je stal prireditveni oder, kjer je za glasbeno kuliso skrbel DJ, moderator pa za vodenje

prireditve. Prireditve v sodelovanju s partnerji organizira Zavod za šport RS Planica, Agencija G-rega pa je odgovorni izvajalec.

Parakolesar Gregor Habe mladim pomaga pri spoznavanju parkolesarstva.

V Žalcu je Zveza za šport invalidov Slovenije – Paraolimpijski komite predstavila ročno in ležeče kolesarjenje. Obiskovalci so lahko preizkusili kolo parakolesarja Gregorja Habeta ter ročna in ležeča kolesa, ki jih je za predstavitev mladim in testiranje prijazno posodil Peter Osterveršnik (udobnoposvetu.si). Tudi ministrica v prejšnjem mandatu za izobraževanje, znanost in šport, dr. Maja Makovec Brenčič, se je po krogu vožnje s kolesom navdušila za »alternativno kolesarjenje«.

Obe vrsti koles spadata pod HPV – »human powered vehicles«. Za razliko od klasičnih koles so ta precej manj poznana. Ročna kolesa para- in tetraplegikom omogočajo neprecenljivo svobodo in možnost aerobnega športnega udejstvovanja. Seveda jih lahko uporabljajo tudi neinvalidi, in sicer za aktiven trening trupa in rok v naravi. Ležeča kolesa – predvsem tricikli – so sicer primarno namenjena hodečim, a jih je mogoče odlično prilagoditi za številne zdravstvene težave: multiplo sklerozo, Parkinsonovo bolezen, cerebralno paralizo, izgubo ravnotežja, hemiplegijo, paraparezo, tetraparezo ... Njihova prednost pred klasičnimi tricikli za odrasle (reha tricikli) je v neprimerno boljši stabilnosti. To so kolesa, s katerimi lahko premagujemo dolge razdalje ali celo potujemo, in to kljub morebitnim zdravstvenim težavam. Za tiste, ki ne morejo hoditi, to ni nepremagljiva ovira. Naj omenimo še tandeme, ki so prav tako odlična možnost skupnega kolesarjenja. Vsa našeta kolesa lahko preizkusimo v Bistrici ob Dravi.

Skorajda ni razloga, da ne bi mogli sesti na kolo in na njem uživati, in to ne glede na vrsto bolezni ali invalidnosti.

Ministrica v prejšnjem mandatu za izobraževanje, znanost in šport dr. Maja Makovec Brenčič in Gregor Habe, parakolesar.

Zanimanje za testiranje koles je bilo izjemno.

Pokazati mladim, kaj zmoremo

Piše: Drago Perko

(foto: Arhiv ZŠIS-POK)

Osnovna šola Danila Lokarja Ajdovščina je januarja letos gostila uvodni Paraolimpijski šolski dan v koledarskem letu 2018. Zanimanje je izjemno, otroci in učitelji pa navdušeni nad spoznavanjem drugačnosti.

Na mladih svet stoji. Zato je še toliko bolj razumljiva in strateška odločitev Zveze za šport invalidov Slovenije – Paraolimpijskega komiteja (ZŠIS-POK), da želi o dosežkih svojih športnikov ozaveščati prav mlade in jim pokazati, da ovir za telo ni, ampak da v Sloveniji in svetu premoremo široko paleto športnih panog, pravo paraolimpijsko idejo ter paraolimpijsko gibanje. Zato na ZŠIS-POK od konca šolskega leta 2014/15 aktivno izvajamo projekt Paraolimpijski šolski dan. Gre za koncept promocije športa invalidov s sodelovanjem osnovnošolcev, ki je plod zamisli Mednarodnega paraolimpijskega komiteja (IPC) ter je v Sloveniji in sosednjih državah doživel tople sprejem. »Uvodni dve šolski leti smo projekt izvajali pilotsko, zdaj pa že tretje šolsko leto poteka po ustaljenem programu in konceptu,« pojasni Jana Čander, strokovna sodelavka ZŠIS-POK.

Tudi 17 obiskov na šolsko leto

»Namen teh dogodkov je dvojen: želimo ozaveščati mlade in mladim invalidom pokazati, da obstaja šport, ki jim bo

izboljšal kvaliteto življenja,« poudari Jana Čander. V posameznem šolskem letu ekipa ZŠIS-POK, ki je organizator dogodka in nosilec ideje, izvajalec pa je ŠD Invalid, obišče od 14 do 17 šol. Ciljna publika so osnovnošolci, novembra pa bomo obiskali tudi srednjo šolo v Mariboru. Šole temu dogodku praviloma namenijo ves dan, v aktivnosti pa vključijo celotno šolo ali posamezne triade.

»Na vsaki šoli pripravimo dogodek, ki vključuje predstavitev paraolimpijskega športa in športno-živiljenjskih zgodb športnikov invalidov ter preizkus športa v telovadnici. Predstavitve se zaključijo skupinsko, ko v telovadnici ali na športnem igrišču predstavimo enega izmed paraolimpijskih športov v njegovi tekmovalni obliki,« pove Jana Čander. Na teh dogodkih praviloma predstavljamo naslednje športne panoge: curling, odbojka sede, košarka, namizni tenis in boccia. Odzivi šol so pozitivni, na tem mestu objavljamo nekaj razmišljanj pedagogov z ustanov, na katerih smo gostovali v minulem letu in pol.

Ekipa PŠD na delu.

▲ Naše športnice in športniki podelijo številne avtograme.

Približati drugačnost

»Za nami je izvrsten paraolimpijski šolski dan. Imeli smo se super. Otroci so bili navdušeni, vse so preizkusili. Odziv je bil izvrsten. Z veseljem so se usedli na voziček, presenečeni so bili tudi nad orientacijo, ko niso nič videli,« je povedala Maja Koren, profesorica športne vzgoje na Osnovni šoli Jurija Vege v Moravčah. Pedagoginja je ob tem izpostavila, da je bil namen športnega dne otrokom približati drugačnost in pokazati, da imamo lahko tudi invalidi še kako pestro in aktivno športno življenje. »Zelo smo bili zadovoljni, takega dogodka še

nismo gostili. Dobila sem kar nekaj idej, ki jih bom uporabila pri učnih urah. Otroci so dan zatem risali in ustvarjali na to temo, izdelke pa smo obesili v šolski avli. Hvala ekipi, ki je izvrstno izvedla PŠD pri nas,« je profesorica športne vzgoje Claudia Rabuza (OŠ Hruševci v Šentjurju) navdušeno strnila vtise po paraolimpijskem šolskem dnevu.

Osnovna šola Danila Lokarja Ajdovščina je januarja letos gostila uvodni Paraolimpijski šolski dan v koledarskem letu 2018. »To je bilo izjemno doživetje za vse. Učenke in učenci 4. in 5. razreda so bili

Pri mladih vlada veliko zanimanje za šport invalidov.

Na voziček iz radovednosti.

Mladi so pozorno prisluhnili tudi Luki Trtniku.

navdušeni,« je misli strnila Mara Obed, razredna učiteljica, ki vodi 5. C razred v Osnovni šoli Danila Lokarja Ajdovščina. Otroci so pozorno prisluhnili namiznoteniški igralki Barbari Meglič, ki je uvodoma predstavila svojo življenjsko zgodbo. »Barbara ima toliko energije, pravi biser je. Njena zgodba se nas je vseh dotaknila, pozorno smo jo poslušali,« nadaljujejo v Ajdovščini, kjer so veseli, da so, zahvaljujoč ZŠIS-POK in ŠD Invalid, šport invalidov spoznali v teoriji in praksi. »Prvič smo se na tak način seznanili s športom invalidov. Dogodek je bil odlično organiziran, koordiniran in izpeljan. Otroci so izredno uživali, z veliko radovednosti so spremljali predstavitve in se preizkusili v športnih panogah,« je še povedala Mara Obed. Dan se je sklenil v športni dvorani, kjer je 380 otrok spremljalo namizni tenis in igranje Barbare Meglič. Ob tej priložnosti je skupaj s trenerjem Darkom Kojadinovičem predstavila SPINT 2018, svetovno prvenstvo v namiznem tenisu za športnike invalide, ki bo v Celju potekalo oktobra letos. »Danes, dan po dogodku, se kar naprej pogovarjamo o paraolimpijskem šolskem dnevu. Pripravili bomo poseben pano v vtisi otrok. Lahko pa rečem, da nas je ta dan izredno obogatil,« so še povedali na OŠ Danila Lokarja Ajdovščina.

Sodelovanje z Zvezo Sonček

Inkluzija je tista vrednota, ki jo Zveza Sonček so.p. odločno zagovarja že vrsto let. V ta namen že od leta 1993 izvaja projekt Korak k Sončku, katerega temeljni cilj je udejanjanje pravic vseh otrok, da hodijo skupaj v šolo. Pri projektu, ki ga je podprl tudi Zavod za šolstvo RS, aktivno sodelujemo z Društvom študentov invalidov Slovenije, s katerim izvajamo delavnico na temo drugačnosti, ter z ZŠIS-POK v okviru Paraolimpijskega šolskega dne.

Prijave za leto 2020

Za izvedbo dogodka na vaši šoli lahko pokličete koordinatorko projekta Jano Čander na telefonsko številko 01 5300 892 ali ji pišete na e-poštni naslov jana.cander@zsis.si. »Zanimanje je izjemno,« potrdi Jana Čander, ki v teh dneh že polni seznam obiskov šol za leto 2020.

Druženje s košarkarjem Goranom Dragičem

Piše: Tanja Babnik

(foto: Tanja Babnik)

Otroški oddelek URI – Soča je obiskal vrhunski košarkar lige NBA GORAN DRAGIČ.

Ob obisku so učenci bolnišnične šole na URI – Soča zanj napisali pesem.

Gogi, športnik, naš vzornik!

Mi dobili tvoje smo darilo,
ki na bolnišničnih olimpijskih
igrah vse nas je razveselilo.
Tvoja žoga je naš ponos,
nobena druga ji ni kos.

Trojke nam ne gredo od rok,
vendar kljub temu neutrudno
mečemo na koš.

Gogi, igralec si zelo predan
in v ekipo uigran.
Ti res edinstven si talent,
pravi ognjeni temperament.

Ti si naš vzornik, najboljši športnik!

Otroci v bolnišnični šoli na URI – Soča

Goran nam je ob obisku povedal, da je njegovo glavno vodilo VZTRAJNOST. Vztrajnost je tudi odlika vseh otrok in staršev, ki so vključeni v proces rehabilitacije, zato Gorana nismo pustili oditi. Ni naključje, da je za obisk izbral ravno URI – Soča.

Goran nas je ob dnevu državnosti povabil na svoj košarkarski kamp na Roglo. In vsi smo obljubili, da z veseljem pridemo. In obljubo smo držali.

▲ V spomin je prejel tudi zahvalo z risbicami, ki so jo pripravili otroci z otroškega oddelka URI – Soča in tretješolci OŠ Ledina.

ZAHVALA!

Spoštovani naš najboljši košarkar GORAN DRAGIČ!

Zahvaljujemo se vam za dobronamernost; izkazali ste jo z darili, ki smo jih prejeli na naših 26. bolnišničnih olimpijskih igrah na URI – Soča.

Tam učenci preživljamo dneve rehabilitacije, ki so v mnogočem zelo različni od dni naših vrstnikov. Trudimo se za vsak gib in nove športne korake, ki so za nas vzpodbuda pri nadaljnjih dosežkih.

Svoje športne korake preizkušamo tudi na bolnišničnih olimpijskih igrah. Skupaj z vrstniki z OŠ Ledina smo še boljši in uspešnejši.

Hvala za vzpodbudo in darila. Upam, da se na prihodnjih igrah spet srečamo.

Želimo Vam veliko uspehov brez poškodb.

Učenci bolnišnične šole na URI – Soča in tretješolci OŠ Ledina

Miha je ob obisku košarkarskega kampa zapisal:

»Pričakovanja enodnevnega udeležbe na Kampu Gorana Dragiča ni zmotila niti informacija, da bo Goran žal odsoten, ker ima sprejem pri predsedniku države g. Pahorju. Slovenska košarkarska reprezentanca je namreč prejela posebno nagrado.

Tudi deževno in hladno jutro ni moglo zmanjšati pričakovanja tega dne. Iskrice, veselje in prava energija so nas popeljali prav na Roglo.

Po sprejemu smo se pridružili dvema skupinama na treningu. Najprej smo poskusili nekaj vaj z žogo, nato pa smo si vsi želeli zadeti kakšen koš. Otroci so bili naši trenerji in so nam z veseljem pomagali. Pobirali so nam žoge, delili nasvete ..., mi pa smo se trudili po svojih najboljših močeh. Vložiti sem moral veliko truda, da sem vrgel do koša. Ko sem zadel koš, mi je srce kar poskočilo. Vsi so se veselili z menoj. Veliko dela sem imel že sam s seboj, saj ne zmorem samostojne hoje. Vendar mi vedno priskočita na pomoč ati in mami. Malo manj je spretna moja leva roka, vendar se je na kampu maksimalno potrudila.

Po končanem treningu so nas povabili še na kosilo. Prazen žakelj pač ne more stati pokonci.

Prav vsi otroci z družinami smo se odločili, da počakamo Gorana, ki se je vračal iz Ljubljane. Izkoristili smo čas in se malo sprehodili po svežem zraku.

In potem ... GOGI ... nepozabno veselje, iskrice in vznemirjenje, ki so ga pokazali otroci. Avtogrami, fotografiranje, malo heca ... Goran je poklical tudi Zorana in presenečenje je popolnoma uspelo.

Polni vtisov in hvaležni za košarkarske trenutke smo se počasi vrnili proti domu. Utrujenost je zaprla oči, a na ustnicah je bilo videti nasmešek.«

“Iskrene čestitke Goranu Dragiču,
saj s svojim zgledom vzgaja nas
Slovence. Veseli in ponosni smo, da je
bil med nami.”

Zahvaljujemo se gospodu Jožetu Okornu iz Zveze za šport invalidov Slovenije – Paraolimpijskega komiteja Slovenije, ki je dal pobudo za obisk in nam pri tem, skupaj s svojim sinom Urošem, pomagal.

Goran usmerja mladega košarkarja.

Miha, ki zagotovo sanja Ameriko v Goranovi družbi.

Nepozabna fotografija.

Socialni in medicinski model invalidnosti pri vključevanju v gibalno/športne dejavnosti

Piše: Tjaša Filipčič

(foto: Osební arhiv)

Povzetek

Prirojena ali pridobljena invalidnost ni samo izziv za invalida ampak tudi za civilizirano družbo. Ko je v športno dejavnost vključen invalid, nas ne zanima samo medicinska anamneza in spreminjanje tega posameznika ampak v socialnem kontekstu razmišljamo kako bomo prilagodili dostopnost, športne dejavnosti, opremo, prostor, cilje ter metode dela. V prispevku predstavljamo medicinski in socialni model obravnavanja invalidnosti in zapišemo kako ta dva modela lahko negativno in pozitivno vplivata na vključevanje v šport. Prav v socialnem modelu vidimo možnost napredka za večje vključevanje invalidov v šport. Predstavljamo tudi primer socialnega model, ki je v veliki meri zaživel v letu 2018: planinstvo za invalide.

Ključne besede: športne dejavnosti, medicinski model vključevanja, socialni model vključevanja

Uvod

Invalidnost in njene posledice so stare kot človeštvo. Stališča in odnosi do invalidov so se skozi zgodovino spreminjali. Lahko bi rekli, da so različne družbe, v različnih zgodovinskih obdobjih imele različen odnos do ljudi z invalidnostjo. Včasih je družba razvila bolj naklonjen odnos, drugič manj, odvisno od socialno-ekonomskega stanja, zlasti pa od družbenih vrednot in pravil. V nekaterih kulturah so v

obdobjih pomanjkanja hrane prepustili stare in onemogle smrti v divjini. V stari Grčiji in Rimu so na primer otroke s hudimi okvarami prepustili v gozdu, da so umrli. V nekaterih kulturah je družba pomagala tako, da so morali kmetje pustiti ob koncu njive ostanke žita, ali pa tako, da je norma usmiljenja visoko kotirala in so lahko ljudje s posebnimi potrebami beračili. Čeprav so bile vloge teh ljudi v družbi zelo nizke (čudaki, posebneži, ubogi in berači), pa kaže, da so invalidi vendarle bili njen del.

Spremembe razumevanja invalidnosti so se začele z uvajanjem človekovih pravic. Izoblikovale so se koncepcije in definicije invalidnosti. Te poudarjajo, da ni moč razlagati invalidnosti zgolj kot stanja podobnega boleznim oziroma znotraj konteksta diagnostičnih kategorij ali kot socialno-ekonomski problem v okviru katerega invalidnost pomeni za posameznika zmanjšano možnost zaslужka pri delu, slabšo socialno integracijo in nižjo kvaliteto življenja zaradi posameznikovega zdravstvenega stanja (Uršič, 1997). Na invalidnost je mogoče gledati tudi iz drugega zornega kota. Invalidnost ni le rezultat posameznikovega primanjkljaja, ampak je rezultat faktorjev v okolju, kjer ta oseba živi. Takemu gledanju na invalidnost pravimo »socialni model« in le- ta je bližje osebam z invalidnostjo. Invalidne osebe pravijo, da je velikokrat možno preseči svojo invalidnost, da pa jih okolje in družba velikokrat zatira. Omejuje jih s svojim mišljenjem, češ

da jih je treba ozdraviti, v upanju da bo njihova invalidnost kar izginila in da bi postali »normalni«.

Sodobne koncepcije invalidnosti in definicije invalidnosti izhajajo iz doktrine človekovih pravic in dolžnosti, ki temeljijo na načelu enakosti in nediskriminacije. Varstvo pravic invalidov se osredotoča na dve področji: na varstvo pred diskriminacijo v predpisih mednarodnega in nacionalnega prava ter na odstranjevanje tistih diskriminirajočih pogojev v okolju, ki onemogočajo polno sodelovanje invalidov v družbenem življenju in razvoju. Temeljno izhodišče za uresničevanje konceptov in zakonodaje za uresničevanje enakosti, enakopravnosti in enakih možnosti invalidov v skupnosti v širšem mednarodnem prostoru predstavlja Konvencija o pravicah invalidov (Uršič in Tabaj, 2008), katere namen je spodbujati, varovati in invalidom zagotavljati polno in enakopravno uživanje vseh človekovih pravic in temeljnih svoboščin ter spodbujati spoštovanje njihovega prirojenega dostojanstva. Tudi na področju športa so bili v zadnjem času narejeni veliki premiki v smislu socialnega modela sprejemanja invalidnosti (Zšpo-1, 2017).

Medicinski in socialni model invalidnosti

Obstajata dva modela obravnave ljudi z invalidnostjo: medicinski in socialni model (Shakespeare in Watson

2001; Darling, 2013). Osnovni namen procesov, ki izhajajo iz medicinskega modela invalidnosti, je pripomoči k boljšemu zdravstvenemu stanju oseb z invalidnostjo, maksimirati njihove zmožnosti, pomagati pri »osvajanju« fizičnega sveta, pomagati pri interakciji z drugimi ljudmi in jih pripraviti za neodvisno življenje. Glavna pomanjkljivost je, da medicinski model v ospredje postavi medicinsko diagnozo in ne posameznika z močnimi in šibkimi področji (Ule, 2013). Medicinski model invalidnost klasificira kot prikrajšanost osebe, ki je nastala kot posledica okvare oziroma prizadetosti, ki omejuje ali preprečuje izpolnjevanje za to osebo normalne vloge glede na starost, spol in družbene ter kulturne dejavnike (Moravec-Berger, 1997). Medicinski pogled na invalidnost se pogosto zoži na posameznika. Pozoren je na njegove nezmožnosti ali neuspehe, poškodbe in omejitve (Ule, 2013).

Socialni model invalidnosti se je razvil, da bi oporekal medicinskemu modelu v razlagi invalidnosti predvsem tako, da je podal razliko med poškodbo, ki je znotraj osebe, in oviro, ki je rezultat omejitev znotraj družbe (Shakespeare in Watson, 2001; Reeve, 2014). Po teoriji socialnega modela prepreke, ki jih invalidni ljudje izkusijo, najdemo v vsakem vidiku fizičnega in socialnega okolja: npr. v odnosih, jeziku in kulturi, v organizaciji ter izvajanju podpornih storitev (Swain, Griffiths in Heyman 2003). Pojem socialnega modela torej temelji na jasnem razlikovanju med okvaro in invalidnostjo (Ule, 2013). Ta koncept sporoča, da osredotočanje na telesne, čutne in druge psihofizične lastnosti ter sposobnosti ne omogoča prepoznavanja vzrokov in ne prinaša jasnih smernic za načrtovanje učinkovitih ukrepov za njihovo odpravljanje. Med glavnimi argumenti socialnega modela je dejstvo, da je okvara funkcionalna omejitev posameznika, ki je fizične, mentalne ali senzorične narave, invalidnost pa predstavlja izgubo ali omejitev možnosti sodelovanja v skupnosti kot enakopraven član.

Socialni model obravnave invalidnosti se osredotoča na družbene spremembe v odnosu do invalidnosti in ne samo na rehabilitacijo ovire. Tak pogled se osredotoča kako izboljšati pogoje in vire, da bi omogočili čim boljšo participacijo oseb z invalidnostjo v družbi (Ule, 2013).

Gwernan-Jones (2008) teorijo socialnega modela invalidnosti poimenuje pozitivna svoboda in tudi svoboda za sodelovanje. Osrednji problem pozitivne svobode je distributivna pravičnost. Nepravična porazdelitev, ki omejuje pozitivno svobodo, je taka organizacija virov in služb, ki ne omogoča dostopa do javnih dobrin, institucij in prostorov. Nepravična porazdelitev je sistemski problem, je del strukture institucij in družbene ekonomije.

Socialni model se osredotoča na prepoznavanje in preštevanje ovir, ki preprečujejo ljudem polno sodelovanje in kakovostno življenje v skupnosti. V samem jedru teorije družbenega izključevanja je socialna pravičnost, ki želi poskrbeti za uresničevanje državljskih, političnih in socialnih pravic ljudi, katere sistem blaginje in zdravstvene ustanove postavljajo zunaj družbene skupnosti.

Koncepti in definicije, ki temeljijo na filozofiji človekovih pravic izpostavljajo, da je potrebno preusmeriti pozornost od posameznika in njegovih omejitev k njegovim sposobnostim, zmožnostim ter k družbi oziroma okolju. Nov pogled na osebe z invalidnostjo omogoča tudi zmanjšanje diskriminacije, s katero se osebe srečujejo v okviru izobraževalnega sistema, zaposlovanja, socialnega vključevanja in pri vzpostavitvi neodvisnega življenja. Ključna zahteva novega pogleda na osebe z invalidnostjo je zagotoviti pravico, da lahko invalidi sami izražajo svoje potrebe in so v svojem izbranem načinu življenja čimboli neodvisni. Medicinski in socialni model obravnave invalidnosti je prepoznan tudi pri vključevanju v športne dejavnosti. Predstavili bomo nekaj značilnosti obeh

modelov in jih predstavili tudi praktično skozi dve zgodbi.

Prepoznavnost medicinskega in socialnega modela pri vključevanju v gibalno/športne dejavnosti

Redno ukvarjanje s športnimi dejavnosti vodi k večji kvaliteti življenja invalidov (Jevšnik, 2014; Filipčič in Jerman; 2017, 2018; Potočnik, 2018). V nekaterih sistemih (še vedno zelo pogosto v šolah) so pogostejši prvi, v drugih (npr. nevladnih organizacijah) že prepoznamo temelje socialnega modela.

Poglejmo kako je v praksi medicinskega modela vključevanja v športne dejavnosti prepoznan posameznik, ki predstavlja počelo problema:

- *Posameznik ne more sodelovati pri športnih dejavnostih, ker je gibanje omogočeno le z invalidskim vozičkom ali drugimi pripomočki,*
- *ker ima veliko težav pri gibanju, je v veliki nevarnosti za nadaljnje poškodbe,*
- *s pripomočki je zelo počasen in zavira skupino,*
- *ker ima težave z govorom, sovrstniki in trener ne more komunicirati z ostalimi,*
- *posameznik ves čas potrebuje zdravljenje in terapije, (dodatno strokovno pomoč- DSP), zato je mnogokrat odsoten pri športnih dejavnostih,*
- *posameznika je težko naučiti novih gibalnih vzorcev,*
- *zaradi invalidnosti ne more uporabljati športnih pripomočkov (večjih/manjših žog; loparjev, itd.),*
- *zaradi invalidnosti nenehno potrebuje skrb in nadzor učitelja (spremljevalca),*
- *posameznik nima močnih področij na področju gibanja.*

Podajamo osebno zgodbo dekleta, kjer so prepoznani vsi elementi medicinskega modela invalidnosti.

»Ana je srednješolka. Ima cerebralno paralizo (spastična parapareza), kot posledica zapletov med porodom.

Uporablja le invalidski voziček. Potrebuje stalno spremstvo. Invalidska oprema onemogoča, da bi se udeleževala številnih dejavnosti, med drugim tudi športnih. Šport sploh ni priporočljiv zanj, ker njeno naprežanje še povečuje spastičnost v mišicah. Njeno vključevanje v šport ni varno, saj lahko z vozičkom poškoduje sebe in druge. S pripomočki je zelo počasna, športni pripomočki ji ves čas padajo po tleh. Še posebej žoge in loparji. Zelo zavira napredek celotne skupine sošolcev in to staršem ostalih dijakov ni všeč. Ker ima težave na področju govora jo nihče ne razume. Še dobro, da ima Ana v času športne vzgoje DSP. Problem je rešen. Itak nima nobenih močnih področij in ničesar je ni mogoče naučiti na področju športa.«

Če razumemo socialni model invalidnosti (Ule, 2013), ugotovimo, da je problem vključevanja v športne dejavnosti v okolju/družbi in ne v samem invalidu:

- dostopnost do športnih objektov, sanitarij in garderob je neprimerna,
- primanjkuje finančnih sredstev za odstranjevanje arhitektonskih ovir in nakup prilagojene športne opreme (slika 1),
- učitelji/trenerji imajo pomanjkljivo znanje o prilagajanju učnih vsebin, metod, dejavnosti, zato jih je strah, da ne bi naredili »kaj narobe«,
- športni cilji so prezahtevni in neprilagojeni za invalida,
- učitelj imajo nizka pričakovanja glede športnih dosežkov,
- ure dodatne strokovne pomoči so na urniku takrat, ko ima učenec uro športa

Slika 1: S prilagojeno opremo je lahko vsak vključen v športno dejavnost

Predstavljamo zgodbo dečka. V njegovi zgodbi so prepoznani vsi socialni elementi sprejemanja invalidnosti.

»Žan je invalid od 2. leta starosti. Je uporabnik električnega invalidskega vozička. Njegovo močno področje je šport. Že od malega ga zanimajo športne dejavnosti. Po televiziji spremlja različna športna tekmovanja, pozna številne športnike. V predšolskem obdobju sodeluje pri številnih igrah z vrstniki, starši mu prilagodijo različne športne rekvizite, saj vidijo kako je Žan srečen, ko je vključen med vrstnike in se z njimi igra. Opazijo, da Žan napreduje na področju govora. Prav zaradi predmeta šport, se zelo veseli prvega šolskega dne. Ko pride v svojo šolo ugotovijo, da dostopnost do telovadnice ni mogoča. Ravnatelj osnovne šole najde možnost za prilagoditev dostopnosti. Pridobi dodatna finančna sredstva, da vgradijo dvigalo, povečajo sanitarije in prilagodijo garderobo. Prilagoditve bodo

prišle še kako prav tudi za druge učence z invalidnostjo, ko se bodo šolali na tej šoli. Učiteljica razrednega pouka že pred začetkom šolskega leta pridobi informacije o močnih področjih učenca in strokovne ideje o prilagajanju vsebin: naravnih oblik gibanja, iger z žogo, plesnih vsebin, plavanja, smučanja, atletske in gimnastične abecede. Ne pozabi na planinstvo, ki je sestavni del vsebin pri predmetu šport. Želi, da je v okviru planinskega izleta enakovredno vključen tudi Žan. Spremljevalka Žana je njegova mama, ki ima dobro komunikacijo z učiteljico in vodstvom šole. Učiteljica se poveže z URI Soča, kjer zdravniki in fizioterapevti skupaj z zunanjim strokovnjakom, že nekaj let nudijo učiteljem strokovno pomoč pri predmetu šport. Učiteljica v strokovnem timu zapiše individualiziran program, kjer so zapisane vse metodične, časovne, prostorske in kadrovske prilagoditve. Zapiše inicialno stanje Žana in predvidi njegov napredek. Od njega ima visoka individualna pričakovanja, saj ima Žan močna področja. Zelo uspešen je v prilagojeni igri boccia. V tej igri je najboljši v razredu. Ta igra je vključena v mednarodna tekmovanja paraolimpijskih iger. Njegovih dosežkov ne primerja z drugimi. Vodstvo šole uredi, da so ure DSP takrat, ko na urniku ni drugih predmetov. V decembru 2018 se bo udeležila posveta, kjer bo glavna tema »šport invalidov«. Pričakuje, da bo v okviru tega posveta dobila nova znanja. Posvet organizira Olimpijski komite Slovenije.« (Danes je deček odrasel moški, študent 3.letnika pedagoške fakultete. Je državni reprezentant v bocci. Z ekipo potuje po svetu in predstavlja Slovenijo).

Planinstvo za invalide kot primer socialnega modela obravnavanja invalidnosti

Na pobudo Jurčka Novakka je Planinska zveza Slovenije (PZS), v sodelovanju z ZŠIS- POK, podprla projekt Planinstvo za invalide. Organizirali smo

Slika 1.

projektno skupino, ki sedaj sliši na ime Odbor Planinstvo za invalide (Odbor).

V okviru Odbora sledimo modelu socialnega obravnavanja invalidnosti:

- organiziramo inkluzivne zimske in letne pohode, ki so prostorsko in časovno prilagojeni za vsakega posameznika,
- iščemo ustrezne rešitve (oprema: npr. vrvi), ki omogočajo sodelovanje,
- iščemo kadrovsko pomoč za izvedbo izletov,
- spodbujamo pozitiven odnos do narave,
- iščemo finančna sredstva za izvedbo usposabljanja in izvedbo pohodov,
- v usposabljanja vključujemo strokovnjake različnih strok,
- spoštujemo strokovnjake različnih strok,
- pripravljamo strokovno gradivo in video promocijo za laično in strokovno javnost,
- ozaveščamo javnost o pomenu planinstva za invalide (Novakk, 2018) <https://ec.europa.eu/epale/sl/blog/pohodnistvo-za-vse>.

Slika 2: Inkluzivni izlet (Novakk, 2018)

Več je o planinstvu za invalide zapisala Bobnar (2018) v prejšnji številki revije Športnik. Planinstvo vidi kot način življenja.

Zaključek

Socialni model invalidnosti, ki ga vidimo kot edinega možnega za vključevanje v šport, torej opozarja, da je potrebno prilagoditi/ spremeniti okolje, ne pa iskati vzroke v invalidnosti. V te spremembe so zajete pozitivna stališča in odnosi do invalidnosti, kompetence trenerjev/ učiteljev (poznavanje prilagojenih metod poučevanja, učni pripomočki, iskanja prilagojenih športnih vsebin), arhitektonska dostopnost. Res je, da je za vse to potrebna nova miselnost glede organizacije sistemov, finančnih sredstev in stališč družbe. Zakonske osnove so postavljene, sedaj je potrebno iz teoretičnih osnov preiti v iskanje dobrih praks, mreženja strokovnjakov in pripravo prilagojenih športnih programov, ki bo v svoje vrste vključevala čim večje število invalidov.

Literatura

Bobnar, M. (2018). Planinstvo kot način življenja-tudi za invalide. Športnik, 49-50, (77-79).

Darling, R. B. (2013). Disability and Identity: Negotiating Self in a Changing Society. Pridobljeno od <https://www.riener.com/uploads/5123dbc9c4b23.pdf>

Filipčič, T. in Jerman, J. (2017). Quality of life of people with spinal cord injury in Slovenia. V E. Nurtekin (ur.).

Kongre kitabi, III. Uluslararası Engellilerde Beden Eğitimi ve Spor Kongresi, 20. oktober, 2017, Ekim, Konya, Turkey. str. 18.

Filipčič, T. in Jerman, J. (2018). Gibalno/športna dejavnost. Športnik, 49/50, (66-69).

Gwernan-Jones, R. (2008). Identity and disability: a review of the current state and developing trends. Pridobljeno od <http://www.beyondcurrenthorizons.org.uk/identity-and-disability--a-review-of-the-current-state-and-developing-trends>.

Lotrič, P. (2014). Subjektivna ocena kakovosti življenja oseb s poškodbo hrbtenjače: magistrsko delo. Ljubljana. Pridobljeno od <http://pefprints.pef.uni-lj.si/id/eprint/2669>.

Novakk, J. (2018). Pohodništvo za vse. Pridobljeno od <https://ec.europa.eu/epale/sl/blog/pohodnistvo-za-vse>.

Moravec-Berger, D. (1997). Mednarodna klasifikacija okvar, prizadetosti in oviranosti. Priročnik za klasifikacijo posledic bolezni. Ljubljana: Inštitut za varovanje zdravja RS, Inštitut RS za rehabilitacijo.

Potočnik, A. (2018). Subjektivna ocena kakovosti življenja žensk z multiplo sklerozo: magistrsko delo. Ljubljana. Pridobljeno od <http://pefprints.pef.uni-lj.si/id/eprint/5085>.

Reeve, D. (2014). Counselling and disabled people: Help or hindrance? V J. Swain, S. French, C. Barnes and C. Thomas (Ur.). Disabling Barriers – Enabling Environments, London: Sage.

Shakespeare, T. in Watson, N. (2001). The social model of disability: An outdated ideology? Research in Social Science and Disability 2, 9–28.

Swain, J., Griffiths, C. in Heyman, B. (2003). Towards a social model approach to counselling disabled clients. British Journal of Guidance & Counselling 31(1): 137-152.

Ule, M. (2008). Identitetni izzivi in družbene izkušnje študentov in študentk z ovirami. Družboslovne razprave 29, (74), 7-23.

Uršič, C. (1997). Razumeti invalidnost (med teorijo in prakso). Pet: revija za ljudi s posebnimi potrebami (8), 41, str. 42-44.

Uršič, C. in Tabaj, A. (2008). Konvencija o pravicah invalidov–črka na papirju in/ali realnost? Ljubljana: Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve.

Zakon o športu. (2017). Uradni list Republike Slovenije, 29. Ljubljana.

Ob 50 letnici paraplegije

Piše: Igor Vidmar

(foto: Arhiv Jože Okoren)

Ob 50 letnici invalidnosti – paraplegije in uporabe invalidskega vozička, je Jože Okoren izdal knjigo z zapisi njegovega bogatega in plodnega športnega udejstvovanja.

Znano je, da je Jože sodeloval na treh paraolimpijskih igrah in številnih drugih uradnih mednarodnih tekmovanjih. Njegovo življenje pa je bilo (in je še) močno vpeto v delovanje lokalnega društva paraplegikov in zveze paraplegikov ter paraolijskega komiteja. Uspešno športno obdobje mu je navrglo ogromno organizacijskih izkušenj, tako, da jih je »vnovčil« v delu omenjenih organizacij.

“Jože se je odločil, da bo po pokritju stroškov izdaje knjige, morebitni višek, namenil porodnišnici Ljubljana, oddelku za nedonošenčke.”

Informacijo o dobavi knjige, so na voljo: joze.okoren@guest.arnes.si ali **041 703 420**

1. spominsko tekmovanje prof. Bojana Hrovatina, v URI Soča, leta 1970, kjer je nastopil tudi Jože.

▼

Od Jožeta se učimo

Leta 2004, ko sem prevzel funkcijo generalnega direktorja URI Soča, smo se veliko pogovarjali o nujnosti sodelovanja s civilno družbo, z invalidskimi organizacijami in vplivnimi posamezniki. In eno od imen so še posebej izpostavili, to je bil Jože Okoren. Povedali so mi, da je Jože oseba, na katero se lahko zanesesh, da bo pomagal odpreti marsikatera tesno zaprta vrata. Korektno bo povedal, kaj je prav in kje bi morali delati drugače. In to bo povedal brez dlake na jeziku, verjetno s kančkom humorja in satire, predvsem pa z vidika svojih dolgoletnih življenjskih izkušenj, ki jih ima kot invalid. Še veliko so mi povedali o njem. In tako sem dobil občutek, da mora biti to nekakšen »super junak«.

Izkazalo se je, da gre še za veliko bolj pozitivnega človeka, kot so ga opisovali. Na najinem prvem srečanju ni nastopal kot »super junak«, ampak kot preprost človek, ki zagovarja korekten odnos med sogovornikoma in spoštljiv odnos do invalidov ter poudarja pomembnost Univerzitetnega rehabilitacijskega inštituta – Soča, institucije, v kateri se počuti dobrodošlega in kateri zaupa. K nam se vrača in nas obiskuje kot Jože Okoren ter v številnih funkcijah, ki jih opravlja predvsem na področju športa invalidov.

Šport invalidov je področje, na katerem smo z Jožetom od leta 2004 dalje veliko sodelovali in prepričan sem, da bo tako tudi v prihodnje. Jože je bil eden od pobudnikov izgradnje nove večnamenske terapevtsko-športne dvorane, prilagojene za izvajanje športnih aktivnosti v času rehabilitacije in za izvajanje različnih vrst športa invalidov. V URI Soča smo prepričani, da bo projekt v bližnji prihodnosti zaključen.

V URI Soča smo Jožetu nadvse hvaležni, da je v vsakem trenutku pripravljen pomagati s svojimi bogatimi izkušnjami, ki jih ima kot invalid in kot izkušen športnik. Je človek z veliko mero modrosti, povezovalnosti in umirjenosti, ki jih v današnjem času še kako potrebujemo.

Robert Cugelj
Generalni direktor URI SOČA

Vzornik, ki je dal življenju smisel

Nepozaben je trenutek, ko mi je bilo dano, da sem se prvič srečal z Jožetom Okornom. Malo je ljudi, ki lahko s svojo karizmo tok življenja nekoga drugega spremenijo le z bežnim srečanjem – Jožetu je to več kot očitno uspelo narediti prav v mojem življenju.

Kako so lahko naključja usodna, vemo le tisti, ki jih resnično doživimo. Ko sem leta 1981 zaradi prometne nesreče z motorjem utrpel poškodbo hrbtenjače, sem bil po zdravljenju v bolnišnici premeščen na rehabilitacijo v Ljubljano. Ležal sem na nosilih na hodniku, ker so pripravljali bolniško posteljo. Takrat pa je naenkrat pričela po hodniku odmevati novica: »Jože in Marija sta povila fantka.«

Imen nisem poznal, a novička, ki je krožila od ust do ust medicinskega osebja, bo ostala v meni za vedno. Tega fantka sem imel priložnost videti naslednje leto, ko je še negotovo, oprijemajoč se invalidskega vozička, stal poleg očeta. Ni mu bilo udobno, zato ga je Jože z eno samo roko, z lahkoto, kakor bi dvignil peresce, vzel v naročje. Predstavil naju je prijatelj Ivan Gaberšek ter mimogrede omenil, da je Jože že osvojil bronasto in srebrno paraolimpijsko medaljo v metu diska in da bi lahko bil jaz njegov naslednik. Le nemo sem strmel in mislim, da sem lahko izustil le svoje ime.

Na močnih Jožetovih rokah so bile izrazito poudarjene posamezne mišice, katerih izjemne sposobnosti sem lahko občudoval že kmalu istega leta

na Memorialu prof. Bojana Hrovatina v Mariboru, kjer je več kot z lahkoto z izjemnimi daljavami premočno zmagal v svoji konkurenci. Pot do zmage je lahko le trnova, mi je takrat zaupal v osebnem pogovoru in mi dal prve napotke za trening. Kot funkcionar na Zvezi za šport invalidov Slovenije – Paraolimpijskem komiteju (ZŠIS-POK) me je neformalno uvrstil med kandidate za reprezentanco.

Njegov pogled na življenje in njegov moto sta me navdušila. V meni je tlela želja, da bi presegel njegove dosežke, hkrati pa sem želel upravičiti vlogo »Okornovega naslednika«. Težka naloga, toda bila je vodilo mojega življenja. Jože mi je dal jasno vedeti, da se življenje ni končalo, ker sem na invalidskem vozičku, ampak se je šele začelo.

Dober mož in oče, uspešen tekmovalec ter vodja društva paraplegikov je že na samem začetku športne kariere postal tudi uspešen športni menedžer na ZŠIS-POK in Zvezi paraplegikov Slovenije (ZPS), kjer nenehno krmari med potrebami in hotenji športnikov na eni ter zmožnostmi ZPS na drugi strani.

Številnim mladim športnikom invalidom je omogočil, da so sodelovali na mednarodnih tekmovanjih, kjer so si lahko nabirali prve tekmovalne izkušnje. Pozneje so se mnogi izmed njih uveljavili kot uspešni športniki, ki se uvrščajo na stopničke na tekmovanjih najvišjega ranga.

Bili so časi entuziazma, prostovoljstva, odrekanja in žrtvovanja, ki so prinesli uspehe na največjih tekmovanjih. Danes sta vse to zamenjala denar in profesionalizem. To je privedlo do izjemnih rezultatov v posameznih športnih panogah, ki jim žal težko sledimo.

V življenju so težke odločitve lahke, če jih pomaga sprejemati človek, poln izkušenj, modrosti, dobre volje in optimizma. Jože je bil in bo vedno pripravljen svoje bogastvo, ki se v njem skriva v obliki socialnega čuta do sočloveka, v fizični in duševni energiji, vodstveno organizacijskih sposobnostih, pa tudi v obliki hudomušnega humorja, deliti z drugimi.

Tvoji dolžniki bomo ostali vsi, ki se opiramo na tvoje delo, vsi, ki smo po tvoji zaslugi kot zmagovalci poslušali slovensko himno, in vsi, ki si nam bil velik mentor in vzornik.

Janez Hudej

Človek z velikim srcem

Jože Okoren. Jože. Človek z velikim srcem, navijač, športnik za vedno, športni delavec, legenda. Prijatelj. Težko je opisati človeka s tako veliko področji dela. Težko je določiti vrstni red besed, ki ga najbolje opišejo. Težko je opisati vsa področja, na katerih je aktiven. Glede na področje, kjer sva se spoznala, bi morala začeti s »športni delavec«. Toda vsak drug začetek kot »človek z velikim srcem« bi bil napačen. Ne bi odražal bistva tega gospoda, »gentleman«, kakršnih, kot pravi sam, ne delajo več. Jožeta namreč pri vsem najprej vodi srce. In zato je to, kar je. Zato je cenjen povsod, kjer se pojavi. Zato njegova umirjena beseda šteje. Zato ga mogoče kdaj kdo okrog prinese – ker Jože gleda s srcem. In včasih ne pomisli, da niso vsi ljudje taki.

Z Jožetom sva se spoznala v okviru mojega več kot 23-letnega dela trenerke strelske reprezentance, ki deluje pod okriljem ZŠIS-POK. Bil je predsednik Komisije za tekmovalni šport in podpredsednik ZŠIS-POK – in verjetno je imel še številne druge funkcije v ZŠIS-POK, ki jih jaz ne poznam. Poznam pa vse, kar je v teh letih storil za športnike invalide. Vedno je naredil vse, da jim je omogočil kar najboljše pogoje. In nikoli ni pozabil na socialni vidik športa za invalide, saj je vedel, da je marsikoga rešil propada ali vegetiranja v zaprtem prostoru do konca življenja. Vedno je prisluhnil težavam športnikov tudi izven športnih prizorišč ter jim pomagal po najboljših močeh. Upam, da so to znali ceniti.

Kljub temu, da je to besedilo v glavnem zapisano v pretekliku, pa Jožetova zgodba še zdaleč ni končana. Formalno sicer nima več pomembnih funkcij na ZŠIS-POK, vendar neformalno ve, kaj se dogaja in kaj bi se moralo dogajati, kaj je prav in kaj narobe. V življenju je dobil veliko pomembnih nagrad za športne dosežke ter za delo v športu in invalidskih organizacijah. A prepričana sem, da Jožetu največ pomenijo zahvale ljudi, ki jim je tako ali drugače pomagal zaživeti, marsikomu tudi preživeti. Jože je človek, rojen za tople človeške odnose. Človek, rojen za protokol. Na vseh uradnih prireditvah ZŠIS-POK, na katerih sva bila, je znal poskrbeti za vse visoke goste. S človečnostjo in odprtostjo, ki ju premore, je bilo vse videti tako enostavno. A da ti to uspeva, moraš biti takšen človek. Oziroma zelo preprosto. Moraš biti Jože. Jože Okoren. In če ste že prejeli njegovo povabilo v njemu tako ljubo dolenjsko zidanico, potem veste, da ste na pravi poti. Če pa ne – se še malo potrudite. Vredno je. Zaradi cvička, predvsem pa zaradi Jožeta.

Polona Sladič

Najuspešnejša trenerka v športu invalidov

Boris Šuštaršič (1945–2018)

Piše: Jože Okoren

(foto: Arhiv Jože Okoren)

Moj zapis o Borisu bo najbrž malo drugačen od drugih. Do najinega prvega srečanja je prišlo že leta 1968, natanko pred pol stoletja.

Že takrat je bil miselno zelo aktiven. Dejal mi je, da za to, kar invalidi živimo, delamo in želimo, ni institucije, ki nas bi bolje izobrazila. Še kako je imel prav. Že takrat sem uvidel, da gre za osebo, s katero ne bo vedno prijetno zobati češenj. Tudi tu se nisem uštel. Kazal je strahovito organizacijsko moč.

Vedel je, da svojih idej in zamisli ne bo mogel uresničiti sam. Navezal je stike s številnimi strokovnjaki zdravniške (nevrološke), rehabilitacijske, ekonomske in pedagoške stroke. Želel je mnogo več kot samo sedeti na vozičku ter nezadovoljno ugotavljati pasivnost invalidov in nekaterih državnih institucij. Najprej smo se morali organizirati invalidi sami po kategoriji invalidnosti. Tako bi veliko lažje izvajale posebne socialne programe glede na potrebe svojih članov, česar jim institucije na zvezni in republiški ravni niso omogočale.

Kazala se je tudi potreba po še bolj organiziranem športnem delovanju vseh invalidov. Že delujoča organizacija za rekreacijo in šport invalidov Slovenije, je organizacijsko vedno bolj napredovala, saj jo je profesionalno vodil strokovno usposobljen kader. To je bila organizacija slovenskih invalidov, ki so jo ustanovile invalidske organizacije.

Boris Šuštaršič je pri tem ves čas igral pomembno vlogo. Bil je koordinator v okviru Nacionalnega sveta invalidskih

organizacij Slovenije (NSIOS). Znal je prisluhniti drugim. Pogosto je bil v vlogi mediatorja, ko se invalidi nismo znali pametno dogovoriti. Bili so časi, ko je celo tlela tiha zamisel, da bi organizacijo za šport invalidov ukinili. Pri tem smo imeli poleg Borisa podporo vodij invalidskih organizacij, Ivana Peršaka, Nevenke Ahčan in Aljoša Redžepoviča.

Na sejah organov nas je seznanjal z družbeno podporo športu invalidov, saj je bil kot dolgoletni državni svetnik blizu virov informacij.

Čeprav ni bil aktiven športnik, je bil njegov prispevek zelo velik – predvsem v času, ko šport invalidov ni užival širše podpore. Ob Nevenki Ahčan mi je trdno stal ob strani, ko smo se pogumno odločili za nakup prostorov v Črnučah, namenjenih športu invalidov. Podpisati je bilo treba (ne majhno) bančno posojilo brez zagotovljenega finančnega kritja. Ob takšnih priložnostih namreč srečaš tudi koga s figo v žepu.

Osebnostno sodelovanje z Borisom ocenjujem zelo pozitivno. Pred desetletji sva sodelovala v Komisiji

▲ Boris je bil vedno s torbo na kolenih in obilo gradiva v njej.

za invalide pri Državnem zboru RS ter dva mandata v FIHO-u in NSIOS-u. Njegovi sodelavci so mi povedali, da me zelo spoštuje – tudi zato, ker sem mu povedal, da se ga ne bojim, a da ga hkrati zelo spoštujem in cenim njegovo delo, čeprav ni bil vedno najboljši predsednik NSIOS-a, le boljšega ni bilo.

Pogosti obiski Borisa s sodelavci na terenu.

Nova strokovna moč na ZŠIS – POK

Piše: Jože Okoren - (nelektorirano)

(foto: Arhiv ZŠIS-POK)

Gregor Dolinar, poln idej in delovne vneme.

Rad bi se zahvalil za to priložnost in možnost, da sem del njihovega kolektiva.

Delo na projektih, mednarodno povezovanje in sodelovanje s športniki invalidi, mi predstavlja nove izzive, kot mi jih športna tekmovanja. Prizadeval si bom izkoristiti čim več svojega znanja v prid delu in kvaliteti športnikov invalidov. Izzivi pa so dosegljivi, kadar se jih veseliš in jaz se jih veselim.

Je še poudaril Gregor. Mi mu pa želimo, da te svoje »mladostne« zagnanosti uresniči v čim večji meri.

Mi pa še dodajamo, da sta z našo Jano, po stroki tudi prof. športne vzgoje, pravi tandem pri izvajanju zelo zahtevnih evropskih projektih. Kar eden misli, drugi že naredi.

Jože Okoren v pogovoru z zunanjo strokovno sodelavko managmenta, Andrejo Glavač. Ni dvoma v uspešen dogovor.

Po odhodu strokovne delavke na ZŠIS – POK, se je pokazala vrzel predvsem na delu mednarodnih programov. Vodstvo je staknilo glave in poiskalo primerno nadomestilo.

Kot novi strokovni sodelavec je postal »difovec« Gregor Dolinar, univerzitetni dipl. športni pedagog. Takoj ob njegovem pričetku dela, je bilo opaziti, da mu je šport invalidov že zelo »blizu«.

Sicer pa pogledjmo, kaj pravi Gregor v svoji kratki predstavitvi.

Šport je del mojega življenja že od same mladosti, začel sem s plavanjem, nato pa zaradi zanimivosti treh športov se srečal s triatlonom. V triatlonu sem se tudi prvič srečal s športom invalidov, oziroma paratriatlonom, kjer sem nekaj časa na treningih pomagal Alenu Kobilici pri piljenju njegove forme. Sedaj pa se srečujem s športom invalidov v malo drugačni in širši obliki. Z delom na ZŠIS – POK sem zelo zadovoljen, upam, da je tudi »delodajalec« zadovoljen z mano.

Zveza za šport invalidov Slovenije – Paraolimpijski komite (ZŠIS-POK) in Lidl Slovenija sta v okviru programa **Postani športnik**, s katerim spodbujata mlade invalide k vključevanju v šport, pripravila projekt **MISIJA SAMOZAVESTI**.

Več podrobnosti o uspešno izvedenemu Projektu, kjer je sodelovalo 250 otrok, različne kategorije in invalidnosti in njihovih staršev, lahko preberete na straneh ZŠIS – POK in v naši naslednji številki Športnika.

Vodbojki sede so se pomerili učenci OŠ Brinje Grosuplje in paraodbojkaši.

Ob lansiranju Misije samozavest je s Trkajem zapela učenka OŠ Brinje Grosuplje Natalija Breskvar Potencin.

ZŠIS – POK in Lidl Slovenija sta Misijo samozavest lansirala na OŠ Brinje Grosuplje.

Zahvala

Urednik je opazil v prispevku »kegljanje«, da po nekaj letih uspešnega vodenja reprezentance slepih in slabovidnih kegljačev, zapuša svoje krmilo kot trener, Franci Pirc. Lahko rečem, da je bilo z n jim prijetno sodelovati. Franci je bil zvest sodelavec, borec za pravice kegljačev.

Kot je sam omenil, je to njegova osebna odločitev. Zagotovo so zato upravičeni razlogi in vodstvo ZŠIS – POK to spoštuje.

Ob tej priliki se mu zahvaljujemo za njegov doprinos v športni panogi – kegljanje in še enkrat čestitke za osvojena odličja v času njegovega poveljevanja reprezentanci.

Jože Okoren

Spoštovani,

Z željo, da še naprej prejimate naše tiskovine in da vas obveščamo o dejavnostih, vas prosimo, da nam v skladu z evropsko uredbo o varstvu osebnih podatkov (GDPR), ki je stopila v veljavo 25.5.2018 sporočite v kolikor ne želite več prejemati naše tiskovine in nam to sporočite na elektronski naslov info@zsis.si in odstranili vas bomo iz baze prejemnikov naših tiskovin.

S spoštovanjem.
ZŠIS-POK

Geslo za vse rezervacije:
ŠPORTNIK

THERMANA VAS RAZVAJA

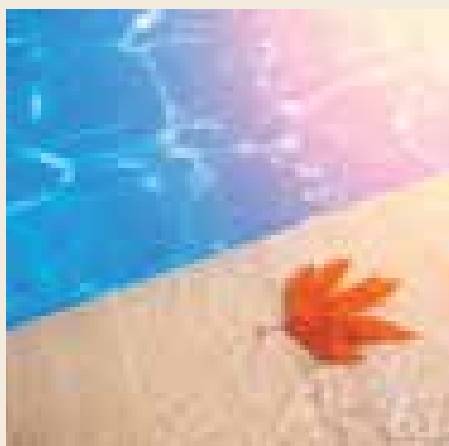
do 6. 12. 2018

Izognite se gneči in si privoščite oddih v izbranih terminih.

- **BREZPLAČNA namestitev** za otroke do dopolnjenega 5. leta in **BREZ doplačila** za enoposteljno sobo!

3 dni/2 noči že za 126 € na osebo

v hotelu Zdravilišče Laško

JESENSKE POČITNICE

26. 10.–4. 11. 2018

- **BREZPLAČNA namestitev** za otroke do dopolnjenega 5. leta in enega otroka do dopolnjenega 10. leta!

4 dni/3 noči že za 237 € na osebo

v hotelu Zdravilišče Laško

DECEMBRSKA PRAVLJICA

9. 12.–23. 12. 2018

- **BREZPLAČNA namestitev** za otroke do dopolnjenega 5. leta!

4 dni/3 noči že za 159 € na osebo

v hotelu Zdravilišče Laško